

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JULIE BUXBAUM



Çeviren
Burcu Karatepe

*E ve L için:
Sizi dünyalar
kadar seviyorum.
Sonsuza dek.*

bölüm 1

Annemin ölmesinden yedi yüz otuz üç, babamın internette tanıştığı bir yabancıyla evlenmesinden kırk beş, ardından toplanıp California'ya taşınmamızdan otuz ve benim hemen hemen kimseyi tanımadığım bir okulda lise üçe başlamamdan sadece yedi gün sonra bir e-posta aldım. *Biri Hiçbiri* gibi tuhaf bir takma isimle yazılmış bu e-postanın gelen kutuma düşmesi tuhaf gelmeliydi belki ama son zamanlarda hayatım o kadar tanınmaz hâle gelmişti ki artık hiçbir şey beni şaşırtmıyordu. Normalin tam zıddı bir ruh hâlinde olduğum yedi yüz otuz üç gün sonunda şu önemli hayat dersini öğrenmiştim: İnsan tuhaf olana karşı bağışıklık kazanabiliyordu.

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: Wood Walley Lisesi ruhani rehberiniz

selam, Bayan Holmes. seninle yüz yüze tanışmadık ve tanışacağımızı da sanmıyorum. yani elbette bir noktada tanışacağız; belki ben sana saati ya da ikimiz için de aynı oranda sıradan olan bir şey

hakkında soru soracağım ama birbirimizi, en azından mühim olan bir şekilde tanımayacağız... bu yüzden sana anonimlik örtüsünün ardından bir e-posta gönderebileceğimi düşündüm.

ve evet, “anonimlik örtüsü” kelimelerini kullanan on altı yaşında genç bir adam olduğumun farkındayım. işte böylece başlıyoruz: gerçek adımları neden asla öğrenemeyeceğinin 1. sebebi. Bu yapmacıklığı asla unutamam.

“anonimlik örtüsü” mü? gerçekten mi ya?

ve evet, birçok insanın mesaj atmayı tercih edeceğinin de farkındayım ama kim olduğumu söylemeden onu nasıl yapabileceğimi bulamadım.

okulda seni izliyorum. ama tüyler ürperten tuhaf bir şekilde değil. gerçi “tüyler ürpertici” kelimelerini kullanmak bile beni tüyler ürpertici yapar mı merak ediyorum. neyse, sadece... benim ilgimi çekiyorsun. bizim okulun, çoğu sarışın ve boş bakışlı olan Barbie’lerin ve Ken’lerin kol gezdiği bir yer olduğunu zaten fark etmişsindir. ama seninle ilgili bir şey, sadece yeni olman da değil çünkü geri kalanlarımız yaklaşık beş yaşımızdan beri aynı okula gidiyoruz ama hareketlerindeki, konuşmalarındaki ya da konuşmamalarındaki, bizi National Geographic’in tuhaf bir bölümümüştü gibi izlemendeki bir şey bana, senin okuldaki diğer mankafalardan farklı olduğunu söylüyor.

bana, kafandan geçen düşüncelerin ne olduğunu merak ettiriyorsun. dürüst olacağım: genelde başka insanların kafalarında neler olduğuyla ilgilenmem. benimkiyle uğraşmak bile yeterince zor.

bu e-postayı atmamın amacı uzmanlığımdan faydalanmanı önermek. kötü haberler vereceğim için üzgünüm ama Wood Walley Lisesi’nin vahşi topraklarında gezinmek kolay değildir. yoga, me-

ditasyon ve okuma köşeleriyle, kahve arabasıyla (pardon: Kaave Köşesi) bu okul çok sıcakkanlı ve samimi görünüyor olabilir ama Amerika'daki tüm diğer okullar gibi (hatta belki daha da beter) lanet bir savaş meydanıdır.

bu sebeple kendimi sanal ruhani rehberin olarak sana sunuyorum. istediğin soruyu sormaktan çekinme (tabii ki kim olduğum dışın-da), cevaplamak için elimden geleni yaparım. kimlerle arkadaş olacağını (kısa bir liste), kimden uzak durman gerektiğini (daha uzun bir liste), kafeteryadaki vejetaryen hamburgerlerden neden yememen gerektiğini (bir sporcunun menisinin de dahil olduğu ve dinlemek istemeyeceğin uzun bir hikâye), Bayan Stewart'ın dersinden nasıl A alacağını ve neden Ken Abernaty'nin yanına oturmaman gerektiğini (mide gazı sorunu). ah, bir de beden eğitimi dersinde dikkatli ol. Bay Shackleman, kızlarını izleyebilmek için bütün güzel kızların ekstra koşu yapmalarını ister.

şimdilik yeterince bilgi verdim sanırım.

ve ne olursa olsun, kurtlar sofrasına hoş geldin.

saygılarımla, Biri Hiçbiri

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Özenle hazırlanmış bir şaka?

Gerçekten mi? Yoksa bu, romantik komedilerdeki salak tiplere hazırlananlar şakalardan biri mi? En derin, en karanlık düşüncelerimi/korkularımı paylaşmak için beni ikna edeceksin ve ardından BAM! Hiç beklemediğim bir zamanda onları Tumblr'da paylaşacaksın ve ben de WVU'deki herkesin güldüğü kişi olacağım. Eğer öyleyse yanlış kıza çattın. Karatede kara kuşağım var benim. Kendi başımın çaresine bakabilirim.

Eğer şaka değilse de teklifin için teşekkür ediyorum ama kalsın. İleride bir gün savaş muhabiri olmak istiyorum. Savaş alanlarına şimdiden alışıma iyi olur. Hem ben Chicago'dan geldim. Valley bana vız gelir tırıs gider.

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: özenle hazırlanmış bir şaka ya da o türden bir şey değil

seni temin ederim ki bu bir eşek şakası değil. hem hayatımda romantik komedi izlediğimi bile sanmıyorum. şok edici, biliyorum. umarım bu, kişiliğimle ilgili büyük bir eksikliği ortaya çıkarmamıştır.

gazeteciliğin ölmeye başladığını biliyorsun, değil mi? belki de savaş blog yazarı olmayı düşünmelisin.

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Özellikle belli bir hedefe yöneltilmiş spam?

Çok komik. Bir dakika ya, vejetaryen hamburgerlerin içinde gerçekten sperm mi var?

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: Jessie Holmes, Nijeryalı bir prensten tam tamına 100.000.000 dolar kazandınız

sadece sperm değil, aynı zamanda terli lakros oyuncularının spermi.

ben olsam köfte yemekten de kaçınırdım, sadece güvende olduğumdan emin olmak için. aslına bakarsan bence sen kafeteryadan tümünden uzak dur. O çukur sana salmonella falan bulaştırır.

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Banka hesap bilgilerimi hemen gönderiyorum.

kimsin sen?

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: bir de doğum sertifikanız ve ehliyetiniz lütfen.

hayır. İşe yaramayacak.

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Bir de kimlik numarama ihtiyacın vardır, değil mi?

Peki. Ama en azından şu kadarını söyle: Büyük harflerin eksikliğine ne demeli? Shift tuşun falan mı bozuk?

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: bir de boyun ve kilon lütfen

sadece son derece tembelim.

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: BİRAZ kişisel oldu

Tembel ve laf ebesi. İlginç bir karışım. Ancak yine de özel isimleri büyük harfle yazma zahmetine giriyorsun.

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: bir de annenin kızlık soyadı

O kadar da yontulmamış değilim.

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Tembel, lafbesi VE gürültücü

“Yontulmamış” senin gibi genç bir adam için fazla büyük bir laf.

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: tembel, lafbesi, gürültücü... yakışıklı

büyük olan tek şey... ah! tam o bariz şakayı yapacağım sırada durdurdum kendimi. resmen tuzak kurdun bana ve ben de neredeyse yiyordum.

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Tembel, lafbesi, gürültücü, yakışıklı ve... mütevazı

Öyle dedi kız.

İşte, e-posta yollamaktaki sorun buydu. Yüz yüze olsak asla böyle bir şey söylemezdim. Basit. Davetkâr. Sanki böyle bir şaka yapmayı becerebilecek bir kızmışım gibi. Erkek türünden biri ile karşılaştığında nasıl flört edebileceğini bilen, saçını savuran ve iş oraya geldiğinde öpüşmekten daha fazlasını nasıl yapacağını bilen biri gibi. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, nasıl öpüşüldüğünü biliyordum. Tabii ki bu konuda uzman olduğumu ya da konuyla ilgili olarak herhangi bir madalya falan kazanabileceği-

mi söylemiyorum ama o kadar da kötü olmadığımı biliyordum. Bunu da tamamen kıyaslamalara bakarak biliyordum. Adam Kravitz. Dokuzuncu sınıf. O: Fazlasıyla ıslak, agresif ve ritmik hareketlere sahip diliyle, kafamı yemeye çalışan bir zombi gibi. Ben: Üç günlük surat pişiğiyle, oldukça istekli katılımcı.

E-posta, dikkat eksikliği bozukluğu teşhisi gibiydi. Sınavda olsa kesin ekstra zaman gerekirdi. Gerçek hayatta, yaşanan konuşmaları, kendi eğlenceli, tasasız, zahmetsiz cevabımı bulana kadar kafamda yeniden kurgulardım. Normalde bu cevaplar diğer kızların aklına oldukça kolay bir şekilde geliyordu tabii. Bu yaptığım, hâliyle, tam bir zaman kaybıydı çünkü iş işten geçmiş oluyordu. Hayatımdan oluşan Venn şemasında, hayali kişiliğim ve gerçekte sahip olduğum kişilik asla kesişmiyordu. Fakat iş, e-postalara ve mesajlara gelince, o mükemmel kesişim alanında duran kız olabilmek için daha iyi versiyonumun sahip olması gereken temponun ufak bir kısmını yakalayabiliyordum.

Daha dikkatli olmalıydım. Bunun farkına yeni varmıştım. *Öyle dedi kız.* Gerçekten mi? Bir hödük mü yoksa hoppa bir kız gibi mi konuştuğumdan bile emin değildim; hangisi olursa olsun, konuşan ben değildim sanki. Daha da önemlisi, kime yazdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu BH'nin, yeni kıza acıyan iyi niyetli biri olması ihtimal dahilinde bile değildi. Ya da gizli bir hayran. Tabii ki, tüm hayatım boyunca romantik komedileri ve hiç de olası olmayan kitapları silip süpürmenin sonucu olarak beynimin otomatikman kaydıği yön buydu. Adam Kravitz'i neden öptüğümü sanıyordunuz ki? Chicago'da yaşadığımız zamanlarda bizim komşumuzdu. Gerçek aşkın yan evde olduğunu keşfeden kızın hikâyesinden daha iyisini düşünebilir miydiniz? Sonuç olarak komşumun karbonatlı tükürüğü olan bir zombi olduğu ortaya çıkmıştı ama sorun değildi. Yaşamak ve öğrenmek lazımdı.

Şüphesiz ki BH çok acımasız bir şakaydı. Belki de erkek bile değildi. Sadece zayıf olanın üzerine çullanmaya hazır zalim bir kızdı. Çünkü şunu kabul edelim ki ben zayıftım. Hatta acınası bir durumda olduğum bile söylenebilirdi. Yalan söylemiştim.

Karatelde kara kuşağım yoktu. Sert biri değildim. Geçtiğimiz aya kadar, sert biri olduğumu düşünüyordum. Gerçekten düşünüyordum. Hayat yumruklarını savurmuştu, fena yaralanmıştım ama metaforlarımla birleştirmek için darbeleri ağzımla karşılıyordum. Ya da karşılayamıyordum. Bazen gerçekten ağzıma sıçılmış gibi hissediyordum. Ama tek dayanağım, kimsenin beni ağlarken görmemiş olmasıydı. Ardından, Los Angeles'ta olan ama aslında tam olarak da Los Angeles'ta olmayan, Valley denen bu tuhaf bölgenin lisesindeki yeni kız oluvermiştim. Buradaydım çünkü babam, pahalı kokularla bezenmiş zengin bir kadınla evlenmişti ve burada bir meyve suyu bile ateş pahasıydı ve bilmiyordum. Artık hiçbir şeyi bilmiyordum.

Daha önce hiç olmadığım kadar kaybolmuş, kafası karışmış ve yalnız bir hâldeydim. Hayır, lise hayatım, asla ileride özlemle baktığım bir dönem olmayacaktı. Bir keresinde annem, dünyada iki tür insan olduğunu söylemişti: lise yıllarını sevenler ve sonraki on yıllarını lise hayatlarını unutmak için harcayanlar. *Seni öldürmeyen şey güçlendirir*, demişti.

Ama bir şey onu öldürmüştü ve ben hiç de güçlü değildim. O hâlde, belki de üçüncü bir tür daha vardı: Lise hayatını asla unutamayacak olanlar.

bölüm 2

Bir şekilde Google'da Aratılamayacak Tek Şey'e rastlamıştım: *BH kim?* Gizemli e-postaları aldıktan bir hafta sonra bile hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Problem genelde bir şeyleri bilmekten hoşlanmamdı. Mümkünse önceden, kendimi hazırlamak için yeterli zamana sahip olarak.

Şüphesiz, tek mantıklı seçenek bu lanet şeyi kendi başıma araştırmaktı.

Gün 1'den, yani okuldaki o berbat ilk günden başlayabilirdik. Evet, boktan bir gündü ama dürüst olmak gerekirse annem öldüğünden beri yaşadığım her günden daha boktan değildi. Çünkü gerçek şu ki, öldüğü günden bu yana annem her gün ölüydü. Bu kadar basit. Her gün boktandı. Her ne kadar uzak akrabalarımızdan gelen başın sağ olsun kartları öyle olduğunu iddia etse de zaman tüm yaraları iyileştirmiyordu. Fakat anladığıma göre okulun ilk günü öyle çok *yardım edin* dalgası yaymıştım ki BH beni bu nedenle fark etmişti. Tüm *hayatım çok boktan* durumunun dışarıdan da net bir şekilde görülebildiği bir anda olmuş olmalıydı.

Ancak bunu çözmek o kadar da kolay değildi çünkü o gün tıka basa utançla, içinden seçip seçip alabileceğiniz anlarla do-

luydu. İlk olarak geç kalmıştım ki bu da Theo'nun suçuuydu. Theo benim yeni üvey erkek kardeşimdi; babamın yeni eşinin benim gibi lisede ilk yılına başlayacak olan oğluydu. Yaşasın. Kendisi bu kaynaşmaya çalışan aile bireyleri durumuna ben yokmuşum gibi karşılık veriyordu.

Nedense ben, aynı evde yaşadığımız ve aynı okula başlayacağımız için birlikte gideceğimizi düşünmüştüm. Hayır. Görünüşe göre Theo'nun YEŞİLİ KORUYALIM tişörtü tamamen gösteriş amaçlıydı ve tabii ki o güzel kafasını benzin parası gibi gereksiz meselelerle yormasına gerek yoktu. Annesi büyük bir film pazarlama firmasını işletiyordu ve evlerinde, ki ben de o evde yaşıyordum ama orasının benim evim olması mümkün değildi, kendi kütüphaneleri vardı. Fakat kitaplarla değil, filmlerle doluydu çünkü burası LA'ydi. Böylece ben de okula kendi arabamla gitmek zorunda kalmış ve çılgın bir trafiğin ortasına düşmüştüm.

Göz korkutucu ön kapısından geçip, lüks arabalarla dolu muazzam büyüklükteki park alanında bir yer bulup, uzun garaj yolunu yürüyüp nihayet Wood Valley Lisesi'ne vardığımda, sekreter beni, yanlarında gitar kutularıyla çimenlerde bağdaş kurup oturmuş bir grup gencin yanına götürmüştü. Sanki burası bir kilise kampı ya da ona benzer bir şeymiş gibi. İlahi söylemeler falan. Fakat görünüşe göre LA'de bunlar olağan şeylerdi: Eylül ayı için fazlasıyla yeşil çimenlerin üzerinde, sırtlarını yeni yeni çiçeklenen ağaçlara dayamış ders yapan öğrenciler. Çoktan rahatsız olmuştum; koyu renk kot pantolonumun içinde terliyor ve hem gerginliğimi hem de yol yorgunluğunu üstümden atmaya çalışıyordum. Diğer kızlar okulun ilk günü için gerekli bildirim almış gibiydiler: Minik omuzlarından daha da minik askılarıyla sarkan, açık renkli elbiseler giymişlerdi.

LA ve Chicago arasındaki şimdye kadar gördüğüm ilk fark buydu: Buradaki tüm kızlar zayıf ve yarı çıplaktı.

Sınıf çoktan şarkıyla birlikte sağa sola sallanmaya başlamıştı ve ben çemberin içine nasıl gireceğimi düşünerek orada tuhaf bir şekilde dikiliyordum. Görünüşe göre, saat yönünde söz alarak

yaz tatilinde ne yaptıklarını anlatıyorlardı. Sonunda, söz aldıklarını umduğum iki uzun boylu çocuğun biraz arkasına saklanabileceğimi düşünerek çökuverdim.

Tabii ki yanılmışım.

“Herkes merhaba, Caleb ben,” dedi sağımdaki çocuk; sanki herkes çoktan adını biliyormuş gibi otoriter bir ses tonuyla söylemişti. Ses tonunu sevmiştim: Kendine güven duyan, kendi yerinden benim hiç emin olmadığım kadar emin olan biri gibiydi. “Bu yaz Tanzania’ya gittim ve mükemmeldi. İlk olarak ailemle birlikte Kilimanjaro’ya tırmandık ve baldırlarım haftalar boyunca ağrıdı. Ardından bir grup insanla birlikte taşrada bir okulun inşasında görevli olarak çalıştım. Böylece topluma katkıda bulunmuş oldum. Sonuçta mükemmel bir yaz tatili geçirdim ama eve döndüğüm için mutluyum. Meksika yemeklerini çok özlemişim.” Konuşmasını bitirdikten sonra alkışlamaya başladım; adam Kilimanjaro’ya tırmanmış ve bir okul inşa etmişti, Tanrı aşkına, tabii ki alkışlanmayı hak ediyordu. Fakat tek alkışlayan olduğumu fark edince durdum. Caleb düz, gri bir tişört ve markalı bir kot pantolon giymişti; insanın gözünü korkutmayan bir şekilde yakışıklı görünüyordu. Ortalama olan özellikleri belki günün birinde, *bir ihtimal*, tamam, bu mümkün değildi pek, çıkabileceğim bir erkek olduğunu düşündürmüştü. Kolayca ulaşılacak biri gibi değildi, hayır, hiç de öyle değildi, benim için fazlasıyla çekiciydi ama bu hayal bir anlığına içinde kaybolamayacağım kadar aşırı da değildi.

Konuşma sırası tam önümde oturan, kabarık saçları olan çocuktaydı ve o da en az arkadaşı kadar tatlı görünüyordu.

Hımm. Belki de kendimi şaşırtır ve buradan hoşlanmaya başlayabilirdim. Gerçek olmasa da harika bir hayal dünyam olabilirdi.

“Herkesin bildiği gibi, ben Liam. İlk ayımı, San Francisco’nun Körfez Bölgesi’nde bulunan Google’da staj yaparak geçirdim ve harikaydı. Sadece kafeteryaları bile oraya yaptığım yolculuğa değerdı. Ardından ağustos ayının büyük bir kısmını Hindistan’da sadece sırt çantamla gezerek geçirdim.” Onun da ses tonu güzeldi. Melodikti.

“Sırt çantasıyla gezmişmiş,” dedi Caleb, şu Kilimanjaro’cu, gri tişörtlü çocuk. Öğretmen de dahil olmak üzere tüm sınıf buna gülmeye başladı. Ben gülmüyordum çünkü her zamanki gibi geride kalmıştım. Bir lise öğrencisinin nasıl olup da Google’da staj yapabildiğini merak ediyor ve eğer bunlarla rekabet edeceksem asla üniversiteye giremeyeceğimi düşünüyordum. Ve tamam, ayrıca bu iki çocuğa bakıyor ve ne ayak olduklarını çözmeye çalışıyordum. Caleb’in, her ne kadar Kilimanjaro’ya tırmanmış olsa da, temiz bir birlik üyesi tipi varken Liam daha hipster görünümüydü. İlginç bir yin ve yang durumu vardı.

“Neyse. Tamam, sadece sırt çantamı alıp dolaşmadım. İyi otellerde kalacağıma söz vermediğim sürece ailem gitmeme izin vermezdi çünkü midenin bozulması riski, falan filan. Ama yine de kültürleriyle güzel bir bağ kurduğumu ve bundan üniversite başvuruma ekleyebileceğim bir tecrübe edindiğimi düşünüyorum ki amaç da buydu zaten,” dedi Liam ve ben de kendimi tuttum, alkışlamamam gerektiğini biliyordum.

“Peki sen? İsmi nedir?” dedi, sonradan isminin Bay Shacklem olduğunu öğrendiğim ve BH’nin kızların kıçlarına bakmaktan hoşlandığını söylediği öğretmen. “Seni geçen yıldan hatırlamıyorum.” Bunu, bütün sınıfın bana bakmasına neden olacak şekilde belirtmesinin nedenini bilmiyordum ama sorun değil dedim kendi kendime. Birinci sınıfların yaptıkları bir şeydi bu: Yaz tatilinde ne yaptım? Ellerimin titremesi ya da nabzımın hızlanması ya da kalp yetmezliğinin ilk belirtilerini yaşıyormuşum gibi hissetmem için hiçbir sebep yoktu. Belirtileri görmüştüm. Reklamlarını izlemiştim. Caleb ve Liam’ınkiler de dahil olmak üzere tüm gözler üzerimdeydi; ikisi de gözlerini zevkle ve kuşkuyla bana dikmişlerdi. Belki de gözlerindeki meraklı. Ayırt edemiyordum.

“Şey, merhaba, ben Jessie. Yeniyim. Bu yaz heyecan verici hiçbir şey yapmadım. Yani, ben... Buraya Chicago’dan geldik ama o zamana kadar, ben şeyde çalıştım... alışveriş merkezindeki Smoothie Kralı’nda.” Kimse açık açık gülecek kadar kaba değildi ama bu sefer yüzlerindeki ifadeleri kolaylıkla okuyabiliyordum.

Net bir acıma ifadesi. Yabancı ülkelere seyahat etmişler, okul inşa etmişler ve milyon dolarlık şirketlerde staj yapmışlardı.

Bense iki ayımı yüksek fruktozlu mısır şurubu karıştırarak geçirmiştim.

Geriye dönüp bakınca, yalan atıp Madagaskar'daki felçli yetimlere yardım ettiğimi söylemem gerektiğini fark ettim. Kimse bundan şüphelenmezdi.

Kimse de alkışlamazdı tabii ki.

“Bekle bir dakika. Benim listemde adın yok,” dedi Bay Shackleman. “Son sınıf mısın?”

“Şey, hayır,” dedim ve anında bir ter damlasının alnımdan süzülüp yüzümün yan tarafından aşağı indiğini hissettim. Hızlı bir hesaplamaya giriştim: O ter damlasını çabucak silmek, gözeneklerimden aşırı miktarda su boşalttığım gerçeğine daha az mı yoksa daha çok mu ilgi çekerd? Sildim.

“Yanlış sınıf,” dedi. “Bayan Murray gibi görünmüyorum, değil mi?” Bu defa bu zorlama espriye bariz olarak gülenler vardı. Yirmi beş yüz yeniden bana dönmüştü ve beni ölçüp tartıyorlardı. Ölçüp tartmak derken gerçekten öyle yapıyorlar, ölçülerimi belirliyorlardı. “Senin dersin içeride.”

Bay Shackleman ana binayı işaret etti ve ben de ayağa kalkıp, öğretmen ve hayal dünyama yakışan Caleb ve Liam da dahil tüm sınıf beni ve kıcımlı izlerken binaya yürüdüm. Ancak sonrasında, asıl sınıfıma gittiğimde, gözlerini bana dikmiş yeni bir yirmi beş öğrencinin karşısında yaz tatilinde yapılanlar muhabbetini tekrar yaşadıktan ve “Smoothie Kralı” kelimelerini eşit derecede şoke olmuş izleyiciler karşısında bir kez daha dile getirdikten sonra, kıcıma yapışmış büyük bir çim parçası olduğunu fark ettim.

Tahmini olarak ümitsizliğimi sezmiş insanların sayısı kaç olabilirdi? En azından elli olmalıydı ve tahminimi, kendimi daha iyi hissedeyim diye düşük tutuyordum.

Açıkçası BH o insanlardan herhangi biri olabilirdi.

Şimdi, on dört gün sonra, kafeteryada aptal kahverengi sandviç paketimle oturuyor ve bu yeni bölgeyi inceliyordum. Burada

her şey parlak ve pahalı görünüyordu; buradaki çocuklar, üzerine internetten alınmış BMW amblemlerinin yapıştırıldığı eski Ford Focus'lar yerine gerçek BMW'ler kullanıyorlardı. Ve ben hâlâ nereye gideceğimi bilmiyordum. Ben de her yeni öğrencinin yüzleştiği sorunla baş başaydım: Birlikte oturabileceğim kimse yoktu.

Theo'yla, yani yeni üvey kardeşimle birlikte takılmam mümkün değildi. Kendisine koridorda bir kez selam verince beni öylesine yoğun bir şekilde görmezden gelmişti ki bir daha onun olduğu tarafa bile bakmamaya başlamıştım. Sürekli adı Ashby olan bir kızla takılıyordu; evet, kızın gerçek adı buydu ve kız, dramatik gotik makyajıyla, hiç de rahat görünmeyen marka kıyafetleriyle, ifadesiz bakışlarıyla ve diken diken yapılmış pembe saçlarıyla süper model olma yolunda görünüyordu. Theo'nun popüler çocuklardan biri olduğunu düşünmeye başlamıştım çünkü koridorda yürürken bir sürü insanla yumruk tokuşturduğunu görüyordum. Aslında bu oldukça tuhaftı çünkü o tam da Chicago'da dalga geçtikleri türden biriydi. Gey olduğu için değil çünkü oradaki sınıf arkadaşlarım homofobik değillerdi, en azından açık bir şekilde. Sebebi gösterişli olmasıydı. Hem de fazlasıyla. Theo'nun yaptığı her şey abartılıydı ama iş bana gelince öyle olmuyordu tabii.

Bir önceki gece, yatmadan önce evde ona rastladığımda üzerinde ipek bir ropdöşambır vardı; bir parfüm reklamından fırlamış gibiydi. Tamam, benim de yanaklarımda sivilce kremi vardı ve leş gibi çay ağacı yağı kokuyordum; sivilceli bir ergenin gülünç bir taklidi gibiydim. Ancak yine de hayatlarımızın birdenbire rızamız dışında birleştiği gerçeğini reddetmeyecek kadar terbiyem vardı. Kaba olmak için hiçbir sebep görmediğim için ona içten bir şekilde iyi geceler diledim. Kaba olmam ebeveynlerimizin bir anda boşanmasına falan neden olmayacaktı sonuçta. Fakat Theo gösterişli ve zarif bir şekilde homurdandı ve o homurdanmanın altında yatan mesaj çok açıktı: *Servet avcısı babanı da alıp bu evden defolup gidin.*

Hatalı da değildi. Yani, babam onun annesinin parasıyla il-

gilenmiyordu. Ancak bizim buradan gitmemiz gerekiyordu. Bugün bir uçağa binmeli ve Chicago'ya geri dönmeliydik ama bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Çünkü evimiz satılmıştı. Tüm hayatım boyunca yattığım yatak odam şimdi yedi yaşındaki bir çocuğa ve onun büyük Amerikan Kızı bebekleri koleksiyonuna ev sahipliği yapıyordu. Tanıdığım her şeyle birlikte o da kaybolup gitmişti.

Bugünün yemeği olarak fıstık ezmeli ve reçelli acıklı sandviçimi alıp kütüphaneye gitmeyi düşünmüştüm ama planım, katı bir YEMEK YENMEZ tabelasıyla suya düşmüştü. Çok yazık olmuştu çünkü okuldaki kütüphane inanılmazdı; şimdiye kadar FDR'denkinden daha iyi olduğunu düşündüğüm tek şey buydu. FDR'de gerçek bir kütüphanemiz yoktu. Küçük bir kitap odamız vardı ve orası da çoğunlukla yiyişmek için kullanılan bir yerdi. Gerçi düşününce zaten FDR bir devlet okuluydu. Yeni okulumun ücreti katrilyonlar falan tutuyor olmalıydı ve bu da babamın yeni karısının benim için ödediği bir faturaydı. Okul broşüründe, tanınmış bir soyadı bulunan bir kodamanın kütüphane için başışta bulunduğu yazıyordu. Buradaki sandalyeler bile oldukça şıktı; tam da babamın yeni karısının evin tüm stratejik noktalarına yerleştirdiği o tasarım dergilerinde olanlardandı. Onlara "Tasarım pornosu," diyordu, benimle yalnızca zorunda olduğu için konuştuğunu gösteren o gergin gülüşüyle.

Tuvalette yemek de istemiyordum çünkü bu ümitsiz çocukların kitaplarda ve filmlerde yaptığı şeyden farksızdı ve aynı zamanda iğrençti. Arka çimenliği de beyni yanmışlar ele geçirmişti ve zaten sahte arkadaş mabedinde ciğerlerimden olacak değilim. Bir de şu tuhaf Kaave Köşesi vardı ki normalde benim için biçilmiş kaftan olduğunu söyleyebilirdim, hem de tuhaf ismine rağmen: Neden h yerine ikinci bir a vardı ki? Fakat oraya Matematik dersinden sonra ne kadar hızlı gidersem gideyim iki rahat koltuk da kapılmış oluyordu. Birinde her gün aynı klasik Batman

tişörtü ve dar siyah kot pantolon giyen tuhaf çocuk oluyordu ve benim genelde sevdiklerimden bile daha kalın kitaplar okuyordu. Gerçekten okuyor muydu? Yoksa kitaplar sadece aksesuarları mıydı? Hadi ama, kim Sartre'ı eğlence olsun diye okurdu ki? Diğerine de fazlaca yüksek sesle kıkırdayan ve Batman'la flört eden kız grubu dönüşümlü olarak oturuyordu. Batman'ın gerçek isminin Ethan olduğunu öğrenmiştim çünkü İngilizce sınıfında beraberdik. (O ilk gün, yazın otizmlili çocuklar için açılan müzik kampında gönüllü çalışarak geçirdiğini öğrenmiştim. Yani hiçbir şekilde bir mikserle bağlantısı olmamıştı. Artı olarak: Süper havalı smoothie işimi anlattığımda sınıfın geri kalanının yaptığı gibi bana acıyan gözlerle bakmamıştı. Fakat tabii bunun sebebi bana bakmaya tenezzül bile etmemiş olması olabilirdi.)

Kızların büyük çabalarına rağmen Batman onlarla ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Hareketleri asgari düzeydeydi; uzaktan selamlaşıyor, göz teması kurmadan başından atıyordu ve bunların her birinden sonra daha da büzülüyor gibi görünüyordu. Sanki sarf ettiği efor ona gözle görülür bir şeye mal oluyor gibiydi. (Görünüşe göre bu okulda çokça sarılmalar ve çifte öpücükler vardı, her yanağa bir öpücük. Aslında Amerikalı, on altı yaşında ve her anlamda tuhaf değilmışiz de Parisliymişiz ve yirmi iki yaşındaymışiz gibi.) Her seferinde sanki lise eğlenceli bir yermiş gibi büyük bir neşe yumağı hâlinde neden o çocuğa geldiklerini anlamıyordum. Harbiden ya, gerçekten tekrar tekrar söylenmesi mi gerekiyordu? Büyük çoğunluk için lise hiç de eğlenceli değildi; yahu lise, eğlencenin tam karşıtıydı.

Bu kızlar gibi sürekli üstünlük derecesini belirterek konuşmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum: Ethan, en komikleri de sensin! Gerçekten. En komiğisin!

"Biraz temiz hava almalısın. Hadi, birlikte biraz yürüyelim Eth," dedi sarışın kız ve sanki küçük, söz dinlemez bir çocukmuş gibi Ethan'ın saçlarını karıştırdı. Flört eden on altı yaşındaki kızlar Los Angeles'ta da Chicago'da da aynı görünüyorlardı ama buradaki kızların daha gürültücü olduklarını savunabilirdim.

Ses ile erkek ilgisi arasında doğrudan korelasyon olduğunu düşünüyor gibiydiler.

“Yok ya, bugün değil,” dedi Batman, kibar ama soğuk bir sesle. Koyu renk saçları ve mavi gözleri vardı. Eğer şu, *hiçbir şey umurumda değil* tavrından hoşlanıyorsanız tatlı bir çocuk olduğu söylenebilirdi. Kızın da neden onun saçlarını karıştırdığını anlayabiliyordum. Oldukça gürlü ve cezbedici görünüyordlardı.

Fakat çocuk aynı zamanda acımasız görünüyordu. Ya da üzgün. Ya da ikisi birden. Sanki mezun olup buradan gideceği günleri sayıyor ve bu sırada bunu umursamıyormuş gibi görünmekle uğraşmıyor gibiydi.

Hafta sonları da dahil 639 günden bahsediyorduk. Ben bile umursamıyormuş gibi davranmayı başarıyordum. En azından çoğu zaman.

Yakalanmadan iyice bir bakma fırsatım olmamıştı ama Batman’ın çenesinde bir yara izi vardı ve şüphesiz ki göz kalemi kullanıyordu ki bence gereksizdi. Gözlerinin renginin patlamasını sağlayan şey etrafındaki koyu halkalar da olabilirdi çünkü kronik yorgunluğu varmış gibi görünüyordu. Sanki uyku ona bahsedilmeyen bir lüksmüş gibi.

“Tamam, sorun değil,” dedi kız. Reddedildiği için kırılmamış gibi davranıyordu ama kırıldığı belliydi. Ardından ona, ikizi olduğunu düşünmeme neden olacak kadar benzeyen bir sarışının kucağına oturdu ve yapmacık bir şekilde sarıldılar. Bu şovun nasıl devam edeceğini biliyordum.

Yanlarından geçip kapının dışındaki banka hevesle gittim. Yemek yemek için fazla tenhaydı belki ama kaygıdan uzak olacağım bir yerdi. Berbat etme ihtimalim yoktu.

“Neye bakıyorsun sen öyle?” diye çıkıştı ilk sarışın bana.

İşte, iki hafta önce Wood Valley’ye başladığımdan beri bir başka öğrencinin bana ettiği ilk sözler: *Neye bakıyorsun sen öyle?*

Kurtlar sofrasına hoş geldin, diye düşündüm. Kurtlar. Sofrasına. Hoş. Geldin.

bölüm 3

Çok da kötü bir yer değil, diyordum kendi kendime. Kendimi banka atmıştım ve Batman'i, o cazgır kızları, kafeteryayı ve tüm sınıfı arkamda bırakmıştım. Buradaki insanlar acımasızdı işte. Çok da büyük bir mesele değildi. İnsanlar her yerde acımasızlardı.

Kendime mis gibi havayı hatırlattım. Güneşliydi çünkü görünüşe göre LA'de hava her zaman güneşliydi. Tüm öğrencilerin taktıkları marka gözlükleri fark etmiştim ve sadece havalı görünmeye çalıştıklarını düşünmüştüm ama sonradan onlara gerçekten ihtiyaçları olduğunu anlamıştım. Tüm günü gözlerimi kısarak, selam veren bir izci çocuk gibi bir elimi gözüme siper ederek geçiriyordum.

En büyük problemim de en yakın arkadaşım Scarlett'ı özleyor olmamdı. O benim 1.55 boyunda, yarı Yahudi yarı Koreli fedaimdi ve kızın canını yakacak sert cevabı anında yapıştırabilirdi. Fakat onun yerine burada sadece ben vardım: Ben, benim geç kalan cevaplarım ve kavrulan retinam. Kendimi, önümüzdeki iki yılı tek başıma da atlatabileceğime ikna etmeye çalışıyordum.

Desteğe ihtiyaç duyarsam Scarlett'a mesaj atabilirdim ve sanki ülkenin diğer ucunda değilmiş de tam olarak yanımdaymış gibi hissedebilirdim. Yanıt vermekte hiçbir zaman gecikmezdi o. Keşke buranın düzeniyle ilgili kendimi daha az aptal hissedebilseydim. Aslına bakılırsa BH haklıydı: Ona sorabileceğim bir sürü sorum vardı. Öğle yemeği kartlarını nasıl kullanabileceğimi anlatan, Wood Valley Bağış Günü'nün ne olduğunu söyleyebilecek ve neden o gün kapalı ayakkabı giymem gerektiğini açıklayabilecek bir telefon uygulaması gerçekten çok işime yarayabilirdi. Daha da önemlisi, kimlerle yanlışlıkla da olsa göz teması kurmam gerektiğini. *Neye bakıyorsun sen öyle?*

Flörtçü sarışınlar bankın yarundan geçtiler; görünüşe göre Batman'i yürüyüşe çıkarma çabaları sonuçsuz kalmıştı. Yanımdan geçerken yine kıkırdadılar.

Bana mı gülüyorlardı?

Sarışın kız, yanındaki çok daha az sarışın arkadaşına, "Bu kız gerçek mi ya?" dedi ve arkadaşı dönüp bana baktı. Şanslı bir şekilde ikisi de geleneksel bir güzelliğe sahiptiler. Parlak, yeni fönlenmiş sarı saçları, mavi gözleri, açık tenleri ve zayıf vücutları vardı. Tuhaf derecede büyük göğüsleri de cabasıydı. Giydikleri kısa eteklerin, okulun kıyafet yönetmeliğini delip geçtiğinden ve dört kat uygulanmış makyajları için YouTube videolarından yardım aldıklarından emindim. Düriüst olacaktım: Tam da bu konuda şanslı olmayı, bir sivilceye bakarak kara kara düşünen bir ergen olmamayı çok isterdim. Benim yüzüm, en temiz günlerinde bile, büyük annemin çok da merhametle belirtmediği gibi bir karaktere sahipti. Birinin potansiyelimi görebilmesi için iki, belki de üç kez bana bakması gerekirdi. Eğer bir potansiyelim varsa tabii. "Şu saç bandını gördün mü?"

Hay lanet. Haklıydım. Benim hakkımda konuşuyorlardı. İki yılı tek bir arkadaş bile edinemedem geçirmekle kalmayacak, televizyon programlarında okullardaki zorbalıkla ilgili izlediğim her şeye şahit olacaktım. Biri Hiçbiri bir eşek şakası olabilirdi

ama haklıydı: Burası savaş meydanından farksızdı. Kendi “Zamanla Daha İyi Olacak” videoma ihtiyacım vardı.

Yüzüm alev alev yanıyordu. Parmağımı başıma götürdüm; bir zayıflık belirtisiydi, biliyorum ama aynı zamanda da bir refleks-ti. Saç bandımın hiçbir sorunu yoktu. Rookie dergisinde yeniden moda olduklarını okumuştum. Scarlett da arada bir takıyordu ve o, geçen senenin En İyi Giyinen ödülünü almıştı. Gözlerime dolan yaşlarla âdeta savaşıyordum. Hayır, beni ağlarken görmeyeceklerdi. Daha doğru bir ifadeyle, beni *ağlatamayacaklardı*.

Canları cehenneme.

“Şişşt, seni duyabilir,” dedi bir diğeri ve ardından hemen arkasını dönüp özür dileyen ve neşe dolu bir bakışla bana baktı. Şirretlik heyecanı ile kafası güzel olmuş gibiydi. Ardından yürümeye, daha doğrusu süzölmeye devam ettiler. Sanki onları izleyen, ısıklayan seyircileri varmış gibi. Sadece emin olmak için arkama bir göz attım ama burada yalnızdım. O mükemmel popolarını sırf benim için sallıyorlardı.

Telefonumu çıkarıp Scarlett’a bir mesaj attım. Benim için öğle yemeği zamanıydı ama o, okuldan çıkıyordu. Aramızda hem mesafe hem de zaman farkı olmasından nefret ediyordum.

Ben: Buraya uygun değilim. Herkes 0 beden. Ya da 00.

Scarlett: Ah hayır, sakın SEN ŞİŞMAN FALAN DEĞİLSİN muhabbetini yapmamız gerektiğini söyleme bana. Bizim arkadaşlığımızın temeli bu muhabbeti birbirimiz için yapmak zorunda olmamamız üzerine kurulu.

Hiçbir zaman, “Sol serçe parmağımdan nefret ediyorum! Çok... bükölmeye müsait,” gibi şeyler söyleyen kızlardan olma-

* *It Gets Better Project*: 2010 yılında kurulan, eşcinsel olduğu şüphesiyle akranlarından baskı gören ya da intihar eden gençler için kurulan internet tabanlı bir proje. Aralarında Ian McKellen’in da bulunduğu birçok ünlü projeyi desteklemektedir. -çü

mıştık. Scarlett haklıydı. Kendimi, tek bir parmak hareketiyle bacak tüylerini ortadan kaldırabilen dergi sanat yönetmenlerinin belirlediği ulaşılamaz idealarla karşılaştırmak yerine yapacak daha iyi işlerim vardı. Fakat burada büyük beden kategorisinde yer aldığımı fark etmediğimi iddia edersem de yalan söylemiş olurum. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Suların içine müshil ilacı falan mı karıştırıyorlardı?

Ben: Bir de sarışın. Buradaki. Herkes. Çok. California. Sarışını.

Scarlett: SENİ O KIZLARDAN BİRİNE DÖNÜŞTÜRMELERİNE SAKIN İZİN VERME. Bana Los Angelesçılık taslamayacağına söz vermiştin.

Ben: Merak etme. Los Angelesçılık taslamak için önce birileriyle iletişim kurmam gerek.

Scarlett: Hadi be. Gerçekten mi? O kadar kötü mü?

Ben: Beter.

Hemen, elinde yarısı yenmiş yer fıstığı ezmeli ve reçelli sandviçiyle bankta yalnız oturan hâlimi fotoğrafladım. Fakat somurtmak yerine gülümsedim ve altına da 14. Gün etiketini koydum. O sarışınlar dudaklarını iyice öne çıkararak somurtup çok seksiyim fotoğrafı çekerlerdi ve sonra da onu Instagram'a yüklerlerdi. *Sandviçimi yemezken ne kadar da seksi olduğuma bakın!*

Scarlett: O saç bandını yok et. O tişörtle de biraz çiftlik kızı gibi görünüyorsun.

Hemen saçımı açtım. İşte bu yüzden Scarlett'ın burada olmasına ihtiyacım vardı. Belki de daha önce benimle hiç dalga

geçilmemiş olmasının sebebi de oydu. Eğer ki dört yaşındayken tanışmış olmasaydık şu anda daha beter bir ahmak olabilirdim.

Ben: Teşekkürler. Saç bandı resmi olarak ortadan kaldırıldı.
Yaktığımı farz et.

Scarlett: Fotoğraf karene giren kim peki?

Ben: Ne?

Gözlerimi kısıp telefonuma baktım. Tam fotoğrafı çektiğim sırada Batman pencereden bakıyordu. Fotoğraf kareme girmiş sayılmazdı aslında, sadece gelecek nesiller için yer almış gibiydi. O hâlde Sarışın ve Daha Sarışın'ın gerçekten de seyircisi vardı. Tabii ki olacaktı. O tip kızların her zaman seyircileri olurdu.

Yüzüm yeniden kızardı. Başında tuhaf bir saç bandıyla, öğle yemeğini tek başına yiyen şişko patates olmakla kalmamıştım, aynı zamanda hayatının bu mükemmel ânını ölümsüzleştirmeye çalışırken yakalanan biriydim. Daha da kötüsü, yakışıklı bir çocuk tarafından yakalanan.

Fotoğrafın yanındaki küçük kutuyu işaretledim. Sil'e bastım. Keşke diğer her şeyi silmek de bu kadar kolay olsaydı.

bölüm 4

“T.S. Eliot’tan *Çorak Ülke*. Aranızda okuyan var mı?” diye sordu Bayan Pollack, ileri seviye İngilizce öğretmenim. Ben de dahil kimse elini kaldırmadı; aslında birkaç yıl önce, şimdi bana bambaşka bir hayatmış gibi gelen bir dönemde okumuştum. Annem evin belli noktalarına, sanki bir hazine avı oyunu oynuyormuşuz gibi şiir kitapları bırakırdı; oraya buraya serpiştirilmiş, neye varacağını bilmediğim karmaşık ipuçlarıydı. Canım sıkıldığında komodinin-den ya da küvetin yanındaki yığından bir kitap alır ve rasgele bir sayfasını açıverirdim. Onun altını çizdiği ya da yanına okunaksız notlarını karaladığı kısımları okumak isterdim. Bazen de belli bir cümlelerin neden soluk sarıyla çizildiğini merak ederdim.

Ona hiç sormamıştım. Neden sormamıştım ki? Birini kaybetmenin en kötü kısmı, ona doğru soruları sormadığın, aptal gibi onunla geçirecek dünya kadar vaktin olduğunu sandığın tüm o zamanları düşünmektir. Bir de şu vardı: Geçirdiğin onca zamanın aslında çok da uzun bir zaman olmadığını fark etmek. Geri kalan her şeyin imal edilmiş şeylermiş gibi hissettirmesi. Anıların aşırı pozlanmış hayaletleri gibi.

Çorak Ülke’de annem ilk cümlelerin altını çizmiş ve yanına iki coşkulu yıldız çiziktirmişti: “Nisan en zalim aydır.”

Neden nisan en zalim aydı? Emin değildim. Son zamanlarda hepsi kendilerince zalimdiler bana kalırsa. Şimdi aylardan eylül-
dü: Zor bir zamandı. Yeni bir yıldız ama tam anlamıyla da yeni bir yıl değildi. Birtakım kararlar vermek ve yeni başlangıçlar yapmak için hem çok erken hem de çok geçti.

Şimdi annemin kitapları karton kolilerin içinde, Chicago’da tuttuğumuz kiralık depoda küflenmeye bırakılmıştı; kâğıtları nemlenmiş ve tozlanmıştı. Bunu ya da nasıl parçalara ayrılacakları konusunu düşünmemeye çalışıyordum. O cümlelerin altının çizilmesinin nasıl da boşu boşuna olduğunu.

“Dört yüz otuz dört dizelik bir şiir. Yani ne yapar, dört yüz otuz dört tweet mi?” Bayan Pollack gülmeye başladı. Gençti, belki yirmili yaşlarının sonundaydı ve çekici bir kadındı: Leopar desenli bir tayt, burunları açık, topuklu deri ayakkabılar ve çilli omuzlarını açıkta bırakan ipek bir bluz giymişti. Benden daha iyi giyindiği açıktı. Hayatı çok da erişilemez görünmediği için çocukların gizliden de olsa desteklediği, hatta hayran olduğu öğretmenlerden biriydi. Gerçekten kendini fark ettiren bir yanı vardı.

Okulun ilk gününde beni sınıfa takdim etmiş ancak diğer öğretmenlerin yaptığı gibi ayakta durup herkese kendimden bahsetmemi istememişti. Küçük düşmeme neden olmayacak kadar düşünceli biriydi Bayan Pollack.

“Peki çocuklar, Çorak Ülke zordur. Gerçekten çok zordur. Üniversite seviyesinde ama sizin buna hazır olduğunuzu düşünüyorum. Buna hazır mısınız?”

Cevap olarak birkaç yarım ağızla söylenmiş evet aldı. Ben bir şey demedim. İnek olduğum gerçeğini dillendirmek için biraz erkendi.

“Olmadı. Bundan daha iyisini yapabilirsiniz. Buna hazır mısınız?” Bu sefer herkes hevesle bağırıyordu. Etkilenmişim. Bura-

daki çocukların sadece kıyafetlerle, *Us Weekly* ve üniversite başvurularında işlerine yarayacak şeylerle ilgili heyecanlandıklarını düşünmüştüm. Belki de onlarla ilgili fazla önyargılı davranmıştım. “Peki, şöyle yapacağız. İki kişilik gruplar oluşturacaksınız ve önümüzdeki iki ay boyunca, her hafta bu şiir üzerinde çalışacaksınız.” Ah hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Okuldaki yeni öğrenci olmaktan daha beteri neydi biliyor musunuz? Bir partner bulması gereken yeni öğrenci olmak. Hay lanet.

Gözlerim hemen odayı taramaya başladı. Theo ve Ashby sınıfın ön tarafında oturuyorlardı ve Theo’nun üvey kardeşine yardım etmeyeceği ortadaydı. Benimle dalga geçen iki sarışın da sağımda oturuyordu. Sarışın olanın isminin Crystal ve daha sarışın olanınkinin ise Gem olduğunu öğrenmiştim ve cadaloz olmasalardı epey komik olurdu.* Soluma döndüm. Yanımda oturan kız Warby Parker marka bir gözlük takmış, yırtık kot pantolon giymişti; Chicago’da olsak arkadaşım olabilecek biri gibi görünüyordu. Ancak ben ona takım olup olamayacağımızı sormaya fırsat bulamadan yanındakine döndü ve tüm bu olayı tek bir kelime bile etmeden çözüverdi.

Birdenbire tüm sınıf partnerini bulmuştu. Çok da çaresiz görünmemeye çalışarak etrafıma bakındım ama gözlerimde bir yalvarma ifadesi oluşmuştu bile. Elimi kaldırıp Bayan Pollack’e bir partnerim olmadığını söylemek zorunda mı kalacaktım? Lütfen, Tanrım, hayır. Tam elimi yenilgiyi kabullenmiş bir şekilde kaldırmaya hazırlanıyordum ki biri beni kalemle sırtımdan dürttü. Rahatlayarak derin bir nefes aldım ve arkamı döndüm. Kim olduğu umurumda bile değildi. Dilencinin seçme hakkı falan filan.

Hadi oradan.

Batman.

Midem utanç verici bir şekilde kasıldı. Batman hafifçe başını sallayıp bana baktı, Theo’nun arkadaşlarına verdiği selama ben-

* Crystal kelimesi İngilizcede kristal, Gem kelimesi ise mücevher anlamına gelmektedir. -y/hn

ziyordu ama bu sefer yanlış anlamam mümkün değildi: Açıkça bana partneri olup olamayacağımı soruyordu. Mavi gözleri beni delip geçiyor, âdeta saldırıyordu; bana bakmakla kalmıyor, içimi de görüyordu sanki. Bir şeyleri ölçüp biçiyor, zamanını harcamaya değil değmeyeceğimi anlamaya çalışıyor gibiydi. Gözlerimi kırptırdım, aşağı baktım ve aynı şekilde başımı sallayıp teşekkür manasında hafifçe gülümsedim. Ardından yeniden önüme döndüm ve ellerimi, kızarıklığını ve sıcaklığını alması için yanaklarıma götürmemeye gayret ettim.

Dersin geri kalanını Batman'ın neden beni seçtiğini düşünerek geçirdim. Belki de zeki görünüyordum? Zeki görünüyorsam bu, ahmak gibi göründüğüm anlamına da mı geliyordu? Bugün giydiklerimi düşündüm hemen: ekoseli gömlek, paçalarını kıvrıdığım Gap kot pantolon ve yıpranmış Vans ayakkabılar. Kalın ceketim dışında Chicago üniformamdı bu. Fark edilmemi sağlayacak hiçbir şey yoktu, özellikle de saç bandımı çıkarmışken. Sebep her ne olursa olsun benim ilk düşüncem, bunu iyilik olsun yapmış olduğuydu. İstekli bir yüz arayarak sınıfa bakarken çok çaresiz görünmüş olmalıydım. Özellikle de daha önce Gem'in bana yaptığı çirkefliği ve ilk gün kendimi rezil edişimi gördükten sonra. BH'nin osurma problemi olduğunu söylediği Ken Abernathy bile çabucak bir partner bulmayı başarmıştı.

Zil çaldıktan sonra hepimiz dizüstü bilgisayarlarımızı toplarken, tabii ki sınıfta son model, incecik bir bilgisayarı olmayan tek kişi bendim, Batman masamın yanında durdu ve o muhteşem gözlerini yeniden bana dikti. Bana mı öyle geliyordu yoksa sosyopatik bir iz mi vardı o gözlerde? O kadar da acımasız olamazdı. Ben seçmesi güzel bir davranıştı. Eski okulumda yeni bir öğrenciye yardım etmek için uğraştığımı hatırlamıyordum. Hem çekici hem de iyiydi. Bu. Hiç. De. İyi. Değildi.

Ona bakmayı kesip bir şeyler söylemem gerektiğini tam zamanında fark ettim.

"Birbirimize numaralarımızı falan mı versek acaba?" diye

sordum ve sesimdeki, öğle yemeği zamanında etrafında toplanan kızlara benzememe neden olan o kıvraklıktan nefret ettim. Bunun tek sebebi haftalardır çok fazla konuşmamış olmamdı. Scarlett'la çoğu zaman mesajlaşmıştık. Babam yeni bir iş aramakla ve yeni karısıyla vakit geçirmekle o kadar meşguldü ki son zamanlarda birbirimizi nadiren görebilmiştik. Zaten bu aralar en sevdiğim insan olduğu da söylenemezdi. Onun bu yeni hâlinde hiç hoşlanmıyordum; kafası karışık görünüyordu ve bir yabancıyla evliydi, bana söz hakkı vermeden hiç bilmediğim bir hayatı yaşamaya zorlamıştı.

Hepsi buydu. Hayatımda kalan insan sayısı bu kadardı.

"Yok ya. Ödevi ben hazırlarım, üzerine de ikimizin ismini yazarım." Bunun üzerine onayımı bile beklemedi. Sanki ben tamam demişim gibi başını salladı. Sanki bir soru sormuş da ben de cevap vermişim gibi.

Peki. Belki de sandığım kadar iyi biri değildi.

"Ama..." Ama ne? *Senin partnerin olmayı dört gözle bekliyordum mu? Senin o muhteşem bakışlarını seviyorum mu? Lütfen mi?* Cümlemi tamamlamadım. Buraya gelmeden önce çok havalı olduğunu düşündüğüm deri çantama baktım; buraya geldikten sonra herkesin, rap şarkılarında duyduğum ünlü bir Fransız markasının çantalarını kullandığını fark etmiştim.

"Merak etme. A alırsın."

Ardından o kadar çabuk bir şekilde yanımdan ayrıldı ki neredeyse onun orada olduğunu sadece hayal etmiş gibiydim. Bir süper kahramanın kötü huylu bir versiyonu gibiydi. Onun ardından orada tek başıma eşyalarımı toplamaya başladım ve birilerinin yeniden benimle konuşmasının ne kadar süreceğini düşündüm.

Ben: Zamanla daha iyi olacak, değil mi? Eninde sonunda daha iyi olacak.

Scarlett: Her ne kadar şu anda bir gülen suratı hakke diyor
olsan da aramızdaki konuşmayı bir emoji kullanarak
alçaltacak türde biri değilim. Evet, zamanla daha iyi
olacak.

Ben: Ha. Bu sadece. Her neyse. Mız mızlanıp durduğum için
zgnm.

Scarlett: Ben bunun için buradayım ve bu arada bana
yolladığın o e-posta var ya? Benim tahminim şu:
KESİNLİKLE GİZLİ BİR HAYRAN.

Ben: Çok fazla kitap okuyorsun. Tuzak kuruluyor bana. Ve
BANA BAĞIRMAYI kes.

Scarlett: Hadi canım. Vampir olduğunu söylemedim ki. Gizli bir
hayran olduğunu söyledim. Büyük ihtimalle yle.

Ben: Bahse girmeye ne dersin?

Scarlett: şimdiye kadar benim her zaman haklı olduğumu
ğrenmiş olman gerekirdi. Bu benim sihirli gücüm.

Ben: Benimki ne?

Scarlett: Daha sonra bunun üzerine düşüneceğim.

Ben: Çok sağ ol ya.

Scarlett: şaka yapıyorum. Glsn sen. Senin gücün bu kızım.

Ben: Stresli olduğum zamanlarda BÜTÜN kurabiyeleri yediğim
için kollarım kaslandı. Al, ağza götür. 323 kez tekrarla. Sıkı
Çalışma.

Scarlett: Ciddi ol, J. Güçlü olman hiç yardım istemeyeceğin anlamına gelmez. Bunu unutma. Ben buradayım, HER ZAMAN ama o yardımı daha yakınlarındaki birinden alman daha iyi olabilir senin için.

Ben: Her neyse. Off. Teşekkürler Dr. Phil*. Seni özlüyorum!

Scarlett: Ben de seni özlüyorum! Şimdi git ve BH'ye bir şeyler yaz. ŞİMDİ. ŞİMDİ. ŞİMDİ. Şimdi bana gerçeği söyle: Okulunda aşırı derecede solgun görünen birileri var mı?

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Ruhani rehberimi çağırıyorum

Peki, merhamet diliyorum. Haklıymışsın. Bu okul savaş meydanı gibi ve biraz yardım işime yarayabilir. Şu an içgüdülerime karşı geliyorsa ve sana güvenebileceğimi umuyorum. Hâlâ birkaç soru cevaplamaya hevesli misin? (Ve eğer Deena isen, kazandın. Beni kandırmayı başardın.)

.....

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: hizmetinizdeyim leydim

şimdi şu Deena denen kızı merak ettim. neden senin peşinde? teklifim hâlâ geçerli.

.....

* Bir dönem yer aldığı televizyon programında psikolojik problemleri olanlara yardım etmeye çalışan psikolog. -çn

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Şu an sanal olarak reverans yapıyorum

Deena hikâyesi çok da ilginç sayılmaz. Aptal liseli kız olayları. Hazır lafı açılmışken, arkadaş olabileceğim insanların kısa bir listesi olduğunu söylemiştin ya? Çok çaresiz görünmek istemem ama bu konuda birkaç ipucu hiç de fena olmaz.

Bir de WV Bağış günü ne ayak ve eğer açıkta bırakırsam ayak parmaklarımın başına ne gelecek?

Şu tuhaf yemek kartları, içine para doldurulmuş olarak falan mı geliyor?

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: çin usulü ayak parmakları

Adrianna Sanchez ile başla. utangaçtır, ilk adımı atan o olmayacaktır. Ama iyi ve akıllı bir kızdır, onu tanıdıkça gizliden gizliye komik olduğunu da fark edersin. Sebebini bilmiyorum ama ikincinin iyi arkadaş olabileceğinizi düşünüyorum.

İnsanlık için Yaşam ile kamu hizmeti günü. çekişler de işin içine girdiği için parmakları kapalı ayakkabılar. Vans ayakkabıların uygun. çok havalılar bu arada.

Hayır, para yüklenmiş olarak gelmiyorlar. Kafeteryanın dışındaki makineler onluk, yirmilik ve kredi kartı kabul ediyor.

Hımm, belki de bu BH beni sandığımdan daha iyi tanıyordu. Adrianna Sanchez, İngilizce derslerinde yanımda oturan, kocasına Warby Parker gözlükleri takan kızdı. Bana eski okulumda-

ki arkadaşlarımı hatırlatan kız. Ayakkabılarıma yaptığı iltifattan dolayı hafifçe kızardım. Tam bir salaktım.

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Yüzde Bir

Kredi kartı mı? Gerçekten mi? Buradaki herkes zengin mi?

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: G4'ümle gezdireyim seni

gerçekten mi? birkaç burslu öğrenci var ama bu okula eşek yüküyle para ödeniyor, senin de bunu bildiğine eminim. durum bu.

Net bir şekilde ortadaydı: Buraya uygun olmamamın 4657. sebebi. Benim babam büyük bir medya patronu değildi, bu her ne demekse artık; o bir eczacıydı. Chicago'da yoksulluk kavramından oldukça uzaktık. Normal olduğumu düşündüğüm bir seviyedeydik. Ancak kimsenin kendi kredi kartı yoktu. Biriktirdiğim paralarla indirim marketlerinden ya da ikinci elcilerden alışveriş yapardım ve bir kahveye hiç düşünmeden beş dolar vermeden önce bunun okuldan sonra çalıştığım işten aldığım bir saatlik paraya denk geldiğini hesaplamadan edemezdim.

Ebeveynlerim parayla, kıyafetlerle ya da burada her kafamı çevirdiğim yerde gördüğüm züppe işi eşyalarla pek ilgili olmamışlardı. Ben de hiçbir zaman marka şeyler isteyen bir çocuk olmamıştım ama öyle olsaydım da eminim ki annem bana bu konuyla ilgili sağlam bir nutuk çekerdi. Sebebi maddi gücümüzün kırk yılda bir yapılan savurganlıklar dışında yetersiz olması değildi; annem ünlü markaların ya da dekoratif eşyaların müsriflik olduğunu düşünürdü. *Aptal insanlar için aptal eşyalar.* Babamla

birlikte biriktirdikleri parayı ilginç yerlere gitmek ya da hayır işleri için kullanmayı severdi. *Deneyimlemek*, derdi ve ardından, okuduğu bir araştırmaya göre paranın mutluluğu satın alamadığını anlatırdı. Her zaman onunla aynı fikirde olduğumu söyleyebilseydim keşke; bir keresinde sekizinci sınıf dansı için istediğim iki yüz dolarlık bir elbise yüzünden kavga etmiştik. Fakat şimdi, böyle yetiştirildiğim için gurur duyuyordum; her ne kadar bu, bu yabancı dünyada daha da yabancı görünmeme neden olsa da.

Bir anda Batman'e duyduğum minnet öfkeye dönüştü. Ne cüretle benim notumu gasp ediyordu? Buradaki cebi dolu öğrencilerin aksine ben üniversiteye burslu olarak girmeyi umut ediyordum. A alacağım vaadine güvenemezdim. Hem ya Bayan Pollack ödevi birlikte yapmadığımızı anlarsa ne olacaktı? Buraya kayıt olurken bir dürüstlük anlaşmasına imza atmıştım. Bu da teknik olarak kopya çekmek sayılırdı ve sicilime işlenebilirdi.

Yarın cesaretimi toplayıp Batman'le konuşacak ve ona ya birlikte çalışmamız gerektiğini ya da Bayan Pollack'ten yeni bir partner isteyeceğimi söyleyecektim. Beş saatlik ödevim olmasına rağmen yarı zamanlı çalışabileceğim bir iş aramam gerektiği gerçeğinden nefret ediyordum. Scarlett'ın burada olmamasından nefret ediyordum. Az önce içeri giren, tam da oturma odasında oturduğumu görmesine rağmen bir, "Merhaba, günün nasıldı?" bile demeyen Theo'dan nefret ediyordum. Annem öldükten sonra acı maktansa sevmenin daha kolay olduğuna karar verdiğim babamdan bile beni buraya getirdiği ve kendi hâlime bıraktığı için nefret ediyordum. Adam son zamanlarda ortalarda bile görünmüyordu.

Ben "nefret" kelimesini kullandığımda annem kızardı. Nankör ve fazlaca anlam yüklenmiş bir kelime olduğunu söylerdi ve babam için kullandığımı duysa köpüreceğinden hiç kuşkusuz yoktu. Kaldı ki artık o yoktu ve babam da başka biriyle evliydi. Eski kuralların geçerli olmadığı barizdi.

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Ve şimdi de yetersiz kalan bir ifade

Hey, Ruhani Rehber. Nankör falan görünmek istemem ama şunu söyleyebilirim: OKULUN BERBAT BİR YER.

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: bana bilmediğim bir şey söyle

boşuna dil döküyorsun. bağırmayı keser misin artık. başıma ağrı girdi.

bölüm 5

“Evim, güzel evim,” demişti babam, birlikte yeni karısının evine ilk girdiğimizde. *Çok da fena sayılmaz, değil mi?* der gibi kollarını iki yana açmıştı. Benim sevimli bir şekilde bir güreşçiye benzettiğim Chicago’daki alçak tavanlı, boğuk ve eski evimizin yanında bu ev balo kralı gibi kalıyordu: Uzundu, inci gibi parlayan dişleri vardı ve hiç çabalamadan her şeyin galibi olabilirdi. Beyaz koltuklar. Beyaz duvarlar. Beyaz kitaplıklar. Eğitim masraflarımın onun karşılaması yeterince kötü değilmiş gibi şimdi bir de etrafta leke bırakmayayım diye endişelenecektim.

Hayır, burası güzel evimin yanından bile geçmezdi. MTV’deki ünlülerin evlerini gezen programdan fırlamış gibi görünen bir evle ilgili şikâyet etmek tuhaf geliyordu ama yine de babamın satışa çıkardığı ilk gün Patellere sattığı evimizi özlüyordum. Eski film posterlerinden, kitap kapaklarından yaptığım kolajdan ve Scarlett’la komik suratlar yaptığımız fotoğraflardan arındırılmış duvarlar arasında Aisha uyuyordu şimdi. Bense, uzun süre kalmanı engelleyecek şekilde dekore edilmiş birden fazla misafir odasından birindeydim. Gerçekten üzerinde uyumak için değil de 1950’lerdeki poster kadınlarının jartiyerlerini sergilemek için

üzerine uzanması için yapılmış antika bir çekyatta yatıyordum. Odanın içindeki banyo, bırakın kullanmayı, dokunmak için bile fazlasıyla pahalı görünen, monogramlı Toskana sabunlarıyla donatılmıştı. Duvarlara da üçüncü sınıf öğrencisinin elinden çıkmış gibi görünen soyut tablolar asılmıştı. Çocukluğumdan kalma pelüş ineğim Bessie dışında odaya tek katkım, benim sekiz ya da dokuz yaşında olduğum zamanlarda annemle çekilmiş bir fotoğrafımdı. Her ne kadar bunun için fazlasıyla büyük olsam da, sanki yavru bir maymun gibi bacaklarımı kalçasına dolamıştım. Başını eğmiş bana bakıyordu. Onun gözlerinde sevgi ve zevk, benimki-lerdeyse hayranlık ve korku vardı. Fotoğrafın çekildiği ânı hâlâ hatırlıyordum. Yeni bakıcıdan korkuyordum. Nedense annem kapıdan çıkıp giderse bir daha geri dönmeyecekmiş gibi geliyordu.

Babam tüm hayatımı iki kumaş çantanın içinde “odama” çıkardıktan sonra, “Sen de sevdin mi?” diye sormuştu ev için. İyi bir iş çıkarmış ve ödül bekleyen bir çocuk gibi çok mutlu ve heyecanlı görünüyordu, onu hayal kırıklığına uğratamazdım. Annem hastalandığında bir anda çaresiz bir adam oluvermişti. Bir gün sağlıklı, ikimizin de hayatlarını yöneten, her şeyi ayarlayan kadındı ve ertesi gün aniden artık o kişi değildi. Teşhis: Dördüncü aşama yumurtalık kanseri. Bırakın yemeği, arabaya binmeyi ya da yeterince tuvalet kağıdımız kalmış mı diye kontrol etmeyi, odanın diğer köşesine bile yürüyemeyecek kadar hâlsiz kalmıştı.

Babam da çökmüştü ve yorgun görünüyordu, hem kilo kaybetmiş hem de saçları dökülmüştü. Sanki kemoterapiyle ve radyasyonla boğuşan annem değil de oymuş gibi. Sanki onun ayna-daki yansıması gibiydi. Ya da yapışık ikizi. Biri olmadan diğeri işlevsizdi. Aradan neredeyse iki yıl geçmişti (747 gün, sayıyordum) ve o yeni yeni kilo almaya, daha güçlü görünmeye başlamıştı. Yeniden, nihayet bir adamdı, babamdı; bir çocuk değildi. Annemi kaybettikten sonra aylar boyunca, günlük hayatlarımızı nasıl idame ettiğimize dair hiçbir fikri olmadığını gösteren sorular sormuştu bana: Faraşı nereye koyuyoruz? Müdürünün adı ne? Ne sıklıkta sağlık taraması yaptırıyorsun?

Babam tam zamanlı olarak çalışıyordu ve işte olmadığı zamanlarda da sigorta şirketleriyle pazarlık yapma işiyle meşguldü. Zalim bir şekilde sürekli yığılmakta olan doktor faturalarıyla uğraşıyordu. Onu rahatsız etmek yerine kredi kartını aldım ve kâğıt havluların ve tuvalet kâğıtlarının düzenli olarak yollanması için talimat verdim; alışveriş listeleri yaptım ve bize granola bar ile kilolarca yulaf aldım. O ilk yıl henüz ehliyetimi almadığım için sutyenlerimi internet üzerinden satın almak zorunda kaldım. Tamponları da. Anneme soracağım tüm soruları internete sordum. Onun acınası sanal yedeğine.

Atlatmayı başardık. İkimiz de. Ve o arada, her şeyi bir arada tutmak için o kadar çabaladık ki eskiden her şeyin nasıl olduğunu bir süre düşünemedim bile. Üçümüzün nasıl da bir bütün olduğunu. Küçükken, yatakta annemle babamın arasına girerdim ve günlük Jessie sandviçimizi yapardık. Mutlu bir ekiptik; üç, iyi ve dengeli bir sayıydı. Hepimizin belli rolleri vardı. Babam çalışır ve bizi güldürürdü. Annem de yarı zamanlı olarak çalışırdı ve bizi birbirimize bağlayan etkili kişiydi. Benim tek işim onların çocukları olmaktı. İyi yumurta olmak ve beni her yönden saran ilgilerinin tadını çıkarmak.

Aradan 747 gün geçmişti ve ben hâlâ bunları nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Yani, tabii ki tuvalet kâğıtlarını nasıl aldığımı, nasıl içten içe parçalandığımız, nasıl *parçalandığım* hakkında konuşabilirdim. Ancak annem hakkında konuşurken doğru kelimeleri bulamıyordum. Onun *gerçek hâli* hakkında. Kendimi kaybedecekmişim gibi hissetmeme neden olmayan hâli.

Bunu nasıl yapacağımı hâlâ bilmiyordum.

Bazen, tümünden nasıl konuşacağımı unutmuşum gibi geliyordu.

“Harika baba, gerçekten,” dedim çünkü yeni ev harika görünüyordu. Eğer cadaloz bir üvey anne tarafından tutsak alıncaksam *Architectural Digest* dergisinin sayfalarından daha beter yerlerde tutulma ihtimalim de olabilirdi. Ev gibi hissettirmediğinden, hem de sadece benim için ev gibi hissettirmemesi değil,

genel anlamda o hisse sahip olmamasından ya da yabancılarla dolu bir müzeye taşınmışım gibi hissettirmesinden şikâyet edecek değildim. Her şekilde, problemin bu olmadığını ikimiz de biliyorduk. Problem, annemin burada olmamasıydı. Asla burada olmayacak olmasıydı. Bunun üzerine uzun uzadıya düşünmemeye çalışıyordum ancak eğer düşünürsem nerede uyuduğumun çok da önemi olmadığını fark etmeye başlıyordum.

Mutlak doğruların, alakasız her şeyi saf dışı etme eğilimi vardı.

Bir zamanlar güçlü bir üçlüydük ve şimdi bambaşka bir şey olmuştuk. Yeni, tanımlanamayan bir oluşumduk. Çarpık bir paralelkenardık.

Onunla ilk tanıştığımdaya babamın yeni karısı, "Bana Rachel de," deyince içimden gülmek geldi. Ona başka ne diyecektim ki? Anne? Bayan Scott? Bu onun kızlık soyadıydı. Daha doğrusu kızlık soyadı değildi, önceki evlilik soyadıydı. Ya da daha komiği, yeni soyadını mı kullanacaktım, annemin soyadını: Bayan Holmes? Kafamda babamın yeni karısı olarak kalmıştı; bu yeni fikre alışmam için önümde duran nafile bir egzersiz gibiydi. *Babamın yeni karısı. Babamın yeni karısı. Babamın yeni karısı.* Birbiriyle hiç bağlantısı olmayan üç kelime.

Ben de, "Bana Jessie de," dedim, başka ne diyeceğimi bilemediğim için. Varolması bile benim için bir sürprizdi. Babamın biriyle çıktığını bile fark etmemiştim. Son zamanlarda eczacılıkla ilgili konferanslara gittiğini söyleyerek sıkça seyahat ediyordu ve daha önce hiç iş gezisine çıkmamış olmasına rağmen onu sorguya çekmek hiç aklıma gelmemişti. İşini, benim okulu kullandığım şekilde kullandığını düşünmüştüm: Unutmak için bir yol. Onun olmadığı hafta sonlarında evde tek başıma olduğum için mutluydum. Peki bunu kullanıp çocukların kırmızı bardaklardan bira içtiği ve sağa sola kusmuklarını bıraktıkları büyük partiler verdim mi? Hayır. Scarlett bizde yatıya kaldı. Mikrodalgada patlamış mısır yaptık ve en sevdiğimiz dizileri yeniden izledik.

Sonra babam bir gün eve geldi, bana birine âşık olduğunu an-

lattı ve parmağındaki yeni yüzüğü fark ettim. Soğuk ve parlaktı. Gümüştü, teselli madalyası gidiydi. Görünüşe göre Orlando'ya gidip doğum kontrol hapları üzerinde çalışması gerekirken kendini internetteki yas dönemi için destek gruplarından birinde tanıştığı bir kadınla Hawaii'de bulmuştu. Başta şaka yaptığını sandım ama heyecanlı olduğu zamanlardaki gibi elleri titriyordu ve dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. Ardından yeni bir şehrin, okul değiştirmenin ve daha birçok şeyin ne kadar zor olacağını bildiğiyle ilgili uzun ve berbat bir konuşmaya başladı. Bu kısmı o kadar hızlı yaptı ki doğru duyduğumdan emin olabilmek için ona tekrar ettirmem gerekti. Bu, "Los Angeles" kelimelerini ilk kez duyduğum kısımdı.

İleri atılan bir adım, dedi. *Bir fırsat.* Kendi rutinimizden sıyrılmak için bir yol. Bunlar kullanmaya cüret ettiği kelimelerdi: Rutinimiz.

Bense bir rutine girdiğimizi bile fark etmemiştim. Rutin, kederin yerine kullanılamayacak kadar küçük bir kelime gibi geliyordu.

Teni bronzlaşmış, plajda geçirilen üç günün ardından yanakları hafifçe pembeleşmişti. Bense Chicago kışından dolayı hâlâ solgundum. Parmaklarım büyük ihtimalle tereyağı kokuyordu. Ağlamadım. Şoku atlattıktan sonra, sandığımdan da az umursamaya başladım. Bazen, Scarlett güçlü olduğumu söylediğinde, artık hiçbir şeyi hissedemeyecek kadar uyuşmuş olduğumu kastettiğini düşünüyordum.

Rachel, ufak tefek olmasına rağmen, sesi ilginç bir şekilde fazlaca yer kaplayan bir kadındı. Bir şeyleri duyurmak dışında çok konuştuğu söylenemezdi. *Bana Rachel de! Alışveriş listesine bir şey eklemek istersen Gloria'ya söyle! Utangaç olma! Mutfakta bir sihirbaz gibidir! Ben bir yumurta bile pişiremem! Pilates canıma okudu bugün!*

Etrafımda olması çok yorucu oluyordu.

Bugünün duyurusu şuydu: "Aile yemeği!" Şimdiye kadar

büyük oranda herkesle birlikte yemek masasına oturmaktan kaçabilmiştim. Rachel yeni bir film üzerinde çalıştığı için geç saatlere kadar çalışıyordu; *Uzaydaki Teröristler* adında bir aksiyon ve bilimkurgu filmiydi ve çok büyük bir gişe hasılatı elde edeceğini iddia ediyordu. Babam, Rachel'ın "Havadan sudan konuşmak en önemli noktadır!" diyerek önemini belirttiği iş yemeklerine katılmadığı zamanlarda, yeni bir iş arayışıyla bilgisayarına yapışıp kalıyordu. Theo ise sıkça dışarı çıkıyor, çoğu zaman Ashby'nin evine gidip annesine gelen sağlıklı yemekleri aşırıyordu.

Ben de yatak odamda yiyordum. Genelde marketten kendi aldığım yer fıstığı ezmesi ve reçelden ya da yumurtalı *ramenden** yerdim. Gloria'nın alışveriş listesine bir şeyler ekleme fikrinden hoşlanmıyordum. Gloria "ev yöneticisi"ydi, bu ne anlama geliyorsa artık. Rachel bizi tanıştırtırken, "Aileden biri gibidir!" demişti ama bildiğim kadarıyla aile üyeleri üniforma giymezdi. Gloria'nın yanında bir de temizlik ekibi, bahçıvan ve ampülleri değiştirmek ya da tuvaletleri tamir etmek üzere para ödenen diğer Latin Amerikalı insanlar vardı.

"Hey millet, aşağı gelin! İsteseniz de istemeseniz de bu akşam hep birlikte yemek yiyeceğiz!"

Son kısmını şaka yapar bir tonla söylemişti, sanki şöyle der gibiydi: *Ha-ha, gerçekte bunu yapmak istemiyor olmanız çok komik, değil mi? Bir evi paylaşmak. Birlikte yemek yemek. Hayat inanılmaz komik.*

Belki de ondan nefret ederdim. Henüz karar vermemiştim.

Yatak odamdan başımı çıkarınca Theo'nun aşağı indiğini gördüm. Kafasına devasa bir kulaklık takmıştı. İyi fikirdi. Ben de yemek yerken Scarlett'la mesajlaşmak için telefonumu aldım.

"Cidden mi, anne?" dedi Theo; kulaklıklar hâlâ kulaklarında idi ve bu yüzden her zamankinden daha yüksek sesle konuşuyordu. Bu insanlar sesini kontrol altında tutmak diye bir şey bilmiyorlardı. "Mutlu bir aileymiş gibi davranmak zorunda mıyız? Burada *yaşıyor* olmaları yeterince kötü zaten."

* Japon mutfağına ait, çorbaların içinde servis edilen bir tür erişte yemeği.
-yhn

Babama döndüm ve söylediklerini umursamadığımı göstermek için gözlerimi devirdim. Rachel'ın ona bakmadığı bir anda hafifçe gülümsedi babam. Eğer Theo kötü polisi oynayacaksa, benim de tersi şekilde davranmam gerekiyordu. Mükemmel evlat rolünü oynayarak ve Rachel'ın şımarık veledinden ötürü daha da utanmasını sağlayacaktım. Babam beni buraya zorla getirdiği ve nasıl olduğumu bile sormadığı için kızgın değilmişim gibi yapacaktım. *Gibi Yapma* sanatının ustası olmuştum.

"Lezzetli görünüyor. Nedir bu?" diye sordum çünkü gerçekten lezzetli görünüyordu. *Ramenden* ve yer fıstığı ezmeli, reçelli sandviçlerden gına gelmişti. Biraz sebze yemeye ihtiyacım vardı.

"Kinoa ve Çin lahanasıyla kızartılmış deniz mahsülleri," dedi Rachel. "Theo, lütfen şu kulaklıkları çıkar ve kaba davranmayı kes. Heyecan verici haberlerimiz var."

"Bebeğin olacak," dedi Theo duygusuz bir ifadeyle ve ardından kendi esprisine güldü ki bence komik değildi. Hiç komik değildi hem de. Biyolojik olarak mümkün müydü ki? Rachel kaç yaşındaydı? Hayattaki en büyük korkularım listesine bir yenisini eklediği için Theo'ya minnettardım.

"Çok komik. Hayır. Bill bugün iş buldu!" Rachel, sanki babam önümüzde inanılmaz bir numara yapmış gibi sırıtıyordu: Gözlerimizin önünde üçlü bir ters takla atmış ve yere sağlam bir şekilde inebilmiş gibi. Üzerinde hâlâ iş kıyafetleri vardı: Havalı bir fiyoonku olan beyaz bir bluz ve her iki yanından beyaz çizgilerin indiği siyah bir pantolon. Neden olduğunu bilmiyordum ama sürekli sarkıp sallanan bir şeyler giyiyordu: kravatlar, püsküller, bilezikler, eşarplar. Küt kesimli saçlarına düz fön çekilmişti ve dengeli bir şekilde yapılan botokslara rağmen mükemmel görüntüsü yaşını ele veriyor gibiydi. Çok fazla keskin çizgi söz konusuydu. Her ne kadar o havada olmasam da şu konuda ona hak vermeliydim: Rachel, heyecan konusunda oldukça cömertti. Babamın maaşı büyük ihtimalle, onun Gloria'ya ödediği paradan biraz fazlası olacaktı. Yine de rahatlamıştım. Yarı zamanlı bir iş bulana kadar beni idare etmesi için ondan harçlık isteyebilirdim.

“Hadi, kadeh kaldıralım!” dedi Rachel ve hem bana hem Theo’ya birer kadeh şarap doldurarak beni şaşırttı. Babam hiçbir şey demedi ve ben de bozuntuya vermedim; sofistike ve Avrupalı bir aile gibi davranabilirdik. “Yeni başlangıçlara.”

Kadeh tokuşturdum, şaraptan bir yudum aldım ve kızarmış deniz mahsullerine gömüldüm. Theo’ya göz teması kurmaktan kaçındım ve onun yerine masanın altından Scarlett’a mesaj attım.

“Çok heyecanlıyım. Çok uzun bir zaman almadı, tatlım!” Rachel babama gülümseyip elini sıktı. Babam da gülerek ona bakıyordu. Bense bakışlarımı telefonuma çevirdim. Onların böyle, yani evliler gibi davranmalarına alışamamıştım. Birbirlerine dokunmalarına. Büyük ihtimalle de hiçbir zaman alışamayacaktım.

“Nerede çalışacaksın?” diye sordum çünkü ben konuşursam Rachel’in da elini babamın elinden çekeceğini düşünmüştüm. Ama işe yaramamıştı.

“Okulunun hemen aşağısındaki sokakta. Ralph’taki ecza reyonunu işleteceğim.” dedi babam. Rachel’in onun kazanacağı-
nın kat be katını kazanıyor olmasının nasıl hissettirdiğini merak ediyordum; küçük düşürücü mü yoksa çekici mi? Okul masraflarımı Rachel’in ödemesine karşı çıktığımda babam, “Saçmalama. Bu pazarlığa açık değil,” demişti.

Bu konuda ciddiymi. Bunların hiçbiri pazarlığa açık değildi: evliliği, taşınmamız, Wood Valley. Annem ölmeden önce demokrasiyle yönetiliyordum. Artık diktatörlük rejimi altındaydım.

“Bekle, ne dedin?” diye sordu Theo ve nihayet kulaklıkları çıkardı. “Ralph’ta çalışmayacağsın.”

Babam, Theo’nun saldırgan ses tonuna şaşırmış hâlde başını kaldırdı.

“Evet. Ventura’dakinde,” dedi babam, ses tonunu sohbet seviyesinde tutmaya çalışarak. Saldırgan ses tonlarına alışkın değildi. Bana, pasif agresif tavırlarıma alışkındı. Hatta arada bir gelip geçen canlılığa rağmen genelde pasif olan bana. Ben sinirlendiğimde odamda yalnız başıma, bazen de müziğin ritmine uygun olarak atlatmaya çalışırdım. “Güzel yan hakları var. Diş

sigortası mesela. Tabii California'da çalışabilmek için bir sınava girmem gerek ve o zamana kadar eczane stajyeri olarak çalışacağım. Bu yüzden siz çocuklar PSAT'ye* çalışırken ben de eczacılık sınavına çalışacağım. Ama tabii ki bu sırada maaş alacağım, yani tam olarak stajyerlik gibi değil. Sertifikamı aldıktan sonra Chicago'da yaptığım işin aynısını yapacağım."

Babam gergin bir kahkaha attı ve yüzünde yarım bir gülümseme kaldı. Lafları gevelemeye başlamıştı.

"Okuluma yakın bir süpermarkette işe mi girdin yani?" diye bağırdı Theo.

"Ecza reyonunda. Ben bir eczacıyım. Bunu biliyorsun, değil mi? Bunu biliyor mu?" diye sordu babam Rachel'a, şimdi tamamen şaşkına dönmüş gibi görünüyordu. "Eşyaları poşetlere doldurmuyorum ya."

"Benimle. Dalga. Geçiyor. Olmalısın. Anne, gerçekten mi ya?"

"Theo, ağır ol bakalım," dedi Rachel ve bir elini havaya kaldırdı. *Kim bu insanlar, Tanrı aşkına?* diye düşündüm; bunu daha önce de birkaç kez düşünmüştüm. *Ağır ol bakalım mı?*

"Şimdiye kadar yeterince küçük düşürülmemişim gibi. Şimdi tüm arkadaşlarım onu yakasında o zavallı isimliklerle birlikte o süpermarkette mi görecektir?" Theo çatalını odanın diğer köşesine fırlattı ve ayağa kalktı. Elimde olmadan beyaz sandalyeye bulaşan soya sosunu fark ettim ve bir cif falan aramamak için kendimi zor tuttum. Yoksa bu Gloria'nın işi miydi? "Bir rahat verin insana. Bu belayı başımıza sarmadan önce de her şey yeterince boktandı zaten."

Theo dört yaşındaki bir çocuk gibi hoflayıp poflayarak odadan çıktı. Hareketleri öyle abartılıydı ki kendimi gülmek için zor tutuyordum. Böyle öfkelenmeyi tiyatro dersinde falan mı öğrenmişti? Ardından babamın yüzünü gördüm. Gözleri üzgün ve boş bakıyordu. Aşağılanmıştı.

* Amerika'da üniversite sınavları olan SAT'nin, lise üçüncü sınıfta girilen hazırlık sınavı. Bu sınavın sonucuna göre öğrencilerin burs almaya hak kazanıp kazanmadıkları belirlenir.

“Laflarına dikkat et!” dedi Rachel, Theo çoktan odayı terk etmişti ve hâlâ on altı yaşındaydı.

Küçükken eczacılık oynamayı çok severdim. Üzerime annemin önlüklerinden birini giyer, babamın eve getirdiği boş şişeleri kullanarak pelüş hayvanlarım için ilaç hazırlıyormuş gibi yapardım. Annem ölene kadar babamla gurur duymaktan başka bir şey gelmemişti aklıma hiç. O zamandan sonra bile şüphelerim sadece hayatını idame ettirme yeteneğiyle ilgili olmuş, asla mesleki yeterliliği ile ilgili olmamıştı. Aslında yolun hemen aşağısındaki süpermarketin ecza reyonunda çalışması fikrini sevmiştim. Onu özliyordum. Bu ev, içinde saklanabileceğimiz fazlaca oda sunmuştu bize.

Theo ve arkadaşlarının cehenneme kadar yolları vardı; Chicago’da diş sigortamız yoktu.

Babam iyimser bir insandı. Bu kadar zor olacağını tahmin etmediğini düşünüyordum ya da belki de sadece ikimizin olduğu güreşçi evimizde şöyle düşünmüştü: *California bundan daha zor olamaz.*

“Utandığı için bu işi yapamayacak mıyım?” dedi babam Rachel’a soru sorar gibi ve ben yeniden gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Fakat bu sefer kendimi değil de babamı korumak için yapmıştım bunu. “Çalışmak zorundayım.”

İlerleyen saatlerde Rachel’ın evinde bulunan çok sayıdaki balkondan birinde oturuyordum. Evi ışıklarıyla sarıp sarmalayan tepeleri izliyordum. Dışarıdaki, yemeklerini yiyen ve bulaşıklarını yıkayan aileleri düşündüm. Eğer kavga ediyorlarsa, kavgaları çok daha tanıdık olmalıydı; zaten önceden yıpratılmış olan noktaların tekrar ovalanmasından ibaretti. Ancak bu evde bizler birbirimize yabancıydık. Aile olmakla uzaktan yakından alakamız yoktu.

Daha önceden, babam ve ben gelmeden önce, Theo’nun babası ölmeden önce, buranın nasıl olduğunu düşünmek tuhaftı.

Benim ailemin yaptığı gibi oturup birlikte yemek yiyorlar mıydı acaba?

Telefonum yanımdaydı ama Scarlett'a mesaj atamayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi. BH'den gelen yeni bir e-posta var mı diye bakacak hâlim bile yoktu. Kimin umurundaydı ki? Büyük ihtimalle o da Wood Valley'deki herkes gibi lanet birinin tekiydi. Zaten öyle olduğunu da çoktan itiraf etmişti.

Arkamda sinekliğin açılıp kapandığını duydum ama dönüp bakmadım. Theo yanımdaki rahat tekli koltuğa kendini atıverdi ve ortaya bir paket sigara kâğıdı ile ufak bir poşet ot çıkardı.

"Aslında puştun teki falan değilim," dedi Theo ve son derece dikkatli bir şekilde bir sigara sarmaya başladı. Tombul ve düzgün görünüyordu. Sağlam işti.

"Harbiden mi? Tersini düşünmek için pek bir sebep vermedin bana," dedim ve aynı anda söylediğim için pişman oldum. *Evet, evet öylesin ya da Rahat bırak beni, deseydim keşke.* Neden bazen altmış yaşındaki insanlar gibi konuşuyordum? "Annene yakalanmaktan korkmuyor musun?"

"Yüzde yüz tasdik edilmiş, yasal ve tedavi edici. Kafa doktorumdan reçeteli."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Şaka yapmıyorum. Anksiyete için." Konuşurken gülümsemediğini duyabiliyordum ve ben de gülümsemeye başlamıştım. *Yalnızca California'da böyle şeylerle karşılaşılır,* diye düşündüm. Sigarayı bana uzattı ama başımı salladım. Babam bugünlük yeterince travma yaşamıştı. Örnek öğrenci olan kızının yeni üvey kardeşiyle sigara tüttürdüğünü görmesine gerek yoktu. Bir eczacıya göre tıbbi ilaçlar konusunda şaşırtıcı derecede tutucuydu. "Zaten annem yakalasa, sadece ot olduğunu görünce rahatlardı. Geçen sene okuldaki bir çocuk aşırı doz eroinden öldü."

"Çok berbat," dedim. Eski okulumda da uyuşturucu kullanımı epey yaygındı. Burada kullanılanların da daha beter olduğunu sanmıyordum, sadece daha pahalı olmalıydılar. "O çocuğun reçetesinin ne için olduğunu merak ettim."

Theo bana bir bakış attı. Bir an durduktan sonra şaka yaptığı-mı anladı. Uygunsuz zamanlarda şaka yapmak gibi bir alışkan-lığım vardı. Olması gerekenden daha derine iniyordum. Artık böyle bir özelliğim olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti.

“Biliyor musun, şartlar farklı olsaydı arkadaş olabilirdik. O ka-dar da fena değilsin. Yani, Ashby’yle birlikte bir baştan yaratma gezisine çıkmanız gerekirdi ama sende temelinin olduğunu gö-rebiliyorum. Kendine has bir havan olduğunu da söyleyebilirim. Komiksin.” Theo doğruca karşıya bakıyor, üstü kapalı iltifatlarını karşıımızdaki tepelere yöneltiyordu. “Ama baban berbat.”

“Ve sen de puştun tekisin,” dedim. “Gerçekten.”

Theo güldü ve görünmez bir esintiyle birlikte titrer gibi yaptı. Burada akşamları serin oluyordu ama yine de boynuna taktığı eşarp için hava hâlâ sıcaktı. Sigaradan uzun ve derin bir nefes aldı. Daha önce hiç ot içmemiştim ama çekici gelen kısmı gö-rebiliyordum. Yanıbaşında gevşediğini, koltuğa daha da gömül-düğünü fark edebiliyordum. O bir kadeh şarap benim de gevşe-memi sağlamıştı. Keşke Rachel ikinci bir kadeh de teklif etseydi. Reddedemeyeceğim bir hediye olurdu.

“Evet, biliyorum. Ama onun yüzünden okulda ne kadar saç-malıkla uğraşacağım, haberin var mı? Yüce Tanrım.”

“Senin için üzülmediğim falan yok.”

“Evet, büyük ihtimalle de üzölmene gerek yok.”

“Bu benim için de berbat bir durum. Her yönden. Günün her dakikası,” dedim ve söyler söylemez bunun ne kadar doğru ol-duğunu düşündüm. *Baba, yanıldın: Daha beter oldu. Çok daha beter.* “Chicago’da bir hayatım vardı. Arkadaşlarım. Koridorda karşı-laştığımızda bana selam verecek insanlar.”

“Babam akciğer kanserinden öldü,” dedi Theo alakasız bir şekilde ve derin bir nefes daha aldı. “Bu yüzden içiyorum. Gün-de otuz kilometre koşmana rağmen kansere yakalanabiliyorsan bari günümü gün edeyim.”

“Bu duyduğum en aptalca şey.”

“Değil mi?” Theo sigarayı söndürdü ve kalanını dikkatlice

sonra içmek üzere ayırdı. Ayağa kalktı ve doğruca gözlerimin içine baktı. Az önceki sinir krizinden eser bile kalmamıştı. "Hey, ne olursa olsun, annen için çok üzgünüm."

"Teşekkürler," dedim. "Ben de baban için üzgünüm."

"Teşekkürler, sanırım. Bu arada, yemeğini mutfakta yiyebilir misin artık? Gloria beni senin hakkında dürtüp duruyor. *Ramen* yiye yiye *guapo* olacaktıydın."

"Yani *ramen* beni... yakışıklı mı yapacaktı?"

"*Gordo. Gorda.* Her neyse işte. Seni tosuncuğa çevirecektmiş. Peki, bugünlük hayır işimi de tamamladım."

"Vay canına, hâlâ bir puştun," dedim ama bu sefer gülümsememin ses tonuma yansımasına izin verdim. Theo da aslında o kadar berbat biri değildi. Mükemmel değildi ama berbat da değildi.

"Büyük ihtimalle okulda seninle konuşmamaya devam edeceğim," dedi ve çok kısa bir an için onun BH olup olmadığını merak ettim.

"O kadarını fark ettim," dedim ve arkasını dönüp içeri girmeden bana, arkadaşlarına yaptığı gibi başıyla bir selam verdi.



Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Zeki konu başlıklarım bitti

Hiç, hayatının uzun bir kâbus olduğunu ve sürekli uyanmaya çalışsan da bir türlü uyanamadığını hissettiğin oldu mu?

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: uyuyan güzel

hımm, evet. o kadar kötü mü durum?

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Daha ziyade dram kaynağı

Hayır. Aslında değil. Özür dilerim. Bu akşam biraz kendime acıma moduna girdim. Hiç yazmamam gerekirdi.

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: fal kurabiyemden çıkan tavsiye

hayır, özür dilemene gerek yok.

biliyor musun, lisede ne kadar mutlu olduğunun dolaylı olarak hayatta ne kadar başarılı olacağınla orantılı olduğunu söylüyorlar.

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Yatakta

Öyle mi? Eh, o zaman yaşasın çünkü bu, bu lanet dünyanın CEO'su olacağım anlamına geliyor.

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: RE: Yatakta

hayır. ben olacağım.

Gece yarısı olmuştu. Yatakta uzanmış, dışarıdan gelen yabancı sesleri dinliyordum. California'nın sesleri bile bir değişikti sanki. Görünüşe göre bu tepelerde insanların endişelenmesine neden olacak çakallar, söndürülmesi zor yangınlar ve toprak kayması gibi sorunlar vardı. Burası, her daim kıyametin eşiğinde gibiydi.

Burada yatmaya devam ederek, uyumayı ya da yarının gelmesini bekleyemezdim, hangisi daha önce olacaksa artık. Beynim vızır vızır çalışıyordu. Bir fincan çay. İhtiyacım olan buydu. Sıcak ve rahatlatıcı bir şey. Papatya çayı Chicago'da da LA'de de aynı tada sahipti sonuçta. Nevresimleri üzerimden attım ve tavşanlı terliklerimi giydim; bu terlikleri annem on üçüncü yaş

günümde hediye etmişti. Tabii o zamandan bu yana tavşanlar birer gözlerini kaybederek ürkütücü bir havaya bürünmüşlerdi. Her adımımı dikkatlice atarak aşağı yöneldim, kimseyi uyandırmamaya çalışıyordum.

Karanlıkta mutfak çok uzaktaymış gibi geliyordu. Oraya ulaşmak için büyük salonu geçmem gerekmişti ve bir şeyleri devirmekten korkuyordum. Yavaşça yürüyordum, kollarımı ileri doğru uzatmıştım ve onları ilk gördüğümde tam olarak böyle görünüyordum: Uyurgezer bir çizgi film karakteri gibi.

Babam ve Rachel, koltuğun bir köşesinde yan yana oturuyorlardı ve sadece bir gece lambası onları aydınlatıyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki onlar beni görmüyorlardı çünkü sütunlardan birinin ardına saklanmıştım. Artık kaçamaklarda oynayan yabancılar olmadıklarını bildiğim için onlara böyle rastlamaktan dolayı utanıyordum. Gerçek bir evli çift gibi görünüyorlardı.

Manzara samimi görünüyordu; yemekte Rachel'ın elini babamınkinin üstüne koyduğu anki gibi Theo'nun ya da benim hayırma gibi görünen bir hareket değildi. One doğru eğilmişler, alınlarını yan yana getirmişlerdi ve kucaklarında daha önce hiç görmediğim bir fotoğraf albümü vardı. Rachel'ın olmalıydı. Babama geçmişinden fotoğrafları mı gösteriyordu? Ölmüş kocasını? Bu evin daha önce iş gören bir aileye yuva olduğuna dair fotoğraflı kanıtları? Rachel'ın ne dediğini duyamıyordum ama öne eğilmiş omuzları ve babamın onun yüzünü elleri arasında tutuşu, sanki değerli ve kolayca parçalanabilir bir şeymiş gibi parmaklarıyla dokunuşu, onun ağladığını gösteriyordu. Babam da ağlıyor olabilirdi.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve mideme ağrı girmişti. Kucağındaki fotoğrafları düşünüyordum. Belki de Theo'nun beş yaşındaki, anne babasının kollarının üstünde hava süzülürkenki hâlinin bir fotoğrafı vardı. Bizim de aile albümümüzde böyle bir fotoğraf vardı. Annem sağda, babam soldaydı ve ben de sihirli fırlatma hareketinin tam ortadaydım. Dudaklarımda öyle büyük bir gülümseme vardı ki bir dişimin olmadığını fark ede-

bilirdiniz. Babam da Rachel'a bizim fotoğraflarımızı göstermiş miydi? Her şeyi, tüm hikâyemizi ona öylece teslim etmiş miydi?

Her ne kadar ağlamamaya çalışsam da gözlerim yaşlarla doldu. Neden ağlamaklı olduğumu bilmiyordum. Her şey, gecenin bir yarısı yalnızken hissedebileceğiniz bir şekilde, geri döndürülemeyecek kadar kırılmış görünüyordu. Babanızın yeni karısını teselli ettiğini izlerken olabilecek şekilde. Siz de acı çektiğiniz hâlde sizi teselli edecek kimse olmadığına olabilecek şekilde.

Sessiz bir ay yürüyüşüyle geri döndüm; gelirken olduğundan çok daha uzun gelen bir yürüyüştü. Beni görmemeleri için, öpüşmeye başlamadan önce oradan kaçabilmek için dua ettim. Öpüşmelerini görmeye *dayanamazdım*. Nihayet merdivenlere ulaştığımda kendimi yavaş yavaş ve sessiz bir şekilde çıkmak için zorladım. Kendimi ürkütücü tavşanlı terliklerimle olabildiğince hızlı bir şekilde koşarak uzaklaşmamak için zorladım.



15. Gün: Daha iyi, daha kötü ve belki daha iyiydi. Güneş acımasız bir açıyla ve parıltıyla tepemizde dikiliyordu. Sınıf arkadaşlarım hâlâ züppelerdi ve kızlar hâlâ bir şekilde benden daha olgun ve kendinden emin görünüyordu. Sanki on altı yaş burada, benim geldiğim yerden daha fazlasını katıyordu insana.

Sınıftaki aşağılanmam oldukça erken başladı. *Güzel*, diye düşündüm. *Yolla gelsin. Bir önce bitsin gitsin.* Belki de her şeye rağmen babamın kızıydım. Bir iyimser.

“Gap sence de çok avam değil mi?” diye sordu Gem yapışık ikizine. Tabii ki benim kot pantolonumdan bahsediyordu ama tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım. Avam derken basit mi demek istiyordu? Sıradan insanların giyeceği bir şey gibi mi? Eh, öyleydi gerçekten. Costco toptancı marketinden aldığım iç çamaşırlarım da öyleydi ve bir an için pantolonumu indirip bunu ona da gösterip *kıçımı ye* demek çok mantıklı göründü.

Öfke, pratik zekâmın ortaya çıkmasını ve geri çekilmektense üstüne gitmemi sağlıyordu. Fakat bu kızlara uymayacaktım. Bunun için yeterince güçlü değildim. Ben de hemen yanımda oturan Adrianna’ya döndüm çünkü bi müttefik edinmek için daha

iyi bir zaman olamazdı. Kızaran yanaklarımı umursamadım, Batman bir şey duyuyor mu diye bakmamaya ve birilerinin benim hakkımda konuşuyor olmasını önemsemediğim gibi yapmaya çalıştım.

“Gözlüklerini sevdim,” dedim, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle. Adrianna, sanki benimle ilgili ne düşüneceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra gülümsedi.

“Teşekkürler. İnternette aldım, o yüzden nasıl olacağını konusunda biraz gergindim.” Ses tonunda, benimkinde olduğu gibi davetkâr bir ton vardı. Ne çok yüksekti ne de diğer ergen kızların dikkat çekmek üzere kullandığı o ses tonu gibiydi. Kahverengi saçları bilerek dağınık bırakılmış bir topuzla toplanmıştı, etrafında siyah dairelerin olduğu büyük, kahverengi gözleri vardı ve dudaklarına parlak kırmızı bir ruj sürmüştü. Bir bütün olarak güzeldi. “Gerçekten beğendin mi?”

“Evet. Warby Parker markalar, değil mi? Zevkli ürünleri var o markanın.” Gem ve Crystal’ın önümde kıkırdadıklarını duydum; belki de “zevkli” kelimesini kullandığım içindi. Her neyse.

“Evet.” Gülümsedi ve onları boş ver bakışı attı bana. *Kaltaklar*, dedi sadece ağzını oynatarak.

Ben de gülümsedim ve ağzımı oynatarak *Biliyorum*, dedim.

Dersten sonra Batman’e partnerlikten ayrılmamız gerektiğini, insanlarla nasıl geçinmesi gerektiğini bilmediği için Wood Valley’nin dürüstlük anlaşmasına karşı gelemeyeceğimi söylemek için cesaretimi topladım. Bugün kendimi cesur hissediyordum; Adrianna’yla tanıştığım ve sarışın aptalların yaptıkları karşısında sinmediğim için kendime olan güvenimi geri kazanmıştım. Belki de sebebi, LA’ye geldiğimden beri kahvaltıda ilk kez yer fıstığı ezmeli sandviç yememem olabilirdi. Ne olursa olsun, Batman’ın yakışıklı çocuk büyüğüne karşı bağışıklık kazanacaktım.

Benim tipim değil, dedim kendi kendime ve Kaave Köşesi'nde ki her zamanki yerine doğru gittim.

Benim tipim değil, dedim kendi kendime; onu o her zamanki, bir yara kadar hassas olan siyah ve mavi güzelliği içinde gördüğümde.

Dişi aslanlar gibi beş kişilik gruplar hâlinde gezen kızların ardında sıra beklemem gerektiğini fark ettiğimde, *Benim tipim değil, gerçekten*, dedim kendi kendime. İçlerinden birinin lider olduğu barizdi ve diğerleri de onunkilere benzer şeyler giymiş olan takipçileriydi. Hepsi de birini çiğ çiğ yiyecek, etlerini kemiklerine kadar sıyracak gibi görünüyordu.

"Cumartesi günü geleceğini söyle lütfen," dedi adı Heather olan lider kız. Batman'in kibirli tavrından ya da sürekli kitabına bakıyor olmasından dolayı gözü hiç korkmamış gibi görünüyordu. Bugün elindeki Sartre değildi. *Dracula*'ydı ve hem harika bir kitaptı hem de Cadılar Bayramı'nın yaklaştığı düşünüldüğünde mevsime uygundu.

Benim tipim değil, benim tipim değil, benim tipim değil.

"Belki," dedi. "Nasıl olduğunu biliyorsun."

Sonuç olarak hiçbir şey söylememek için ayarlanmış genel kelimeler. Anlamsızlıkları etkileyiciydi. Denesem de bu kadar kelimeyle daha azını söylemeyi başarabilir miydim, bilmiyordum.

"Elbette Ethan," dedi diğer kızlardan biri. Adı ya Rain ya da Storm'du. Belki de Sky. Kesinlikle meteorolojiyle alakalıydı.* "O zaman, şey, tamam, seni o zaman görürüz, o zaman."

"Evet," dedi Ethan ve bu sefer rol yapmayı tamamen bıraktı. Onların gözleri önünde kitabını okumaya başladı. Enerjisi tükenmiş gibiydi.

"Tamam o zaman, hoşça kal!" Heather en güzel gülümsemesiyle ona baktı. LA, porselen kaplamanın anavatanı olduğu için tabii ki dişleri mükemmel görünüyordu. Bir önceki gece Google'da "kaplama diş" kelimesini aratmıştım ve bir dişin bin dolar-

* İngilizcede *rain* yağmur, *storm* fırtına ve *sky* da gökyüzü anlamına gelir. -çn

dan daha fazlasına mal olduğunu öğrenmiştim. Bu da ağzının, arabamdan beş kat pahalı olduğu anlamına geliyordu.

“Güle güleee,” dedi diğer kızlar da ve sonunda uzaklaşmaya başladılar. Batman de onlar gittiği için rahatlamış gibiydi.

Bana, sanki restorandaki bir müşteriymişim gibi, “Nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu. İngilizce projemiz ve diğer herkes gibi beni de nasıl zorlayabileceğini düşündüğü geldi aklıma.

“Çorak Ülke’yle ilgili...” dedim ve rahat görünmek için ellerimi pantolonumun arka ceplerine soktum. “Eğer birlikte çalışmak istemiyorsan sorun değil. Ama o zaman bunu Bayan Pollack’e söylemem ve yeni bir partner bulmam gerekiyor. Ödevi tek başına yapmana izin veremem.”

Söylemiştim işte. O kadar da zor olmamıştı. Derin bir nefes verdim. Kendimi hafif sersem ve titrek hissediyordum ama bunun dışarıdan görülebilen bir şey olmadığını umuyordum. Maskem düzgün bir şekilde yerinde duruyordu. Şimdi keşke çocuk menümü elime tutuştursa da bu iş sona erseydi.

“Sorun nedir? Sana A alacağını söylemiştim,” dedi ve arkasına yaslandı. Koltukta, benim öğle yemeğimi yediğim bankta olduğumdan çok daha özgüvenli oturuyordu. Yeniden gözlerini bana dikti. Mavi gözleri bugün neredeyse gri gibi görünüyordu: Chicago’da bir kış gününe ait gökyüzü. Neden her zaman çok yorgun görünüyordu? Saçları bile yorgun görünüyordu; bazı tutamlar rasgele fışkırmış, bazıları da yenilgiyle eğilmişti.

“Konu bu değil. Kendi kendime de A alabilirim. Senin yapmana ihtiyacım yok,” dedim ve kollarımı kavuşturdum. “Hem dürüstlük anlaşmasına aykırı.”

Yeniden bana baktı ve dudaklarından bir sırıtma geçer gibi oldu. Beni yanından kovmasından iyiydi ama yine de çirkin bir davranıştı.

“Dürüstlük anlaşması mı?”

Cehenneme kadar yolu vardı. Büyük ihtimalle ünlü bir oyuncunun ya da yönetmenin oğluydu ve buradaki yeri hakkında endişelenmesine gerek yoktu. Ya da üniversiteye girmek için. Daha

önce “burs” kelimesini duymamış bile olabilirdi. Ne anlama geldiğine bakması gerekirdi.

“Dinle beni, burada yeniyim, tamam mı? Okuldan atılmak ya da başımın belaya girmesini falan istemiyorum. Hem üçüncü sınıftayız ve bunların hepsi olabilir. Bu yüzden bunun inekçe, aptalca ya da her neyse olduğunu düşünmen umurumda bile değil.”

“Ya da her neyse,” dedi Batman. Gizemli bir sırıtma daha görünmüştü işte. Ondan nefret ediyordum. Gerçekten. En azından Gem ve Crystal benimle alay ettiğinde bunun benim için önemli olmayan şeylerden dolayı olduğunu söyleyebiliyordum. Kıyafetlerimdi söz konusu olan, kelimelerim değil. Annemin sesi buharlaşmıştı belki, sudan havaya dönüşmüştü ya da parçalara bölünüp toz hâline gelmişti ama kafamda bir an için sesini duydum. Kısacık bir an için yanımdaydı: *Diğer insanlar senin kendini aptal hissetmene neden olamazlar. Buna ancak sen neden olabilirsin.*

“Ya da her neyse,” dedim ben de sanki aynı şakayı paylaşıyormuşuz gibi. Beni incitemezmiş gibi. Aniden gözlerime hücum eden gözyaşlarını ittim. Nereden geliyordu bunlar, Tanrı aşkına? *Hayır, şimdi değil. İmkânı yok.* Derin bir nefes aldım ve geçti. “Gerçekten, başka bir partner bulurum. Büyütülecek bir mesele değil.”

Kendimi gözlerinin içine bakmak için zorladım. Sanki umurumda bile değilmiş gibi omuzlarımı silktim. Sanki, dişi aslanların onun önünde yaptığı gibi benim de arkamda sıraya girecek insanlar varmış gibi konuşuyordum. Batman doğruca bana baktı ve sanki uykudan uyanmaya çalışıyormuş gibi başını hafifçe salladı. Ardından da gülümsedi. Sırıtma değildi. Acımasız bir yanı yoktu gülümsemesinin. Sadece güzel bir gülümsemeydi.

Onun porselen kaplamaları yoktu. Dişlerinin arasında açıklık falan da görünmüyordu. Sadece iki ön dişi, sanki mükemmelliğin fazlaca abartılmış olduğunu düşünüyormuş gibi hafifçe yamulmuştu. Göz kalemi sürdüğünü artık düşünmüyordum. Sadece böyle doğmuş olmalıydı: Özellikleri ister istemez açığa çıkıyordu.

“Tamam, hadi yapalım o zaman,” dedi.

"Affedersin?" dedim çünkü gülümsemesiyle dönüşüm geçiren yüzü dikkatimi dağıtmıştı. Yakışıklı ve kaprisli ergen anında kaybolmuş, yerine şapşal ve neredeyse tuhaf biri gelmişti. Neredeyse Kaave Köşesi'nde ilgi odağı olan kişiden çok daha farklı olan hâlini, on üç yaşındaki zayıf, utangaç hâlini görebiliyordum. Eminim o hâlini daha çok severdim: Sartre yerine Marvel okuduğu, zor sorularla uğraşmadığı ve bunların üzgün, kızgın, yorgun ya da hangi ruh hâlindeyse öyle olmadığı hâlini.

Gülümseyen hâlini ise kesinlikle daha çok sevmiştim.

"Hadi, *Çorak Ülke*'yi birlikte çözmeye çalışalım. *Nisan en zalim aydır* ve bunun gibi şeyler işte. En sevdiğim şiir değildir ama insanın ufkunu açtığı kesin," dedi. *Dracula*'nın içine kitap ayracını koyup kapadı, sanki bu kadarmış gibi. Karar verildi. İşte, ekstra ballı hardallı tavuklu McNugget'ınız. *Teşekkür ederim bir şey değil*.

"Tamam," dedim çünkü onu çözmeye çalışmak beni yavaşlatmıştı. Şimdi yorgun olan bendim. Gülümsemesi bir bilmeceyi çözmek gibiydi. *Nasıl oluyordu da bir kusuru daha da kusursuz görünmesini sağlıyordu? Hem az önce "ufkunu açmak" kelimelerini mi kullanmıştı? Üzgün müydü, kızgın mıydı, yoksa sadece on altı yaşında mıydı?*

"Gerçekten bir dürüstlük anlaşması mı var burada?" diye sordu.

"Evet, var. Hem de on sayfa uzunluğunda."

"Her gün yeni bir bilgi. Resmi olarak tanışmadık, değil mi? Ben Ethan, Ethan Marks."

"Jessie," dedim ve iki yetişkin gibi el sıkıştık: Yumruk tokuşturmalar, yapmacık bir şekilde yanaktan öpmeler ya da kafayla selamlamalar yoktu. Parmakları uzun, ince ve sağlamdı. Onları gülümsemesi kadar sevdim. Onlara dokunmayı ise daha çok sevecektim. "Holmes."

"Nihayet seninle tanıştığıma memnun oldum, Jessie," bir anlığına durdu, "Holmes."

15. gün. Kesinlikle daha iyiydi.



Beden Eğitimi dersinde yürüyüşü Dri ile birlikte yaptık. Arkadaşlarının ona böyle dediğini çünkü Adrianna'nın, televizyon programlarındaki insanları çağrıştırdığını söylemişti. Bay Shackleman'ın gizlice boxerını düzeltme çalışmalarını sayarken kahkahalara boğulduk. Bu Dri'nin oynadığı bir oyundu. BH çok haklıydı: Çok komik bir kızdı.

"Kaşındığı için mi yoksa bizi koşarken izlemekten erekte olan penisini saklamak için mi olduğunu bilmiyorum," dedi. Gem ve Crystal bize üç kez tur bindirmişlerdi; tek bir damla ter attıklarını, bir kez bile soluklanmak için durduklarını görmemiştim. O kadar iyi görünüyorlardı ki ben de onları izlemekten kendimi alamıyordum.

Bay Shackleman bira göbeği ve başının arkasındaki kellik dışında lisedeki oğlanlar gibi görünüyordu. Bir spor şortu giymişti ve elindeki düdüğü gerekenden fazla bir şekilde öttürüp duruyordu.

"İkizler mi?" diye sordum Gem ve Crystal'ı kastederek.

"Hayır," diyerek güldü Dri. "Ama uzun zamandır, çok uzun zamandır yakın arkadaşlar."

"Peki, her zaman böyle... kaltak mıydılar?" Bu kelimedenden nefret ediyordum. Bu kelimeyi kullanınca kendimi kötü bir feminist gibi hissediyordum ama bazen kullanılabilecek daha uygun bir kelime olmuyordu.

"Aslında değildiler. Nasıldır bilirsin. Zalim kızlar yedinci sınıfta zalim olurlar ve onuncu yıl mezunlar toplantısına kadar da öyle kalırlar. Sonra da seninle yeniden yakın arkadaş olmak isterler. En azından annem öyle diyor."

"Lisenin her yerde aynı olması çok komik," dedim ve ona gülümsedim. Annelerin bahsinin geçmesinden rahatsız olmamışım, göğsümde görünmez bir ateş alev almamış gibi yaptım. "Yani, bu okul eski okulumdan çok farklı ama bazı konularda da kesinlikle aynı. Bundan kaçış yok."

"Üniversite. Çok yakın olmasına rağmen hâlâ çok uzak," dedi Dri. Atılgan ve kimseden, hiçbir şeyden korkmayan Scar-

lett'tan çok farklıydı o. Her ne kadar tersini iddia etse de bizim grubumuzun cesur olanı her zaman Scarlett olmuştu. Ama buna rağmen Scarlett'ın, Dri'yi seveceğini düşünüyordum. Benim için yıllardır yaptığı gibi Scar ona da akıl verebilirdi.

"Geçenlerde bir arkadaşım lisede ne kadar mutlu olduğunun dolaylı olarak hayatta ne kadar başarılı olacağıyla orantılı olduğunu söyledi," dedim. Adrianna'nın BH olup olmadığını test ediyordum ki Theo'dansa onun olmasını tercih ederdim. Belki de kendiliğinden bağlantı kuramayacak kadar utangaçtı. Yüz ifadesini inceledim ama farkına vardığına dair hiçbir belirti yoktu.

Hayır, o değildi.

"Bilemiyorum. Belki de öyledir." Elini cebine soktu ve küçük bir solunum cihazı çıkardı. "Özür dilerim. Açık alanlara alerjim var. Kapalı alanlara da var. Her şeye alerjim var aslında. Biliyorum, bir aptal gibi görünmeme neden oluyor ama nefes alamam daha kötü görünür."

Yakın arkadaş olur olmaz ona bunun için özür dilememesi gerektiğini söyleyecektim. Kendisini değersiz gösteren ifadelere gerek yoktu. Ardından kendi kendime güldüm çünkü her ne kadar kilometrelerce uzakta olsa da Scar yanı başımdaydı. Çünkü bu, tam da onun söyleyeceği türde bir şeydi.

bölüm 8

Theo o kadar dar bir kot pantolon giymişti ki baldırlarına dövme yaptırmış gibi görünüyordu ve üstünde de kolsuz bir deri yelek vardı. Giyinmeyi, sahne kıyafetini kuşanmak olarak düşündüğüne emindim. Bugün bir vücutçu ve şaşırtıcı bir şekilde çekici olan bir motosiklet kulübü üyesiydi.

“Şu işe baksana, takımlarımı kesiyorsun,” dedi ve buzdolabını açtı. İki tane süslü meyve suyu şişesi çıkardı ve birini bana attı. “Al. Bu seni kemik hastalığından korur.”

Mutfak taburelerinden birine tünemiş kitap okuyordum. Bu devasa ev bir kez daha beni oyuna getirmişti: Evde tek başıma olduğumu sanıyordum. Theo’nun evde olduğunu bilseydim odamdan kil maskesiyle çıkmazdım. Kostüm ya da değil, en iyi görünüşüm olduğu söylenemezdi.

“Bu da ne böyle?” Yeşil ve bulanık görünen meyve suyundan bir yudum aldım; mide bulandırıcı bir tadı vardı. Öğürmemek için kendimi zor tuttum.

“Lahana, tarçın, salatalık ve pancar suyu. Büyük ihtimalle seni daha meyve ağırlıklı bir şeyle başlatmalıydım. İleri seviye meyve suyu içicisi olmadığımı unuttum.”

"İleri seviye meyve suyu içicisi mi? Gerçekten mi? Seninle konuşmak televizyon programı seyretmek gibi bazen, biliyor musun?" dedim. "Zevkli çünkü gerçek olamayacağını biliyor insan."

"Bunların hepsi gerçek, bebeğim." Theo yeniden etkileyici kaslarını gösterdi.

"Fena sayılmaz," dedim kollarını kastederek. "Ben motorcu tipini beğendim."

"Motorcu mu? Ben rockçı olmaya çalışıyordum."

"Aynı zamanda o da."

"Ama sağlıklı, kaslı rockçılardan; uzun ince rockçılardan değil, değil mi?"

"Kesinlikle ilki."

Theo rahatlamış gibi göründü ve ilk kez, her zaman kendine güveninin tam olmayabileceğini gördüm. Ne beklemem gerektiğini bildiğimden, meyve suyundan bir yudum daha aldım. Berbatlığının tuhaf bir şekilde dürüst bir yanı vardı. Sevdim mi yoksa nefret mi ettim karar veremiyordum ve sonradan Theo hakkında da aynı şeyleri hissettiğimi fark ettim.

"Heather'ın partisine gidecek misin bu akşam? Çok çılgın olacak. Babası ve yeni kız arkadaşı Tayland'dalar ve babasının Hills'de kocaman bir malikânesi var. Eşek yüküyle paraları var."

Bir dakika, BH de geçenlerde "eşek yüküyle" demişti.

Hiçbir anlamı yok, dedim kendi kendime.

Bu kelimeler sıkça kullanılıyordu sonuçta, değil mi?

Theo'ya baktım ve maskemi işaret ettim.

"Sence?"

"Ah, hayır. Lütfen sana acımanı ve seni yanımda götürmemi sağlamaya çalışma," dedi.

"Ne kadar da içten bir davet ama teşekkür ederim. Yapmam gereken ödevler var."

"Sana inanmıyorum. Cumartesi gecesindeyiz."

"Giyecek hiçbir şeyim yok."

"Buna inanırım işte. Bir şeyler ayarlayabiliriz."

“Gerçekten, merhamet ettiğin için teşekkürler ama belki bir sonraki sefer, olmaz mı?”

“Sen kaybedersin,” dedi ve taburesinden atlayıp tokuşturmak için yumruğunu uzattı. “Ben yokken bütün otumu içme.”

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Cumartesi gecesi

Heather’ın partisinde misin?

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: neredeyse pazar sabahı aslında

Belki. Ya sen?

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Pek sayılmaz. İki saat var daha.

Eğer orada olsaydın benim de orada olup olmadığımı bilmez miydin?

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: tamam, sen kazandın. Cumartesi akşamı.

bana sinsilik taslama. Heather’ın partileri DEVASA olur.

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: Çok çabuk pes ettin.

Sinsiliği seven sensin.

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: ... seviyorum

bunun ilk kavgamız olduğunu söyleyebilir miyiz ;)

Kime: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Kimden: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Konu: ???

sdljflkjfalskj az önce bana emoji mi yolladın?

Kime: Jessie A. Holmes (jesster567@gmail.com)

Kimden: Biri Hiçbiri (birihicbi@gmail.com)

Konu: Aynı anda iki muhabbeti yürütebilmeni...

teknik olarak, o bir yüz ifadesiydi. sen de "sdljflkjfalskj" ile karşılık verdin, bu yüzden bence ödeşdik. 2000'lere bu kadar çabuk zıplamak istemezdim ama Messenger mı kullansak acaba? her iki saniyede bir e-posta sayfasını yenilemek can sıkıcı. ama konuya yazdığın cümleleri özleyeceğim...

Ben: Tamamdır.

BH: ahh, böylesi çok daha iyi.

Ben: Değil mi? Gerçekten öyle. Çok futuristik davranmak istemem ama mesajlaşabilirdik de. Normal insanlar öyle iletişim kuruyorlar.

BH: anonimlikten vazgeçeceğim yani? hayır teşekkürler. ee, cumartesi akşamı ya da neredeyse pazar sabahı, her neyse. partide misin, değil misin?

Ben: Hayır. Sen?

BH: oradaydım. artık değilim. arabamda oturmuş parmaklarımı senin için konuşturuyorum. bekle, kulağa edepsizce mi geldi? amacım o değildi. hoşuna gitmediyse tabii.

Ben: Sadece bunu görmezden geleceğim.

BH: lütfen öyle yap. tüm bu anonimlik olayı beni biraz aptal yaptı.

Ben: Anonimlik APTALCA zaten.

BH: öyle mi? pek emin değilim. her şeyine rağmen, böyle devam edecek.

Ben: Her şeyine rağmen doğru bir kullanım değil.

BH: seni bilmiş. yanıldığımı kabul ediyorum. aslında, yamulduğumu kabul ediyorum.

Ben: Ahmağın tekisin ve bunu mümkün olan en olumlu şekilde söylüyorum.

BH: senin tarafta işler daha iyi mi bari? bu hafta pek içine kapanmış görünüyordun. senin için endişelendim.

Ben: Kesinlikle daha iyi. Sorduğun için teşekkürler. Peki ya sen?
Her şey yolunda mı?

BH: evet, iyi, sanırım. iyi bir yıl geçirdiğim söylenemez.

Ben: Devamının nasıl olacağını biliyorum.

BH: öyle mi? bilmediğini düşünmek istiyorum ama biliyor
olmandan şüpheleniyorum. hüzünlü gözlerin var.

Ben: Öyle mi? peki, gözlerimi ne zaman gördün?

BH: görmedim. tam olarak. hem daha çok kaşlarını
kastediyordum. hüzünlü kaşların var.

Ben: Bu bilgiyle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Botoks?

BH: ve Chicago kızı LA'li olur. ama olmaz.

Yazmayı kestim. Ellerimi kaşlarıma götürdüm. Gerçekten de kaşlarımı çatmak gibi bir alışkanlığım vardı, her zaman yapardım bunu. Annem, yapmaya devam edersem tıpkı onunki gibi kalıcı bir kırıxıklığım olacağını söyleyip dururdu. Fakat onunki tam alnının ortasındaki bir ünlem işareti gibiydi. Heyecanını, belki de neşesini yansıtıyordu. Endişesini değil.

Her zaman hüzünlü mü görünüyordum? Öyle olmadığını umuyordum. Üzgün kız olmak istemiyordum. Öyle biri değildim. Aslında bu doğru değildi. Şu daha doğrudu: Öyle bilinmek istemiyordum.

BH: orada mısın? yanlış bir şey mi söyledim? kayıtlara geçsin,
kaşlarının bu hâlini seviyorum.

Ben: Sadece düşünüyordum. Özür dilerim.

BH: ahh, yapma bunu. kendine zarar verebilirsin.

Ben: O zaman bana partiden bahset. #vekaletenpartiyegiden

BH: fena değildi. tanımadığım ünlü dj ve Heather'ın babasının havalı evi dışında sıradan bir lise partisiydi ve neredeyse herkes sarhoştı.

Ben: Sen?

BH: yok, araba sürüyorum. Uber kullanmak istemedim. zaten çok fazla kalmak da istemiyordum.

Ben: Sadece kendini gösterdin yani.

BH: bilmiyorum. sadece çok... aptalca ya da sıkıcı falan geldi.

Ben: Ne demek istediğini anlıyorum. Chicago'da da aynısıydı, tabii ihtişamlı ev ve ünlü DJ yerine bowling pisti vardı. Ama evet, yine de...

BH: aptalca ve sıkıcı. ama asıl konu bu değil. küçük demek istiyorum. her şey çok küçük ve önemsiz gibi geliyor.

Ben: Ve diğerlerine de bir o kadar önemli geliyor ve nasıl söylesem, senin için ufacık bile bir önemi olsa bu daha da utanç verici gibi geliyor. Anlamli geliyor mu söylediklerim?

BH: kesinlikle. ama ne olursa olsun seninle konuşmak önemli geliyor.

Ben: Öyle mi?

BH: evet.

bölüm 9

Annem ölmeden önce Scarlett'la mükemmel bir günün nasıl olması gerektiğini konuşurduk. Uyandığımızdan itibaren uykuya daldığımız âna kadar o günün öncekilerden çok daha iyi olmasını sağlayacak şeyleri. Öyle çok büyük şeyler de hayal etmezdik. En azından ben etmezdim. Genelde odaklandığım nokta, bazı şeylerin yokluğu olurdu. Ayak parmağımı çarpmadığım, tişörtüme bir şeyler dökmediğim, utangaç ya da tuhaf ya da itici olmadığım bir gün olsun isterdim. Otobüsü kaçırmadığım ya da beden eğitimi dersi için ekstra kıyafet götürmeyi unutmadığım bir gün. Yemekten sonra aynaya baktığımda dişimin arasında bir yemek artığının ya da burnumun üstünde bir şeyin olduğunu fark etmediğim bir gün.

Tabii ki sadece eksikliklerden ibaret değildi bugün. Her ne kadar kimden geleceğini size söyleyemesem de bir ilk öpücükle içimin yağlarının eridiğini hayal ediyordum. Bana kendimi iyi tanıdık ve aynı zamanda güzel hissettiren isimsiz, kimliği belirsiz biriydi hayalimdeki. Bazen de okula gitmeden önce annemin hazırladığı pankekleri mideye indirdiğimi hayal ediyordum; o pankekler, böyle şeyler için fazlaca büyümüş olsam da benim

baş harflerim şeklinde yapılmış olurdu hep çünkü böyle şeyler için hiçbir zaman yeterince büyümediğimi öğrenmiştim. Akşam yemeği için de sebzeli lazanyasını yiyebilirdim. Sebzeli lazanya-sına bayılıyordum.

Öyle çok da uçuk kaçık şeyler yoktu yani.

Kim bilir? Okuldaki pizza günü de olabilirdi. Okulumuzda şaşırtıcı derecede lezzetli pizzalar yapılıyordu.

Mükemmel bir günde Karayipler'e yapılacak hayali bir gezi, paraşütle atlama ya da motorsikletin arkasında birinin deri ce-ketli sırtına tutunmak olmayabilirdi. Tabii ki bunların hepsi ve daha fazlası Scarlett'ın listesinde vardı.

Fakat ben her zaman basit şeylerden hoşlanmıştım.

Şimdi, *her şeyin* diğer ucundayken, mükemmel bir günün na-sıl olması gerektiğini düşünemiyordum. Şimdi, annem olmadan, nasıl bir şeye benzerdi ki?

Eski günleri, *çok çok eski günleri* düşünüyordum ve hepsi mü-kemmel gibi geliyordu. Ayak parmağını çarpmak ya da burnum-da kendini gösteren kurumuş sümük kimin umurunda olurdu ki? Bir annem vardı ve buradaki gibi *sonradan ilave edilmiş* bir anne değild,, herkesin annesini sevmek için kolay kolay elde ede-meyeceği bir şekilde sevdiğim bir anneydi o. Biliyorum, herkes annesini, annesi olduğu için çok seviyordu belki ama ben anne-mi havalı, ilginç, sıcakkanlı, dinlemeyi seven ve her ne kadar ben bu durumu anlamasam da böyle şeyler için asla yeterince bü-yümediğimi düşünüp bana baş harflerimin şeklinde pankekler yapan bir insan olduğu için seviyordum. Annemi seviyordum çünkü tüm *Harry Potter* serisini bana okumuş ve bitirdiğinde en baştan başlamayı kendisi de istemişti.

Son iki yılda öğrendiğim bir şey varsa o da hafızanın değiş-ken olduğuydu. *Harry*'yi okuduğumda artık annemin sesini du-yamıyordum ama onun yanımda olduğunu hayal ediyordum. Onu da başaramazsam, yanımda birinin olduğunu, elini elime koyduğunu hayal etmeye çalışıyor ve bu yeterliymiş gibi davra-nıyordum.

Annemi seviyordum çünkü o benimdi.

Ve ben de onundum.

Ve bu birbirine ait olma durumunu bir daha asla yaşayamayacaktım.

Mükemmel günler, küçük ve gerçekleşebilir hayalleri olan insanlar içindi. Ya da belki de hepimiz içindi ve yalnızca geçmişe dönük yaşanabiliyordu; ancak sonradan mükemmel bir hâle geliyorlardı çünkü içlerinde geri döndürülemez ya da telafi edilemez bir şey barındırıyorlardı.

bölüm 10

Starbucks'taki eleman, ona yarı zamanlı bir iş olup olmadığını sorduğumda, "Sadece Starbucks deneyimi olan baristaları alıyoruz," dedi. Yirmilerinin başındaydı ve süt kaynatarak kazandığı tüm parayı briyantine yatırıyormuş gibi görünüyordu. "Bu ciddi bir iş. Bunu ciddiye alıyoruz."

"Bekle, ne?" diye sordum çünkü sadece dudakları oynuyor ve duyamadığım bir şeyler söylüyordu.

"Kusura bakma, cümlelerimi çalışıyordum." Tezgâhın altına sakladığı senaryoyu gösterdi. "Bugün bir seçmem var. Aslında bir aktörüm."

Kahveci Çocuk, eğer isim kartına güven olursa adı Guy'dı, bana gülümsedi ama gülümsemesi içten değildi. Sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi gülümsüyordu.

"Yeni dizi *Edepsiz Trafik Polisleri*'nde ufak bir rol kaptım da."

"Güzel," dedim, kibarlık etmek için tanıdık geldiğini söylemek gerekir mi diye merak ediyordum. Fakat tanıdık gelmiyordu. "O hâlde sadece Starbucks deneyimi olan baristaları işe alıyorlarsa sen nasıl Starbucks deneyimi olan bir barista oldun? Yumurta, tavuk, değil mi?"

“Ha?”

“Yani, işi nasıl aldın demek istedim.”

“Ah, anladım. Yalan söyledim.”

“Yalan mı söyledin?”

“Daha önce Starbucks’ta çalıştığımı söyledim. Dört yıl boyunca.”

“Ve sana inandılar mı?” Eve gidip özgeçmişimi elden geçirmeyi, deneyimler kısmına *Starbucks Oak Park, 2013-2014* yazmayı ve yarın şansımı yeniden denemeyi düşünüyordum. Fakat ardından Starbucks deneyimi hakkında yalan söyleyen bir çalışan olarak geçireceğim ilk çalışma gününü düşündüm. Üzerime kaynar su dökeceğimden, kızgın müşteriler tarafından azarlanacağımdan hiç şüphem yoktu. İnsanlar kahvelerini içmeden önce çok cazgır olabiliyorlardı.

“Oldukça yetenekli bir oyuncu olduğumu söyleyebilirim sanırım.” Kahveci Çocuk yeniden gülümsedi, bu sefer aynı anda üç şey söylüyor gibiydi: Yüksek sesle söyledikleri, tezgâhın altından pratiğini yaptığı ve gülümsemesinin elinde olmadan söylediği *Bir şey değil* kelimeleri.

Starbucks’tan sonra Gap, meyve ve sebze suları hazırlayan bir dükkân, glütensiz yiyecekler yapan bir pastane ve Namaste Yoga tarafından geri çevrildim. Neredeyse pes etmek üzereyken pahalı bir çocuk kıyafetleri markasının dükkânının yanındaki “Kitaplar Aşağı Kitaplar Yukarı!” isimli kitapçıyı gördüm. Eleman aranıyor ilanı yoktu ama yine de denemeye değerdi.

İçeri girer girmez kitap kokuları beni selamladı ve kendimi evimde gibi hissettim. Chicago’daki evim de böyle kokardı: Kâğıt. Arka tarafta, kitap raflarının arasındaki masaya doğru giderken içimden dua etmeye başladım. Normalde raflar arasında yavaşça ilerler, parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirir ve daha sonra kütüphanede bulmaya geçecek bir şeyler olup olmadığına bakardım. Ancak şu an ihtiyacım olan şey işti, okumak için alınacak daha fazla kitap değil. Şimdi bile, sosyal hayatın kırıntısına bile sahip değilken, ödevleri yetiştirmek ve PSAT’ye çalışmak için geç

saatlere kadar yatmıyordum. Ayrıca bugün aşırı derecede kafeine ihtiyaç duyduğum hâlde Wood Valley'nin aptal kafesinden bir diyet kola bile alamamıştım. BH haklıydı. Kredi kartı makineleri en az on dolar kabul ediyorlardı. Benimse sadece 8,76 dolarım vardı. Sabah babamdan para istemeyi düşünüyordum ama Rachel da yanıdaydı ve sorarsam Rachel'ın cüzdanına davranıp bana bir yirmilik uzatması fikrine katlanamamıştım.

"Nasıl yardımcı olabilirim, tatlım?" dedi tezgâhtaki kadın ve onun yüzüne bakınca buraya geldim geleli kırıksıklığı olan tek bir insan bile görmediğimi fark ettim. LA'deki tüm kadınların, onların asla yaşlanmayacak gibi gösteren bileşenlerin enjekte edildiği gergin ciltleri vardı; yetmiş yaşında bile kırklarında görünebilirlerdi. Diğer yandan bu kadının kısa ve küt kesimli gri saçları, çizgilerin dokunduğu dudakları ve pahalı hippie eşyaları satan dükkânlardan alınmış gibi görünen bir keten bir gömleği vardı. Büyük ihtimalle Rachel'la aynı yaşlardaydı ama tamamen başka bir türden gibi görünüyordu. Rachel sertken o daha yumuşak görünüyordu.

"Merhaba, acaba eleman arıyor musunuz?" diye sordum ve kafamda Scar'ın sesi yankılandı: *İçindeki tanrıçaya ulaş. Özgüvenli, güçlü ve reddedilemez ol.* "Reddedilemez" onun en sevdiği kelimeydi ki bu da size, onunla ilgili bilmeniz gereken her şeyi yansıtır olmalıydı. Benim en sevdiğim kelime ise "waffle" dı. Hem kahvaltı için mükemmel bir yiyecekti hem de bir fiildi.*

Kadın, beni, Vans ayakkabılarımı, rüküş atkımı, deri motosiklet ceketimi ve kafamın üzerinde dağınık bir topuz yaptığım saçlarımı dikkatle inceledi. Belki daha profesyonel bir şeyler giymeliydim ama döpiyesim falan yoktu. Annemin cenazesi için bile Scarlett'tan resmi bir kıyafet ödünç almıştım. En sevdiği blazer ceketini de mahvetmiştim.

"Duruma göre değişir. Kitaplarla sıkı fıkı mısındır?" diye sordu kadın.

* *Waffle*, İngilizcede saçmalamak, birden fazla anlama gelecek şekilde konuşmak anlamlarına gelmektedir. -ç||

Çantamı tezgâhın üzerine koyup açtım. Geçen hafta kütüphaneden aldığım altı kitabı gösterdim. Buraya taşındıktan sonra kütüphane kartı çıkarmıştım. Bedava olacağından emin olduğum tek şeydi.

“Şu anda bunları okuyorum. *Çorak Ülke* ve *Suç ve Ceza* okul için, diğerlerini de eğlence için.”

“Eğlenmek için Nazi Almanyası’yla ilgili bir kitap mı okuyorsun?” diye sorup Daniel Mendelsohn’ın *Lost* kitabını işaret etti.

“Bir göz atmak istedim. İlginç görünüyordu. Ailesine neler olduğunu öğrenmeye çalışan bir genci anlatıyor.”

“Hımm. Apokaliptik bir genç yetişkin serisinin üçüncü kitabı. Bu bir işin sonunu getirmeyi sevdiğini gösteriyor. Ah, bir de eskilerden Gloria Steinem var. Beğendim. Seçici bir zevkin var.”

“Her zaman sıkı bir okur olmuşumdur. DNA’larımda var,” dedim ve nefesimi tuttum.

“Durum şu,” dedi ve reddedilmenin özür dileyen başlangıcını duyar gibi oldum.

Hayır, kendi yolumda ilerlemek için buna ihtiyacım vardı.

“Lütfen. Dinleyin, çalışmak için tonla saat istemiyorum sizden. Tabii böyle bir şeye ihtiyacınız varsa talip olabilirim. Demek istediğim, esnek davranabilirim. Hafta içi okuldan sonra ve hafta sonları tam zamanlı müsaitim. Kitapları seviyorum, kinayeli ismine rağmen kitapçınızı sevdim ama ünleme gerek var mı gerçekten bilemedim ve uyum sağlayacağımı düşünüyorum. Ben. Buraya. İhtiyacınız varsa özgeçmişimi de verebilirim.”

Bebek bakıcılığından gelen referansların, yedi yaşında şımarık veletlere saç tokası sattığım Claire’s deneyiminin ve tabii ki Smoothie Kralı’ndaki ünlü iki yılının bulunduğu zavallı özgeçmişimi çıkardım. Okul sonrası aktivitelerim; yıllık, gazete ve fotoğraf kulübü, İspanyolca kulübü ve şiir kulübü, eski okulumdaki not ortalamam ve İlgiler ve Hobiler’in bulunduğu ufak bir kısım: Okumak. Yazmak. Matem tutmak. Tamam, sonuncusu yazmıyordu ama yazmalıydı. Bu işte bu ustaydım.

Yazıların tam bir sayfayı kaplaması için yazı tipini, 16 punto Courier'e çevirmiştim.

"Hangi okula gidiyorsun?"

"Wood Valley?" dedim soru sorar gibi. Yanlış yerde vurgu yapmaktan nefret ediyordum. "Yani, orada ikinci sınıfa başladım? Yeni taşındık?"

"Benim oğlum da Wood Valley'de okuyor. Onu tanıyor musun? Liam Sandler?"

"Üzgünüm, çok yeniyim daha. Kimseyi tanımıyorum henüz."

"Seni sevdim," dedi, gülümsemesi Kahveci Çocuk'unakinin tam tersi şeyleri yansıtıyordu. Güven veren, kendisini öne sürmeye çalışmayan biri gibiydi. "Bir Liam'la konuşayım. Müzik grubuyla prova yapacak zaman bulamamaktan şikâyet ediyordu. Çalışma saatlerini azaltmak istiyorsa o saatleri sana verebilirim."

"Çok teşekkür ederim. Numaram özgeçmişimde yazılı, beni arayabilirsiniz. İstedığınız zaman." Gitmem gerektiğinin farkındaydım ama yine de tereddütteydim. Şimdi kaderim, daha çok davul çalmak isteyen bir son sınıf öğrencisinin ellerindeydi. Her akşam ve hafta sonu prova yapmak isteyeceğini umuyordum.

Rachel'ın evinden ayrılmak ve buraya yerleşmek istiyordum; rafların altında uyuyabilir ve köşedeki sebinden alacağım suyla kendime hazır çorba yapabilirdim. Bu gri saçlı kadınla kitaplar üzerine konuşmak, ödevlerimi onunla birlikte yapmak istiyordum. Theo gibi haftada iki kez ders aldığım özel bir hocam olmasa da PSAT'de iyi bir puan alacağımı söylemesini istiyordum. Bana her şeyin yolunda gideceğini söylemesini istiyordum.

Bunlar olmazsa da en azından bana indirim yapmasını istiyordum.

Kitaplarımı topladım ve başım önümde kapıya doğru gittim. Scar'a mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Ben: Olumlu düşünceler gönder bana. Mükemmel kitapçı=mükemmel iş. Fena hâlde istiyorum.

Scarlett: En iyi arkadaşınla smoothie yapmaktan daha mı iyi?

Ben: Yanından bile geçmez. Ama yalnızlığa gömüleceksem, en azından etrafımın hayali arkadaşlarla sarılı olmasını isterim.

Scarlett: Özlendiniz hanımefendi.

Kelimeleri kendimi daha hafif hissetmemi sağlamıştı ve telefona bakarken gülümsemeye başladım. Yalnız değildim. Sadece coğrafi açıdan izoleydim.

Yürürken mesajlaşma. Kendimi kitapçının döşemesinde, tam eşğin üzerinde bulduktan sonra sızlayan alnımı tutarken ilk düşündüğüm şey buydu. Yıldızları görüyordum. Los Angeles'a taşınacağımız için çok heyecanlanan babamın söylediği şöhret yıldızlarından bahsetmiyordum; beyin sarsıntısı geçirmiş olabileceğinizi gösteren, çizgi film tipi yıldızlar. Bu hâle nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Başımın neden acıdığına, dizlerimin neden burkulduğuna ya da buraya taşındığımızdan beri neden milyonuncu kez ağlamanın kıyısına geldiğime.

"İyi misin?" diye sordu bir ses. Kafamı hemen kaldırdım çünkü eğer hareket edersem kusmaktan korkuyordum ve bunun, durumu daha da kötüleştirebilecek tek şey olduğunun farkındaydım. Küçük düşme duygusu henüz üzerime çöreklenmemişti ve onu mümkün olduğunca uzak tutmak istiyordum. "Orada olduğunu görmedim."

"Belli oluyor," dedim ve birden benim yaşlarımda, yüzümdeki hasara bakmak için öne eğilmiş bir çocukla göz göze geldim. Uzunca küllü sarı saçları, koyu kahverengi gözleri vardı ve çenesinde bir sivilcenin izi görünüyordu. Adam Kravitz'in, şu bahsettiğim

komşu çocuğunun, çok daha yakışıklı versiyonuydu: Sıradan bir çocuktı. Tatlı, kafası karışık, annesine karşı nazik ve büyüyünce Tumblr gibi büyük bir şeyler kuracak biri gibiydi. Büyük ihtimalle öpmek isteyeceğiniz, sizi güldürecek ve elinizi tutmasından hoşlanacağınız biri gibiydi. Gözlerimi kırıştırdım, kabarık saçlarını fark etmişim yine. Onu bir yerlerden tanıyordum.

“O neydi öyle?” diye sordum.

“Earl’dü.” Arkasında taşıdığı büyük nesneyi gösterdi.

“Earl mü?”

“Benim gitarım,” dedi.

“Gitarının ismi Earl mü?” diye sordum; içinde bulunduğum hâl nedeniyle büyük ihtimalle en alakasız soruydu bu. Biraz buz ya da donmuş yiyecek paketi var mı diye sormalıyım ya da en azından Tylenol. Şimdiden kafamda bir şişlik oluştuğunu hissedebiliyordum.

“Evet. İyi olduğuna emin misin? Sana fena çarptım.”

“Yaşayacağım.” Elini uzatıp ayağa kalkmama yardım etti ve kalkınca tahmin ettiğimden daha dengeli olduğumu fark ettim.

“Gerçekten çok üzgünüm. Tamamen benim hatamdı.” Telefonunu cebine soktu, belki de o da hem yürüyüp hem mesajlaşıyordu. Gitarını yere indirip raflardan birine dayadı. Gitarın kılıfına bir Wood Walley Lisesi çıkartması yapıştırılmıştı. Ah, onu tanımıştım. Tabii ki. İlk ama son olmayan Wood Valley aşâğılanmalarına tanık olanlardan biriydi. Google’da staj yapan ve Hindistan’a giden çocuktı. İçinde bulunduğumuz şartlarda daha farklı görünüyordu.

“Aklıma şarkı sözü gelmişti ve unutmadan telefona not almak istedim.”

“Bekle, sen Liam’sın, değil mi?” diye sordum.

“Beni dava etmek isteyip istemediğine göre değişir,” dedi. İkiyle ikiyi toplayınca, annesiyle olan benzerliği görebilmişim. Aynı sert çene. Grubunun hangi tür müzik çaldığını merak ediyordum. Folk tarzı bir müzik olduğuna ve çok da fena olmadıklarına dair bahse girebilirdim. Daha fazla provaya ihtiyacı olması normaldi.

"Hayır," deyip gülümsedim.

"Tamam o hâlde, senin için ne yapabilirim? Sana borçluyum."

Scar'ın kafamın içinde yankılanan sesini duydum: *Reddedilemez ol.* Öyle oldum ben de.

Rachel'in evine dönünce, "Bir iş buldum!" dedim. O kadar heyecanlıydım ki bunu birilerine söylemem gerekiyordu. Her ne kadar bu kişi, kendini asla iş denen sıradan bir şeyi yapacak kadar alçaltmayacak olan ilgisiz üvey kardeşim de olsa. Onu yatağında, dizüstü bilgisayarında oyun oynarken buldum. "Ve sen yeni bir kriz geçirmeden söyleyeyim, işim Ralph's'de değil. Senin ve arkadaşlarının asla gelmeyeceği bir yerde. Bu yüzden endişelenmene gerek yok."

"Seni hiç bu kadar canlı görmemiştim. Çok sevimli," dedi Theo. "Söyle bakalım, nereye asla gitmezmişim? Ah, dur tahmin edeyim."

Bilgisayarını bıraktı ve ellerini, sanki düşünüyormuş gibi kafasına koydu.

"KFC?"

"Hayır."

"Beyzbol antrenman sahası?"

"Hayır. Ama bu oyunu sevdim."

"Şu saçma derecede lezzetli simitleri yapan yer?"

"Alakasız bile yok."

O sırada kapının ardında Rachel'in kafası göründü ve onu her gördüğümde midemde oluşan düğümü hissettim. Bunun, onun hatası olmadığını, onunla ilgili duygularımın, kim olduğu gerçeğiyle alakalı olmadığını bilecek kadar zekiydim ama yine de elimde değildi. Babamın evlenerek benim hayatımın ayrılmaz bir parçası hâline getirmeyi seçtiği bu rasgele insanı tanımak istemiyordum.

"Ne oldu? Mutlu cıyıklamalar duydum!" dedi. Kendine engel olamıyordu; bakışları Theo'dan bana, benden Theo'ya kaydı

ve gülümsemesi öyle kocamandı ki ağzındaki dolguları görebiliyordum. Neredeyse sesli düşünüyor gibiydi: *Belki de kalkıştığımız bu iş yolunda gidebilir.*

"Hiçbir şey," dedim, gülümsemesi soluverdi ve ben de kendimi suçlu hissettim. Böyle kesip atmak istemiyordum ama ona bunu yaşatacak şevk yoktu içimde. Ona, buraya geldiğimden beri olan tek iyi şeyin heyecanını yaşatamazdım.

"Özür dilerim. Sizi yalnız bırakayım da konuşun!" dedi her zamanki gibi yüksek sesle ve koridorda yürüyüp gitti. Daha sonra babamdan bununla ilgili bir şey duyup duymayacağımı, ona kaba davrandığımı ona söyleyip söylemeyeceğini ve babamın da benden ona daha nazik davranmamı isteyip istemeyeceğini merak ediyordum.

Daha nazik davranmalıyım.

"Tamam, pes ediyorum. Söyle bakalım ağabeyine," dedi Theo, annesiyle nasıl konuştuğumu fark etmemiş ya da umursamamış gibiydi.

"İy, kulağa çok kötü geliyor."

"Biliyorum, değil mi? Ee, neresi?"

"Kitaplar Aşağı Kitaplar Yukarı! Bir kitapçı, biliyor musun?"

"Ah, ne kadar da münasip. Ama bilgin olsun, oraya gittim. Çok okurum."

"Öyle olduğuna eminim," dedim ki gerçekten öyle olduğunu biliyordum. Geçenlerde fizik sınavında beni geçmişti ve bir sebepten ötürü bir önceki gece hiç çalışmadığını biliyordum. Çocuk zekiydi. Okulda, Salak ile Avanak dışında herkes zeki gibi görünüyordu ya da en azından istekliydiler. Burada denemek havalı bir olaydı ki bu da komikti çünkü Chicago'da, denemeyi sevdiğim için havalı çocuklardan olamamıştım. Bundan hareketle, burada havalı olduğumu düşünebilirdiniz ama hayır. "Bundan hareketle" gibi laflar ediyordum ve popüler olmayışımın çok geçerli başka nelerleri de vardı.

"Suratına ne oldu peki?" diye sordu Theo.



Ethan: Sen. Ben. "Çorak Ülke." Kütüphane. Cuma 15:30.
Uygun mu?

Ben: Tabii.

Ethan: Şükela.

Nasıl oluyordu da "şükela" gibi saçma bir laf o söyleyince kulağa hoş gelebiliyordu? Muhabbetin sürmesi için yazmaya devam etmeli miydim? Yüz yüze konuşmaktansa yazışmakta daha iyiydim. Belki de gerçekte nasıl biri olduğumu, gerilmeme neden olan insanlar etrafımdayken dönüştüğüm ezik olmadığımı göstermek için bir fırsattı bu. Cuma gününe kadar alnımdaki bu kocaman şişlik iner miydi acaba?

Çok saçmaydı. Büyütülecek bir şey değildi bu.

Bir projede beraber çalışıyorduk sadece.

Senden hoşlanmıyor. Sen de kesinlikle ondan hoşlanmıyorsun.

Kendine gel Jessie.

Büyü.

Scarlett: Okul sensiz berbat. Bugün Deena'yla oturmak ve onun jimnastik karşılaşmalarını dinlemek zorunda kaldım. Başın nasıl oldu?

Ben: Şiş. Mor. Senin şapka önerini uyguladım. Daha farklı bir şekilde alay ettiler ve iltifat ettiler.

Scarlett: Eğer ben orada olsaydım o kızların suratlarına birer yumruk yapıştırırdım.

Ben: Ellerini incitmene değmez.

Scarlett: İyi misin? Endişeleniyorum.

Ben: Endişelenme. İyiyim. Dri ile arkadaşlık ediyorum.

Scarlett: Sakın onu benden daha çok sevme.

Ben: Asla.

Scarlett: Bay Holmes nasıl peki?

Ben: Hiçbir fikrim yok. Sürekli üvey canavarla birlikte. Alakam olmamasını tercih ederim.

Scarlett: Adam Kravitz beni baloya götürmek istiyor.

Ben: NE?!? Söylemen ne kadar da uzun sürdü. Ve?

Scarlett: Bakacağım.

Ben: Nasıl sordu?

Scarlett: Mesajla. Ama şirin bir mesajla. Utangaç biri.

Ben: Artık daha iyi öpüşüyordur.

Scarlett: Nasıl olduğunu söylerim. Belki. Sen burada olmadığın için bana sorduğunu biliyorsun.

Ben: Doğru değil.

Scarlett: Eminim ki tüm akşamı seni ne kadar özlediğimizi konuşarak geçiririz.

Ben: Yok canım. Öne çık ve başarılı ol.*

Scarlett: Seni inek.

Ben: Eğer ben "şükela" deseydim, olduğumdan çok daha büyük bir inek gibi görünürdüm, değil mi?

Scarlett: AMAN TANRIM. Seni uyarıyorum, eğer hayatının sonuna kadar zorbalığa uğramak istemiyorsan SAKIN "ŞÜKELA" DEME.

Ben: Tamam, ben de öyle düşünmüştüm.

• • •

BH: güzel şapka.

Ben: Teşekkürler. Aslında bu biraz tüyler ürpertici bir durum. Sen bugün ne giydiğimi biliyorsun ama ben hâlâ senin kim olduğunu bilmiyorum.

BH: kot pantolon, bir tişört, spor ayakkabılar. dün de aynısıydı ve yarın da aynısı olacak. hiçbir şeyi kaçırmadın.

Ben: Söylemek istediğim bu değildi.

* *Uzay Yolu* televizyon dizisinde yer alan Mr. Spock karakterinin kullandığı, "Live long and prosper" (Uzun yaşa ve başarılı ol) ifadesinin farklı bir uyarlaması. -çn

BH: başına ne oldu? senin için birilerini pataklamam gerekiyor mu?

Ben: Biliyor musun, bugün onurumu korumak için yardım teklif eden ikinci insansın. Bir kıza kendini çok özel hissettiriyor bu. Ama hayır. Suçlu, bir gitar kılıfıydı.

BH: ahh.

Ben: Normalde o kadar sakar değilimdir. Kendimi romantik komedilerdeki kadın karakterler gibi hissettim ama ortada romantik ya da komik bir an yoktu. Bu klişeden nefret ediyorum.

BH: beklettiğim için üzgünüm. "klişenin"nin anlamına bakıyordum. hakkımda olumsuz düşünme.

Ben: Ha. Kelime kurdu değilim. Sadece kelimeleri seviyorum.

BH: ben de. onurunu korumayı teklif eden diğer kişi kimdi? o çocuğu dövmeli miyim?

Ben: ☺ Hayır. Chicago'daki en yakın arkadaşımdı. Scarlett.

BH: onu sevdim.

Ben: Onu gerçekten de sevebileceğini söylemem tuhaf mı olur?

BH: hayır.

Ben: Günün nasıldı?

BH: iyiydi. sadece evde bir şeyler oldu.

Ben: Konuşmak ister misin? Ya da yazmak ister misin diye mi sormalıyım?

BH: pek sanmıyorum. annem işte. O... zor bir dönem geçiriyor.

Ben: Anladım. Nasıl olduğunu bilirim.

BH: zor dönemden geçmeyi mi? yoksa zor bir dönemden geçen anneye sahip olmayı mı?

Ben: her ikisi de aslında.

Ben: Yani, öyle sayılır.

Ben: Karışık bir durum.

BH: ben de öyleyim. her şey fazla karışık.

Ben: Hey, senin en sevdiğin kelime nedir?

BH: neden.

Ben: Sadece seninle ilgili bilmem gereken bir şey olduğunu düşündüm.

BH: hayır, demek istediğim "neden" en sevdiğim kelimedir.

Ben: Güzel bir kelime. Neden.

BH: değil mi? öyle. bir kelime ve tam bir soru cümlesi. seninki ne?

Ben: Waffle.

BH: ha. kahvaltı için harika bir yiyecek. aynı zamanda sozluk.com "birden fazla anlama gelecek şekilde konuşmak ya da yazmak" anlamına geldiğini de söyledi.

Ben: kesinlikle.

BH: bir gün birlikte waffle yememiz gerektiğini düşünüyorum.

Ben: birden fazla anlama gelecek şekilde, evet.

Ertesi gün öğle yemeğinde, Dri ve büyük ihtimalle onun Scarlett'ı olan arkadaşı Agnes ile oturuyordum. Oturduğumuz masanın okul hiyerarşisinde tam olarak nereye denk geldiğini anlayamayacak kadar yeniydim hâlâ. Aşına olduğum kurallar burada geçerli değildi belli ki. Chicago'da cumartesi akşamları bowling salonunun park yerinde toplanıp üstü açık arabalarında ucuz bira içen ve boş tenekeleri sağa sola atanlar popüler çocuklardı. Bir de saçma yerlerine piercing yaptıran, saçlarının bir tutamını pastel bir renge boyatmış olan tiyatrocuzikler vardı ve onlar da... eziklerdi işte. Theo ve Agnes sınıflandırmaya dahil bile olamazlardı. Burada ise tam tersi geçerliydi; tiyatro, kredili bir dersti ve bir okul sonrası aktivitesiydi. Her ikisi de havalı olarak görülüyordu.

Chicago'da ne sporcu ne de tiyatrocuziklerdendim. Bunların yerine, her okulun verimli bir şekilde iş görmesi için ihtiyaç duyduğu gruptaydım: İşçi arılar. Onur derslerine girer, okul gazetesini, yıllık çalışmalarını ve öğrenci konseyini yürütürdük. Popüler değildik, hatta yanından bile geçmiyorduk ama en azından gerekli görülüyorduk. Eski okulumda işçi arıları, saf ineklerden ayırmak önemliydi: İnekler, tiyatrocuziklerden bile daha az havalıydılar ama onlar bilgisayar kodları yazmakla ve sanal alem fantezilerini korumakla meşguldüler. Dri ve Agnes'in bu resmin neresinde olduğunu tam olarak kestiremiyordum ama umurumda da değildi çünkü bu, dışarıdaki bankta tek başıma oturmaktan çok daha iyiydi. Her adım yükselme sayılırdı.

"Ben yalnızca Instagram'da öyle çirkin şeyler paylaşıyorsa sorumluluğunu da alması gerektiğini söylüyorum," dedi Agnes. Dri ile olan tartışmalarının ne hakkında olduğunu bilmiyordum ama ikisi de tartışmanın sadece kendi taraflarını araştırmış gibi

görünüyordu. Agnes, kızıl küt saçları olan ufak tefek bir kızdı, Dri'inkilere benzeyen plastik çerçeveli gözlükler takıyordu ve burnu, biri onu iyice çektiği için uzayıp kalmış gibi görünüyordu. Güzel bir kız değildi, hoş olduğu da söylenemezdi ama şirindi. Tam boyutlarındaki bir şeyin, yeniden yaratılmış minyatür hâli gibiydi.

Tamam, size bir şeyi itiraf edebilirdim. Kimseye, Scar'a bile söylemediğim bir şeydi bu. Ne zaman yeni biriyle tanışsam, kendime o kaçınılmaz sinsi kız sorusunu sorardım: *Bu kız benden daha mı güzel?* Gerçek şu ki, cevap çoğu zaman evet olurdu ve bu da bana, soruyu sormamın sebebinin daha az sinsi olduğunu gösterirdi. Çirkin olmadığımı biliyordum, tüm fiziksel özelliklerim kabul edilebilir ölçülerdeydi. Ne çok büyük ne de çok küçük. Ama buradaki kızlardan çok daha farklı göründüğüm de ortadaydı.

Bir gün keşfedileceğimi, yani birinin sağ kolu, çalışma arkadaşı ya da arka plan eşyası olarak değil de gerçekten görüleceğimi hayal ya da umut ediyordum. Birilerinin benden hoşlanacağını ve hatta seveceğini. Ama yine de lisenin benim için en uygun ortam olmadığını da kabul etmeliydim. Kitapseverlik, liseli erkeklerin kızlarda aradığı şeyler listesinde ilk ona bile giremezdi. Ama diğer yandan göğüslerin, oldukça yüksek beğeni oranına sahip olduğundan emindim.

İlla öğrenmek istiyorsanız söyleyeyim: İyi bir günde 75 beden.

Agnes 70 beden giyiyor olmalıydı ama bunu şirinliğiyle telafi ediyordu. Tabii o da konuşmaya başlayana kadardı.

"Sen ne düşünüyorsun, Jessie? Haksız mıyım?" Onu dinlemiyordum. Kafeteryadaki diğer çocuklara, bu yabancı insanlara bakıyor ve burada beraber oturmanın, yemeklerimizi ağzımıza beraber tıkıyor olmamızın ne kadar da samimi olduğunu düşünüyordum. Bu yerin ne zaman gözüme daha tanıdık görüneceğini düşünüyordum. Ve tamam, bir de camdan Ethan Marks'ı izliyordum. Kaave Köşesi'nde tek başına oturmuş kitap okuyordu ama bu sefer hangi kitap olduğunu göremiyordum. "İnternette

öyle bir şey söylüyorsa, bunu yüzüme söylemeye de hazırlıklı olmalı.”

“Evet, sanırım,” dedim öylece ortaya. Düşüncelere daldığım böyle durumlarda bu kelimeler birçok kez hayatımı kurtarmışlardı. Aslında onunla aynı fikirde olmadığımı emindim çünkü Agnes çoğu zaman saçma beyanlarda bulunan bir kızdı. “Bay Greene tam bir puşt. Sırf başka birinin blog yazısından birkaç cümle aldım diye fikir çaldığımı söyledi. Buna esinlenme derler dostum.” Ya da, “Sadece özentiler Doc Martens giyer.” Ya da, “Jessie, azıcık makyaj yapsan çok da güzel görüneceksin.”

“Agnes, insanlar bazen utangaç olurlar. Kötü bir şey söylememiş ki. Sadece onu rencide ettiğini söylemiş ki bu da doğru. Bazıları yüzüne söylemektense yazmanın daha kolay olduğunu düşünür,” dedi Dri. Onu desteklemem için bana bir bakış attı ve bir an varlığımın, onun Agnes ile olan arkadaşlığı için bir tehlike olup olmadığını merak ettim. Scar ile ben, yemekte hep yalnız otururduk. Başkalarıyla konuşmakla pek ilgilenmiyorduk. Dü-rüst olmak gerekirse, bizimle oturması için başka bir kızı davet etseydi ne düşünürdüm, bilemiyordum. Dri beni davet etmekle kalmamış, bunu büyük bir heyecanla yapmıştı.

“Yani, hikâyenin tamamını bilmediğim ortada ama ben tam Dri’nin söylediği gibi biriyim. Bir şeyleri yüksek sesle söylemektense yazmayı tercih ederim. Keşke tüm hayatımı bir kâğıt üzerinde yaşayabilseydim.” Bir an onlara Biri Hiçbiri’nden bahsetmeyi düşündüm. Keşke onlara, onunla konuşurken kelimelerin, yüksek sesle söylerken olduğundan çok daha farklı bir şekilde aktığını açıklayabilseydim. Ayrıca kim olduğunu bulmaya çalışırken yardım alsam hiç fena olmazdı. Fakat düşününce, belki de kim olduğunu bilmemem daha iyiydi. BH haklı olabilirdi: Bilmemek, bizi bir arada tutan şeydi. Ertesi gün göreceğimi bildiğim birine yazmak çok daha zor olabilirdi. Durumun karşı taraf için de öyle olup olmadığını merak ediyordum. Kim olduğumu biliyor olsa da benimle yüzleşmeyecek olması kelimelerin aynı şekilde akmasını sağlıyor olabilirdi.

Tabii ki Agnes haksızdı. Kelimelerin söylenmeyip de yazılması, taşıdıkları cesareti azaltmazdı. Tam bunu ona yüksek sesle ve inanarak söyleyecektim ki kafeteryanın diğer tarafındaki birinin adımı seslendiğini duydum.

"Jessie!" Başta, okulda kimseyi tanımadığımı da hesaba katarak, başka birine seslenildiğini sandım. Fakat ses o kadar ısrarcı ve bir o kadar da tanıdık geliyordu ki başımı çevirip baktım. Kabarık saçlar ve gülümseme.

"Selam Jessie," dedi Liam, masamızın yanına gelmişti ve omzunda hâlâ beraberinde gezdirdiği Earl vardı. Gözlerinin önüne düşen saçları geri attı ve alnunu işaret etti. "Şişlik ne durumda?"

"Yok olmak üzere. Ama o gitarı daha yakına getirirsen, bir uzaklaştırma kararı çıkarmak zorunda kalabilirim." dedim ve flört eder gibi konuştuğumu duyunca kulaklarıma bile inanamadım. Aniden kızardım. Nasıl flört edildiğini bilmezdim ki ben. Kendimi sahtekâr gibi hissediyordum. Hem Liam'la flört etmek istediğim bile yoktu. O benim patronum sayılırdı.

"Ha. Dinle, öğleden sonra eğitime devam edeceğiz, değil mi? Kapanışa kadar orada kalırsınız diye düşünüyorum."

"Tabii. İş için tekrar teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

"Hiç sorun değil. Seni sakatladıktan sonra, en azından bunu yapayım." Gülümsedi ve koluma tuhaf bir şekilde yumruğuyla vurdu ki bu biraz canımı acıttı ve ardından uzaklaşmaya başladı. Earl arkasında sallanıp duruyordu.

"Hadi canım!" Dri elimi yakalayıp sıkıca tuttu. "Liam Sandler'ı nereden tanıyorsun?" diye sordu. Kaşları neredeyse saç çizgisine dayanmıştı. "İnanamıyorum. Liam. Sandler."

"Sakin olsana. Ryan Gosling değil çocuk." Agnes, gözlerini devirdi. "Onun neresini beğeniyorsun hiç anlamıyorum."

Dri onu duymazdan geldi. Cevabımı bekliyordu.

"Annesinin kitapçısında işe girdim ve sebebi, gitar kılıfıyla kafama çarpmış olması sayılabilir. Utanç verici ama gerçek."

"Ve?" dedi Dri.

"Ve ne?"

"Ve her şey."

"Ve her şey derken..."

"O ne dedi? Sen ne dedin? Beni tanıştıracabilir misin? Grubunu duydun mu? A. Man. Tan. Rım. Orgazmistan."

"İy," dedim. "Yani, fena bir çocuk değil ama o kadar mı ya?"

"Hayır, bu onun grubunun adı. Orgazmistan."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Ve gerçekten. Çok. Tatlı. Onu bir de sahnede gör sen. Ben ona ezelden beri âşığım. Bana tek kelime etmemişti. Bir kelime bile. Şimdiye kadar."

"Teknik olarak sana hiçbir şey söylemedi," diye araya girdi Agnes.

"Ama benim civarımda konuştu ve son iki yılda olduğundan çok daha fazlası bu. Bu kadarı da kabulüm," dedi Dri ve elimi daha da sıktı. Canımı acıtiyordu. "Ayyy!"

"Kız arkadaşı var," dedi Agnes ve birden neden Dri'nin hevesini baltalamak için bu kadar çabaladığını merak ettim. Scar'ın birinci yılımızda kafaya taktığı Pete McManning onun civarında bir sohbe girmiş olsaydı onunla birlikte heyecandan ben de çılgık atardım. Her ne kadar ondan neden hoşlandığını bir türlü anlamamış olsam da. Hipster görünüşü için gerekli bir şey olsa da o ufak bıyığına katlanamıyordum.

"Neyse ne. Gem kıcımı öpebilir."

"Gem'le mi çıkıyor?" diye sordum ve yetişmem gereken ne kadar çok şey olduğunu fark ettim. Bu okul hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Dürüstlük anlaşmasını boş versene; tüm bu şeylerin yazılı olduğu bir kitap vermeliydiler asıl. Liam ve Gem ha. Hımm. Üzerine düşünmüş olsaydım Liam'ın bir kız arkadaşı olduğunu tahmin edebilirdim ama onu asla Gem ile eşleştirmezdim. Çekici bir kız olması değildi sebep çünkü Liam güzel bir kız arkadaşına sahip olabilecek bir tipti. Sebebi Gem'in çirkef olmasıydı. Liam'dan daha iyisini beklerdim.

"Değil mi ya? Onunla ilgili hoşlanmadığım tek şey bu," dedi Dri.

“Dri onu saplantı hâline getirmiş durumda. Gerçekten saplantılı. Onu fark etmesi için kendine bir ukulele bile aldı. *Hashtag* fiyasko.”

“Tuhaf bir evreden geçtim sadece. Her neyse,” dedi Dri ve bana sarıldı. “Ayy! Şu an dünyada en sevdiğim insan sensin.”

Gülümsedim. Agnes’in attığı pis bakışları görmemişim gibi yaptım.

BH: gününüz nasıldı Bayan Holmes?

Ben: Fena değildi. Seninki?

BH: iyiydi. sinirden kudurur hâlde ödevlerimi yapıyorum çünkü, yani her şey bundan daha ilginçtir herhalde.

Ben: Sence üniversite daha iyi olacak mı? Gerçekten?

BH: umarım öyle olur. ama düşününce, geçenlerde bir çocuğun erkek birliğine kabul töreninde kazara testislerinden birini kaybettiğini okudum.

Ben: Gerçekten mi? Bu insanların sorunu ne?

BH: popüler olmak uğruna testislerinden birinden vazgeçtiğini düşünebiliyor musun?

Ben: Ne onlara sahip olmayı ne de birinden vazgeçmeyi düşünebilirim.

BH: emoji kullanmama izin vermiyorsun ama “ben kalp testislerim” şu an için uygun olurdu.

Ben: Benim kalbimin yanında ne olabilir, biliyor musun?
Nutella. Bir de pijama altı. Bir de müko bir kitap. Bu sırada olmasına gerek yok ama birlikte olmalılar.

BH: müko mu? 2012 mesaj attı, bu demode kelimeyi geri istiyormuş. bu arada nutellayı kaşıkla doğrudan kavanozundan mı yersin?

Ben: Eskiden. şimdi Diğerleri ile paylaştığım bir mutfak var, o yüzden yapamam.  zerine etiket yapıştırmayı düşündüm ama babam kabalık olacağını söyledi.

BH: diğerleri?

Ben: Üvey anne ve üvey kardeş. Sende de Diğerleri var mı?

BH: hayır. aile bağlarım henüz kopmadı. yani, en azından hukuki anlamda. bugünlerde birbirlerinin yüzüne zar zor bakıyorlar.

Ben: Neden?

BH: karışık bir durum.

Ben: şu "biraz karışık" lafından kurtulabilecek miyiz sence?

BH: benim hiç şüphem yok Bayan Holmes.

bölüm 12

Dri, vekaleten benim yerime yaşamayı planlıyormuş gibi görünüyordu ki bu bir ilkti; şimdiye kadar kimse benim yerimde olmak istememişti. Hiç. Eğer Liam ilginç bir şey söylerse ona mesaj atmamı istemişti. Ya da herhangi bir şey söylerse.

Son derste tüm ciddiyetimle, “Yazar kasanın nasıl çalıştığını öğrenmek ister misin?” diye sordum. Dersten çıktığım gibi Kitaplar Aşağı Kitaplar Yukarı’daki ilk mesaim gidecektim. Dri’nin saplantısı ne kadar derinlere iniyordu emin değildim ama ben de habire birilerine abayı yaktığım için bilgiye duyduğu bu açlığı anlayabiliyordum. Elde ettiğin detaylar, saplantılı olduğun insanı tanıyormuş gibi yapmana yardımcı oluyordu, her ne kadar onu hiç tanımıyor olsan da.

“O kısmı atlayabilirsin. Açıklarken şirin bir şey söylemezse tabii. O zaman hemen mesaj at,” dedi Dri, neyse ki onunla dalga geçmediğimi anlamıştı.

Fakat şimdiye kadar Liam hatırlamaya değer, ilginç hiçbir şey söylememişti. Yazar kasa, Smoothie Kralı’nda kullandığımızla aynı modeldi, o yüzden sorun yaşayacağımı sanmıyordum. İşim çoğu zaman tezgahın arkasında oturmak ve ön kapıdaki zil yeni bir müşterinin içeri girdiğini duyurduğunda ayağa kalkmak gibi

görünüyordu. Liam'ın oldukça kısa tepki süresine bakarak bunun kısa zaman sonra bir refleks hâline geleceğini görebiliyordum.

"Ne tür müzik yapıyorsunuz?" diye sordum. Bilerek Orgazmistan dememiştim çünkü kızarmadan söyleyebileceğimi sanmıyordum. Grubun logosu, içinden bir dilin çıktığı, vajina görünümlü bir O'ydu. The Rolling Stones ile Georgia O'Keeffe'in bir karışımı gibiydi. Tabii ki isimleri de çok zorlamaydı. İnce düşünme kısmında onlara puan vermemiştim.

"Sanırım rock. Sayılır. Lou Reed'i bilir misin?" Başımla onayladım ama çok kabaca bir bilgim vardı. Müzik oyunlarını iyi oynayabilen, az tanınan müzik gruplarını bilen insanlardan değildim.

"Onun gibi ama daha modern. Belki de daha iyisi," dedi ve arkasından gülümseyince şaka yaptığını anladım. Diğer son sınıf çocuklar gibi ukala değildi; o çocuklar okulun koridorlarında yürürken fazlaca yer kaplıyor gibiydiler. Dolaplarının kapaklarını gürültüyle kapatıyor, birbirleriyle karmaşık bir şekilde selamlaşıyor ve yanlarından geçecek kadar talihsiz olan kızlar hakkında yorumlar yapıyorlardı. Liam ise, sallapati Earl'ün aksine, kendine daha hâkim görünüyordu; sizi öpmeden önce sakıncası var mı diye soracak tiplerdendi.

Ben: Kendisini Lou Reed'le kıyasladı ama şirin, alçakgönüllü bir şekilde.

Dri: O daha iyi.

Ben: Homurdanma sesleri...

Dri: Tamam. Daha iyi değil. Daha çekici.

Liam, "Kime mesaj yazıyorsun?" diye sorunca telefonumu hemen kaldırdım. Dri'yi utandırmak istemiyordum ve bunun yanında, onun kim olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını da tahmin ediyordum.

“Arkadaşım Dri’ye, yani aslında ismi Adrianna. Ama herkes ona Dri diyor,” dedim. Omuzlarını silkti. İlgilenmemiştii. “İyi biridir. Bugün yemekte geldiğinde yanımda oturuyordu.”

Yine tepki yoktu. Dri’nin, onun doğum gününü, hangi üniversitelere başvurduğunu ve en sevdiği kafeterya yemeğini bildiğini söylesem ne derdi acaba? Kendi kafasında aralarında karmaşık ve tatmin edici bir ilişki yaşadıklarını düşündüğünü. Bunun tamamen tek taraflı olmasının önemi yoktu. Hatta Dri böylesini tercih ediyor bile olabilirdi. Bir tarafta Gem ve Crystal gibi, erkeklerden, söylenenlerden ya da sırlardan korkmayan kızlar, diğer tarafta da Dri ve benim gibi reddedilmekten, sistemlerden ve talihsiz açılardan korkan kızlar vardı. Kendimize kadın diyene kadar daha ne kadar zamanımız olduğunun farkındaydık.

Benim de bir vajinam vardı; hem teoride hem de pratikte. Hatta oldukça senli benliydik: Vaji ve ben. Tabii ki bu Scar’ın fikriydi, benim değil. Hiç benim fikrim değildi. Fakat bu, onun iştahından korkmadığım anlamına gelmiyordu. Bir an için Vaji’nin bomboş olan özgeçmişini düşündüm. On altı yaşında, çalışmıyor. Hobiler ve ilgi alanları: berbat romantik kitaplar, Ethan Marks hakkında bilgi toplamak.

İşin garip tarafı ise biriyle seviştiğimi hayal etmekte zorlanmayışımı. Diyelim ki o kişi Ethan, Ethan Marks’tı. Fakat bu Oscar alsam yapacağım konuşmayı hayal etmekten farksız da değildi. Kafamda, tüm cazibemle, çevikliğimle ve tam dozunda alçak gönüllülüğümle mükemmel bir şekilde gerçekleştirebildiğim bir şeydi bu. Fakat bu konuşma hiçbir zaman yapılmayacak olmakla kalmıyordu, aynı zamanda yapılmamalıydı da. Günün birinde biriyle beraber olup kendimi korkunç bir şekilde tuhaf, eziyet edilmiş ve hiçbir şeyin ne anlama geldiğini anlayamaz hâlde bulmayacak mıydım? Öyle olacağını düşünüyordum. Ancak şimdilik böylesine açıkta olma fikri hayal bile edilemez gibi geliyordu ve daha korkunç bir şey düşünemiyordum.

• • •

“Chicago’dan geldin, değil mi?” diye sordu Liam ve bunu nereden bildiğini merak ettim. Son sınıf olduğu için birlikte aldığımız bir ders falan da yoktu. Annesi mi söylemişti? Yoksa Biri Hiçbiri o muydu?

“Evet, yeni taşındık,” dedim.

“Sevdin mi burayı?” diye sordu. Önce saçlarını atkuyruğu yapıyor, sonra salıyordu ve tekrar tekrar yapıyordu. Hareketleri her seferinde o kadar aynıydı ki Vine videosu izliyor gibiydim.

“Fena değil. Hâlâ alışmaya çalışıyorum sanırım,” dedim.

“Öyle mi?”

“Evet,” dedim ve bunun Dri’ye iletmeye değer bir konuşma olup olmadığını merak ettim. Keşke Liam’a söyleyecek daha ilginç bir şeyim olsaydı. Yanlış bir şeyler söyleme korkumdan çoğu zaman hiçbir şey söylemiyordum. Onun da söyleyecek çok fazla şeyi varmış gibi görünmüyordu. “Hâlâ insanlarla tanışmaya devam ediyorum.”

“Seni kız arkadaşım, Gem’le tanıştırmalıyım. Çok havalı bir kızdır. O da ikinci sınıfta.”

“Ah, Gem. Evet, sanırım beraber aldığımız birkaç ders var,” dedim; *sanırım kız arkadaşını tanıyorum* muhabbetini kıvırdığımı düşünüyordum. Söylemediğim şey ise şuydu: *Kız arkadaşın berbat biri.*

“Endişelenme. Zamanla daha iyi olacaktır. Yeni öğrenci olmak her zaman zordur,” dedi. “Mesela bizim grup. Onlar da neredeyse ortaokuldan beri birlikteydiler ve ben bu sene dahil oldum. Başlarda tüm bu çılgın durumdan dolayı tuhaf hissediyordum. Ama şimdi hepsi kardeşim gibi. Gelip bizi dinlemelisin.”

“Tabii ki. Eğlenceli olur,” dedim ve bunda ciddiydim; keşke Dri’yi de yanımda götürüp arkadaşlığımızın pekişmesini sağlayabilseydim.

Ben: Grupta yeni olduğunu söylüyor ama artık kardeş gibilermiş.

Dri: Evet. Bir süre aralarında Orgistan* draması yaşandı. Üzücü bir hikâye. Ama şimdi araları iyi.

Bir lise rock grubunda nasıl olup da üzücü bir hikâyenin yaşanabileceğini bilmiyordum ama bunu tüm ayrıntılarıyla Dri'den öğreneceğime dair bir his vardı içimde. Wood Valley'deki çocukların üzücü hikâyelerden uzak durmalarını sağlayacak kadar paralarının olduğunu düşünmüştüm ama tabii ki bu doğru değildi. Her şey parayla satın alınamıyordu. Bir anlığına hastalıktan dolayı saçları dökülmüş, içten içe çürüyen, elimi bile sıkamayacak kadar zayıf olan annemi düşündüm ve midem altüst oldu. Hasta hâlini hatırlamak her zaman daha kolay olmuştu çünkü son zamanlardaki hâli oydu ya da daha doğrusu canımı daha çok yakan hâli oydu. Gözlerimi kırıştırdım ve neyse ki görüntü kayboldu.

"Birkaç hafta içinde bir partide çalacağız. Öyle çok büyük bir etkinlik falan sayılmaz. Kafa dağıtmalık bir şey. Sen de gelmelisin." dedi Liam ve bir anlığına beklentiye kapıldım; belki de cumartesi akşamları için planım olabilirdi. Dışarı çıkmak eğlenceli olabilirdi. "Parti Gem'in evinde."

Ah. Tamam o zaman. Olmayacak duaya âmin dememeliydim.

Ben: Beni birkaç hafta sonra yapılacak bir partiye davet etti. Gidebileceğimizi söyleyecektim ama...

Dri: MUHAKKAK GİTMELİYİZ!

Ben: Parti Gem'in evindeymiş.

Dri: Ee, ne olmuş yani? Liam etrafındayken Gem bambaşka biri oluyor. Özellikle de onun seninle konuştuğunu görürse.

* Kitabın devamında Orgasmville (Orgazmistan) kısaltması olarak kullanılıyor. -çn

Ben: Hayır.

Dri: Pantolonunla ilgili söyledikleri kimin umurunda. Orgistan bu. Onlara bayılacaksın.

Ben: Eğer onlara Orgistan dersem, kafama kurşun sık.

Dri: Huysuzluk hiç de çekici bir özellik değil, bilesin.

Ben: Farkındayım.

Dri: Güzel. Anlaştık o zaman. Dans ayakkabılarını çıkar çünkü gidiyoruz.

Birden Liam'a, "Müziğiniz dans edilebilecek türde mi?" diye soruverdim.

"Efendim?"

"Hiç," dedim.

bölüm 13

Ben kütüphaneye girdiğimde Ethan, Ethan Marks çoktan oradaydı. Tabii ki üzerinde yine Batman tişörtü vardı ve sebebini anlamadığım bir şekilde dikkatle pencereden dışarı bakıyordu. Benim pencereden görebildiğim tek şey bulutsuz bir gökyüzü, boşluktu. Söylemeyi reddettiği her şeyden ötürü ağrıyormuş gibi çenesini sıvazlıyordu. Pürüzlü yanağına, kemiğin kemiğe kavuştuğu düğüm noktasına dokunmak ne hoş olurdu.

Gerçekten bunu söylemiş miydim? Sahiden mi? Geri alıyordum. Tabii ki çekiciydi. Aynı zamanda puştun teki de sayılırdı ve okuldaki her kızın göz diktiği birine vurulmak vakit kaybından başka bir şey olmazdı.

İngilizce'den A alıp geçmeliydim. Yapacak işlerim vardı: iş, okul, PSAT. Buraya taşındığımızdan beri ilk defa bazı şeylerin kontrolünü elime aldığımı hissediyordum. Bir işim vardı çünkü paraya ihtiyacım vardı. Ayrıca hızla gerçek bir arkadaşına dönüşen Dri ve gün içinde mesajlaştığım BH vardı. Onunla genelde geyik muhabbeti yapıyorduk ama onun bir parmak hareketi uzağımda olduğunu bilmek çok güzeldi.

"Selam," dedim ve bir bacağıma altıma alıp karşısına otur-

dum. Ufacık bir rahatsızlık bile duymuyormuş gibi görünmeye çalışıyordum. Görünüşe göre çok da fena sayılmazdım bu konuda. Neredeyse ben bile inanacaktım buna. Fakat başını eğince bileğimden çıkan tek bir kahverengi tüy gördüm ve bu, dengemin bir an için de olsa sarsılmasına sebep oldu. Pantolonumu aşağı çekmemek için kendimi zor tuttum. Rahatlamalıydım. Bilekleri-me baktığı falan yoktu. Ani hareketler gergin görünmeme neden olacaktı.

“Selam Jessie.” O gülümseme yeniden meydandaydı ve bir an için yüzü o gülümseyle ortaya çıktı, ardından yine kayboldu. “Hazır mısın?”

“Tabii,” dedim ve bu çocukla tek kelimelerden oluşan cevapların ötesine geçip geçemeyeceğimi merak ettim. Scarlett gergin olduğunda daha fazla konuşurdu; adrenalin onun daha da hareketlenmesine neden olurdu, yavaşlamasına değil. Fakat benim beynim resmen duruyordu. Sanki kendi kendimden uzaklaşmışım gibi oluyordu.

Ethan lavanta ve bal gibi kokuyordu. Aynı zamanda çok ferahlatıcı bir karışımdı; Chicago’daki çocukların kullandığı, yanınızdan uzaklaştıktan çok sonra bile sizinle kalan kimyasal karışımlar gibi değildi. Çamaşır deterjanı ya da kolonya olmasından şüpheleniyordum. Ethan tişörtünü her akşam yıkıyor muydu acaba? Onun da bunu onun için yapacak bir Gloria’sı vardı muhtemelen. Belki de haftanın her günü gelen Batman’i vardı. Ve evet, Liam saplantısıyla konuşan Dri’ye benzemeye başladığımın farkındaydım, daha sonra üzerine düşüneceğim detay topluyordum.

Buna. Bir. Son. Vermeliydim. Sınırlı sayıda beyin hücrem vardı ve onları PSAT’ye saklasam daha iyi olacaktı.

“Hiç şiir okudun mu?” diye sordu ama benden ziyade pence-reyle konuşuyor gibiydi. Yine gözlerini Büyük Hiçlik’e dikmişti. Başka bir yerde gibiydi. Benim çoğu zaman olduğum hâlde, yani kendime dışarıdan bakma hâlinde değildi. Tamamen kendinden uzaklaşmıştı. O bakışı biliyordum. Oradaydı ama değildi. Ben de

daha önce aynı şeyi hissetmişim: Fiziksel olarak oradaydım ve görülebiliyordum ama sonradan geriye dönüp bakınca yaşadığım anların uçup gittiğini görebiliyordum. Ruha sahip olmayan bir beden. Annemden çok da farklı sayılmazdım aslında: Fiziksel olarak orada bir yerdeydi, toprağın altındaydı ama aslında hiç de orada değildi. Mühim olabilecek her anlamda yoktu.

"Biraz," dedim. Tek kelime. Yine. Beni dinlemiyor olması isabetti. "Yani evet, şiiri severim ve bir süre önce *Çorak Ülke*'yi de okudum ama tam anlayamadım sanırım, anlıyor musun? Birçok sesin karman çorman olmuş hâli gibi geldi bana."

"Kesinlikle. Google'da arattım ve görünüşe göre her kelimesi bir şeylere gönderme yapıyor. Kodlanmış gibi resmen," dedi ve ardından bana baktı. Geri dönüyordu. Bir şeyler mi kullanmıştı acaba? Ot? Kokain? Hap? Burada baş etmeye çalıştığımız şey bu tip bir sersemlik olabilir miydi? Fakat ardından yüzünü sıvazladı ve söz konusu şeyin bildiğimiz bitkinlik olduğunu anladım. Bu çocuk fena hâlde yorgundu. Neden uyumuyordu? Geceleri gözlerini kapadığında neler oluyordu acaba?

Kes şunu Jessie.

Odaklanmak için kendimi zorladım.

"Tamam, hadi ilk dizeyle başlayalım: 'En zalim aydır nisan, gövertir.' Bu ne anlama geliyor ki ya? Şiirsel ve havalı olduğunu biliyorum, özellikle de gövertme kısmı ama neden nisan? Nisan neden diğer aylardan daha zalim?" diye sordum.

"Bilmiyorum ama ben nisandan nefret ediyorum," dedi Ethan ve sustu. Gözlerini kısmış bana bakıyordu, neredeyse kızgın gibiydi. Bunu söylemek istememiş gibiydi. Ağzından fırlamış gibiydi. Neyle ilgiliydi? Anlamıyordum. Nisandan nefret etmek ne anlama geliyordu ki? Chicago'dayken ocak ayından nefret ederdim çünkü buzlar ülkesindeymişim gibi hissederdim ama burada bahsettiğimiz şey hava durumu değildi. Silkelenip bir kendine geldi. "Yürümekten hoşlanır mısın? Yürüyerek yapalım mı bu işi?"

Ethan benim onay vermemi beklemeden kitaplarını ve bilgisayarı topladı, ben de onun peşinden gittim.

“LA’deki insanların yürümediğini sanıyordum,” dedim, okul kapısının arkamdan kapandığını duyduktan sonra. Bu sesi duyunca büyük bir rahatlık hissediyordum, biten ve sonunda hayatta kaldığım bir gün daha. Ethan Ray-Ban gözlüklerini taktı; artık ne düşündüğünü çözmem daha zor olacaktı çünkü gözlerini de göremiyordum.

“Hareket ederken daha iyiyim. Beni uyanık tutuyor. Google’den başka neler öğrendiğimi duymak ister misin?”

Başım la onayladım ki bu çok aptalca bir hareketti çünkü bana bakmıyordu.

“Eliot aslında şiire böyle başlamamış. Ezra Pound ondan kısaltmasını istemiş, şöyle bir kırk üç dize kadar. Aslında tüm bu nisan muhabbetinin sonradan gelmesi gerekiyormuş yani. Ve o zamanlar bu kesme yapıştırma işini gerçekten de makasla falan yapması gerekiyordu sanırım.”

Bir an için gözlerimi kapadım ve gözümün önüne getirmeye çalıştım; her ne kadar T.S. Eliot’ın nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikrim olmasa da. Fakat tek camlı gözlük takmış yaşlı ve beyaz saçlı bir adam canlandırdım gözümde, elinde büyük bir makas ve yapıştırıcı vardı.

“Bilgisayar olmadan yazmayı düşünemiyorum bile,” diye itiraf ettim. “Kâğıda yazmaya çalışmak çok... yavaş falan geliyor. Zihnim ellerimden daha hızlı.”

“Evet, ben de öyleyim. O hâlde bana hakkında bilmediğim bir şey söyle.” Başını yana eğmişti ve bu kez gerçekten bana bakıyordu. Gözlük taktığı için, aramızda koruyucu bir kat daha olduğu için minnettardım. Bakışları çok güçlüydü. Bu, kızların sürekli koltuğuna gelmesinin sebeplerinden biri olsa gerekti; minik hediyeler gibi her yöne dağıttığı bakışları. Belki de onlar konusunda kasten bu kadar pinti ydi, bolca kullansa kimse onu yalnız bırakmazdı.

“Bilmem,” dedim. “Anlatacak pek bir şey yok.”

“Buna inanmakta zorluk çekiyorum.”

“Tamam, anlatacak çok şey var ama birçoğunu duymak is-

temezsin." Aralık, işte en zalim ay aslında o, diye düşündüm. Ölü annemin doğum günü ve Noel sevinci. Nisan da öyleydi. Sona erişlerin ayı. Ve senin Batman tişörtüne ve korkutucu bakışlarına bayılıyorum ve neden yeterince uyumadığını öğrenmek istiyorum. Geceleri gözlerimi kapadığımda o son anları, inkânsız vedaları görüyorum.

Ama artık rüya görmüyorum. Sen görüyor musun? Rüya görmeyi özledim.

"Peki ya sen?" dedim.

"Leylakları ölü topraktan, karar / Bellekle arzuyu, karıştırır / Kasvetli kökleri bahar yağmuruyla / Sıcak tuttu bizi kış, örterek / Yeryüzünü unutan karla, besleyerek / Kurumuş yumrularla bir parça hayatı."

"Çorak Ülke'yi ezberledin mi?" diye sordum. "Gerçekten mi?"

"Çoğunu, evet. Uyuyamadığımda şiir okurum. Ezberlemeyi seviyorum."

"Cidden mi?"

"Şimdi fena hâlde utandım işte. Bana öyle bakmayı kes," dedi ama yüzü kıpkırmızı kesilen bendim. Ona merakla bakıyordum. Bu çocuk şiir okuyordu. Hem de zevk için.

Bayılmama az kalmıştı.

"Biliyorum, tuhaf bir şey."

Gülümsedi ve onu gülümserken görünce ben de gülümse-dim.

"Hayır, bence çok güzel bir şey." Elimle omuzuna dokunma dürtüsünü bastırmaya çalıştım. Kimdi bu çocuk? Resmen Dri'ye dönüşmüştüm. Tek istediğim daha fazla bilgiydi. "Kurumuş yumrular?"

"Değil mi ya? Kurumuş yumru nedir, Tanrı aşkına?"

İleriki saatlerde ayaklarımı yatağımın köşesine dayamış yatıyordum. BH ile mesajlaşıyorduk.

BH: bugün pek sessizdin. GÜNÜN NASILDI BAKALIM. BAŞLA!

Ben: Bak sen şuna. Senin de bir shift tuşun varmış demek.
Gün=fena değildi. Seninki?

BH: iyiydi aslında.

Ben: Bana hakkında bilmediğim üç şey söyle. Yani adın ve diğer her şey dışında işte.

Ethan'la birlikte geçirdiğim öğleden sonra beni daha cesaretli hâle getirmiş gibiydi. Daha umursamazdım. Arabamın yanında birbirimize güle güle derken ellerini pantolonunun ceplerine sokmuş, topukları üzerinde dönmüş ve "Bir sonraki görüşmemize kadar," demişti. *Bir sonraki görüşmemize kadar.* Bu dört kelime yan yana geldiklerinde kulağa ne kadar da güzel geliyordu. Hepsi art arda. Şiirsel.

BH: peki. (1) âlâ ızgara peynir yaparım.

Ben: Âlâ mı?

BH: evvet, o kadar iyi yapıyorum ki "âlâ" kelimesini kullanabiliyorum. (2) altıncı sınıfa giderken bir Justin Timbarlake hayranlığı döneminden geçtim, ona JT diyordum. "N'aber, radyoda duyduğun ses JT'ninki." gibi. evet. fenaydı. En iyi yılım olduğu söylenemez.

Ben: İtiraf etmeliyim: Ben hâlâ Justin Timbarlake hayranlığı dönemindeyim. Peki ya 3?

BH: bilmiyorum. belki de bunu kendime saklamalıyım.

Ben: Hadi ama. Her şeyi kendine saklıyorsun.

BH: sen de üç şey söyle, sonra belki...

Ben: (1) Evrenle ilgili aslında inanmadığım ama üzerine düşünmeyi sevdiğim tuhaf bir teorim var. Karıncaların bize göre olduğu gibi bizler de daha büyük ve kompleks türlerin yanındaki küçük ve önemsiz varlıklarız ve bu da kasırga ya da kanser gibi tuhaf ve rastlantısal şeyleri açıklıyor. Aman Tanrım, sana bunu anlattığıma inanamıyorum. Daha önce bunu hiç dile getirmemiştim. Scarlett'a bile söylememiştim. #utandım.

BH: biraz tuhaf olduğu gibi oldukça da akıllıca. #etkilendim.

Ben: Değil mi ya?

BH: Google'da Fermi Problemi'ni* arat. Aklını başından alacak. Ve 2...

Ben: (2) Çarpım tablosunu hatırlamakta zorluk çekiyorum. Yani, hesaplama falan yapabiliyorum ama basit matematikte çok da iyi değilim.

Ben: Fermi'yi arattım. Böyle bir şey nasıl hemen aklına gelebiliyor?

BH: Bilmem. Geldi işte. 3...

Ben: Sen bana iki tane söyledin.

BH: (3) Senden hoşlanıyorum.

Ben: (3) Ben de senden hoşlanıyorum.

* 20. yüzyıl fizikçisi Enrico Fermi'nin adıyla anılan ve fizik eğitiminde boyut analizi, tahmini ve varsayımların önemini açık şekilde öğretmek için tasarlanmış bir hesaplama problemidir. -çn

Lanet olsun. Yine yapmıştım. Düşünmeden yolla tuşuna basmıştım. Kimden hoşlanıyordum? Kimdi ki o? Yalan söylememiştim. Yazdıklarından hoşlanıyordum. Günlerimi ona yazmak, olaylar hakkında düşündüklerini duymak için sabırsızlanarak geçiyordum. Fakat kim olduğunu bilmeden, ortada böyle denge-
siz bir durum varken, o benim kim olduğumu ve belki de nerede yaşadığımı bile bilirken, çıkıp da öylece "Senden hoşlanıyorum," demek aptalcaydı. Resmen kozmik bir hezimet istiyor gibiydim. Yazdığımı geri alabilir miydim? Nasıl yapacaktım ki? Yalan söylemeye devam edip bu çocuğun benden hoşlanmasının tadını mı çıkaracaktım? Evet, onun düşündüğüm gibi bir şaka ya da düşünemediğim kadar tuhaf bir şeyin, melesâ çocuk tacizcilerini internet üzerinden yakalamaya çalışan bir polisin işi olduğunu değil de Wood Valley'deki gerçek bir çocuk olduğunu düşünüyordum. Benden bahsediyorduk. Altıncı sınıfta Leo Springer bana *Hadi çıkalım!!!* diye bir not gönderdiğinden beri "Senden hoşlanıyorum" cümlesine benzer bir şeyler duymamıştım. Leo Springer, fazla noktalama işaretlerini affetsem de ellerinin fazlaca terlemesini affedemediğimden, ki sonradan ciddi bir glandüler sorunu öğrenmiştim, yirmi iki saat kadar erkek arkadaşım olarak kalmıştı. Boş ver. Bir süre bunun tadını çıkaracaktım.

Hayır. Bu çok tuhaftı. Tadını falan çıkarmayacaktım.

Ödüm patlıyordu.

Ben: Bu çok tuhaf bir durum. KİM OLDUĞUNU BİLE
BİLMİYORUM. Hadi, geri alalım şunu.

BH: "Senden hoşlanıyorum"dan mı geri alalım? tamam, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

BH: benim dünyamda senden hoşlanıyorum demek senin iyi biri olduğunu düşünüyorum falan demek oluyor. Sakin ol, bir şey teklif ettiğim yok.

Ben: Kapa çeneni. Bu sadece... Neyse, unut gitsin.

BH: bu sadece, ne?

Ben: Boş ver. Gerçekten, unut gitsin.

BH: hadi. söyle bana.

Ben: Senin benim kim olduğumu biliyor olman ve benim senin kim olduğunu bilmemem tuhaf. Hiç adil değil.

BH: hayat adil değil.

Ben: Peki. Her neyse. Gitmem gerek.

Telefonumu bıraktım. Sinirliydim. Hüzünlenmiştim. Demek benden hoşlanmıyor, sadece iyi biri olduğumu düşünüyordu. Benim dünyaki gelmiş geçmiş en iyi şey olduğumu düşündüğünü söylemiyordum. Yalnızca... hoşlanılmak çok iyi hissettirmişti. Her ne anlama gelirse gelsin.

BH: bekle. geri gel. özür dilerim.

Ben: Ve?

BH: seninle böyle konuşmayı seviyorum işte. bu şekilde. ciddiğim. senden hoşlanıyorum. gerçek hayatta seni görünce heyecanlanıyorum falan. yüz yüze konuşmak farklı olur. ama burada her şey yolunda, değil mi?

Ben: Evet. Ama...

BH: sana üç şey daha söyleyeceğim: (1) müziği, kitapları ve video oyunlarını insanlardan daha çok seviyorum. İnsanlar kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyorlar. (2) küçükken

beraber yattığım bir battaniyem vardı ve adı da...
geliyor... Battaniye'ydi hâlâ onunla yatıyorum. (3) bir yıl
önce çok daha farklı bir insandım.

Ben: Neden? Nasıl biriydin?

BH: mutlu. Ya da daha mutlu. Daha basit. Biraz daha normal, bu
bir özellik sayılabilirse.

Ben: Sonra...

Uzun gibi gelen bir an. Bekledim.

BH: kız kardeşim öldü. aniden. uzun hikâye. ve şimdi. bilirsin
nasıl olduğunu.

Ben: Evet.

BH: annen öldü, değil mi? bunu sormaya iznim var mı?

Ben: Nereden...

BH: Theo. yani bana o söylemedi ama biri onun üvey kardeşi
olduğunu söyledi ve ben de bu çıkarımda bulundum.
bunu sormamın sakıncası var mı yani? insanlara neyi
söyleyip söylememem gerektiğini kestiremiyorum artık.

Ben: Evet, sakıncası yok. Sormanın yok yani. Aslında... yani,
sakıncası var. Bilmiyorum. Bu...

BH: evet, öyle.

Ben: Aynen.

BH: ne kadar oldu?

Ben: 765 gün, beş saat, yirmi iki dakika. Senin?

BH: 196 gün, bir saat, üç dakika.

Ben: Sen de mi sayıyorsun?

BH: Ben de sayıyorum.

BH'nin kız kardeşini düşündüm. Neden bilmem, gözümün önüne on iki yaşında, saçları iki yanda örülmüş hasta bir kız geldi. Tabii ki bu tamamen benim hayal gücümdü. Çok fazla sorum vardı: Kaç yaşındaydı? Nasıl ölmüştü? Fakat artık burada değildi ve önemli olan da buydu. Bu "nasıl" soruları gereksiz detaylardan ibaretti.

Sonra. Şimdi olmazdı. Belki sonra ona sorardım.

BH: dün bir gökkuşağı gördüm ve sinir bozucu telefonumun şarjı seninle mesajlaşmaktan bitmişti ve fotoğrafını çekemediğim için neredeyse gerçekleşmemiş gibi geldi sonradan. lütfen ben de gördüm de.

BH: çünkü bazen aklımı kaçıracakmışım gibi oluyor. bir sebepten gerçekten gerçekleştiğini öğrenmek istiyorum. bu hissi biliyor musun?

Durdum. Dün işe giderken otuz saniye kadar yağmur yağmıştı. Buraya geldiğimizden beri ilkti. Ardından bulutlar kaybolmuştu ve evet, BH doğru söylüyordu. Gökyüzünün yarısına uzanan bir gökkuşağı vardı ve öylesine gökkuşağı gibi bir gökkuşağıydı ki kendimi sanki bir çizgi filmde yaşıyormuşum gibi hissetmeme neden olmuştu. Bunu itiraf etmekten utanıyordum ama bir an için bunun annemden gelen bir mesaj ya da açıklamadığım ve hâlâ da açıklayamayacağım bir şekilde doğruca

o olduğunu düşünmüştüm. Fotoğrafını çekmiş ama Instagram'a yüklemekle uğraşamamıştım. Özgür ruhlu biri gibi görünmeye çalışmak istemiyordum ve öyle de değildim zaten. Herhangi bir anlamda. BH'ye göndermeli miydim acaba?

Ben: Ben de gördüm.

Telefonda fotoğrafı buldum. Üstünde filtre bile kullanma-
ma gerek yoktu çünkü birçok şeyin aksine, olduğu gibi güzeldi.
Gönder'e dokundum.

* * *

Liam Sandler'dan bir mesajınız var.

Liam: Yarın okuldan sonra çalışabilir misin? Grup provası.

Ben: Tabii.

Liam: Hayatımı kurtardın. 😊

* * *

Ben: Günlük sohbetlerde kullandığımız kalıpların birçoğunun
ölümle ilgili olduğunu fark ettin mi hiç? Mesela az önce
biri bana hayatımı kurtardın dedi.

BH: evet. şeyden beri... her yerde. yorgunluktan öldüm.
annem beni öldürecek. öldüm de cennete gittim. ama
en kötü kısmı ne biliyor musun? biri bunlardan birini
söyler söylemez herkes bana özür diler gibi bakıyor. sanki
darılmışım, ürkmüşüm gibi. ee, kimin hayatını kurtardın?

Ben: Sadece işte ekstra mesai yapacağım.

BH: ne kadar iyisin.

Ben: Kalbimin derinliklerindeki iyilikle alakası yok pek. Fazladan para için her şeyi yaparım.

BH: hmm... her şeyi mi?

. . .

Ethan Marks'tan bir mesajınız var.

Ethan: Merriam-Webster'dan: Yumru: "belli başlı bitkilerin (örneğin patates) yer altında yetişen ve yeni bir bitkinin oluşumunu sağlayabilen kısa, kalın, yuvarlak köküne verilen ad."

Ethan'dan bir mesaj. Perşembe akşamı saat sekizde Ethan'dan bir mesaj. Bu beni düşündüğü anlamına geliyor olmalıydı çünkü önce birini düşünmeden ona mesaj atmazdınız, değil mi? Ya da belki de *Çorak Ülke*'yi düşünüyordu ki bu da beni düşünmesiyle aynı şey sayılmazdı ama yeterince yakındı. Şiir ve ben artık müttefik sayılırdık. Bunu kabul edebilirdim. Bu saçmasapan bir aşka tutulduğunuzda tutunduğunuz türden saçmasapan bir mazzeretti.

Ki öyle bir durumda falan da değildim.

Ben: Hımm. Mantıklı geliyor. Şiirin yeni bir hayatı beslemekle ilgili kısmı.

Ethan: İyi de neden kurumuş hâldeler?

Ben: Hiçbir fikrim yok.

Ethan: "Yumru" kelimesini seviyorum. İyi bir hakaret olabilir.

Ben: ??? Örnek lütfen.

Ethan: Gem ve Crystal? Tam birer yumru.

Ethan'ın, Gem'in bana kaba davrandığı ilk seferi bildiğinin farkındaydım. Tabii ki biliyordu, Gem'in benden ölümüne nefret etmesine neden olan tüm o *sen neye bakıyorsun öyle?* fiyaskosu Ethan yüzündendi sonuçta. Fakat yine de İngilizce dersinde Gem'in alttan alttan bana söylediği tüm o saçmalıkların farkında olduğunu bilmiyordum. Harika. Her gün dalga geçilmek bir şeydi, yakışıklı bir çocuğun buna şahit olması ise bambaşka bir şeydi.

Bugünün hedefi, dizüstü bilgisayarımın kapağını süsleyen çıkartmalardı. Scarlett geçen sene doğum günümde yapmıştı onları ve ben harika olduklarını düşünüyordum. Dövme yaptırmaya cesaret edebilecek biri olsaydım yaptıracağım dövmelerdi ve sonuç olarak öyle olmadığımı fark etmiştim. İğnelere ve uzun süreli bağlanmalara karşı deli korkuları olan biri olmama rağmen olmayan dövmelerini konuşmakla saatler geçirebilecek türde biriydim. Bu nedenle acısız, geçici çıkartmalarım vardı: Scarlett'ın "en iyi arkadaşlar" anlamına geldiği konusunda yemin ettiği iki Korece karakter; Gothic yazı karakteriyle yazılmış *her şeyden önce kendine dürüst ol* cümlesi; son olarak da bir yılan vardı ki bu aslında benim listemde olmayan bir şeydi. Scarlett teoride olsa bile daha haşın görünmem için eklemişti. Gem'in mükemmel iddiası ise şu olmuştu: "Bahse varım ki Japonca 'ezik' yazıyordur."

Ben: Tam birer kurumuş yumru. Ve teşekkürler.

Ethan: Ne için?

Ben: Bilmem. Beni savunduğun için sanırım.

Ethan: Savunmadım.

Ben: Tamam o zaman.

Ethan: Sadece, savunulmaya ihtiyaç duyacak türde bir kıza benzemiyorsun.

• • •

Dri, Instagram'da senin ve kendisinin fotoğrafını beğendi.

Tıkladım. Dri ile birlikte yemek masasındaydık ve Agnes karenin hemen dışındaydı. Kesilmiş miydi? Hatırlayamıyordum. Belki de öyleydi. Yüksek ihtimalle. Sanırım. Bunun beni mutlu etmemesi gerekirdi ama etmişti.

• • •

Scarlett: Sormadın ama söyleyeyim, balo elbisesi temin edildi.
IŞILTILI SARI.

Ben: Kesinlikle dikkatleri üzerine çekeceksin.

Scarlett: Bunun için bir elbiseye ihtiyacım yok.

Ben: Adam nasıl? Heyecanlı mı?

Scarlett: Sanırım evet. Büyük bir sivilce sorunu yaşıyor. Ufak tefekler de değil sadece; kocaman, beyaz uçlu şeyler. Tırnaklarımla onlara girişmemek için zor tutuyorum kendimi.

Ben: İğrenç.

Scarlett: Kamu hizmeti kapsamında olmaması çok acı.

İtiraf etmeliydim. Ekran görüntüsü almıştım. Aynı anda dört kişiyle konuşuyordum. Bana söyleyecek bir şeyleri olan dört insan vardı. Tamam, biri işle, diğeri ödevle ilgiliydi ve öteki Scarlett'laydı ki bu sayılmazdı ve sonuncusu ise hiç tanımadığım biriyleydi ama yine de ben hepsini sayacaktım. Bunlar yeniden hayata benzer bir şeyler yaşamaya başladığımın kanıtıydılar.

bölüm 14

BH: sabaha bomba gibi başlaman için üç şey: (1) uçmaktan deli gibi korkuyorum. uçakta bulunduğum her saniyeden nefret ediyorum. İnsanoğlu uçmak için yaratılmamış.

Ben: Uçmayı sevmem ama havalimanlarına BAYILIRIM. İnsanları izlemek için güzel bir yer.

BH: en iyi merhabalar ve de güle güleler.

Ben: Kesinlikle.

BH: (2) sekizinci ve dokuzuncu sınıflarda vejetaryendim ama bıraktım çünkü: pastırma.

Ben: Mmmm. Pastırma.

BH: (3) video oyunları oynayarak çok fazla zaman geçiriyorum. peki ya sen?

Ben: Video oyunlarına düşkün olduğum söylenemez.

BH: sen, üç şey.

Ben: Ah, tamam. (1) Genellikle sebzelerle pek aram yoktur ama kalbimde brüksel lahanasının ayrı bir yeri var.

BH: mmmm. yanında pastırmayla.

Ben: (2) Ben gece insanıyım. Sabahlar berbat. Okul neden bu kadar erken başlamak zorunda? NEDEN?

BH: o hâlde sabah 8'den önce benimle konuştuğun için onur duymalıyım.

Ben: Üç fincan kahve. Gloria çok sert hazırlıyor. Sana Gloria'dan bahsetmiş miydin?

BH: ?

Ben: Üveyinsanlar'ın ev yöneticisi. Başlarda biraz şüpheliydim. Benim için TÜM BU ŞEYLERİ yapacak birinin olması tuhaftı. Kimseye söyleme ama artık ona âşığım diyebilirim.

BH: bağımsızlık fazla abartılıyor. Çamaşırları yıkamakta deli bir yeteneğe sahip olmak da öyle.

Ben: (3) Solağım ama 12 yaşındayken sağlıklı olmak istediğime karar verdim ve iki elimi de kullanabilmek için kendimi eğitmeye başladım. Ama şimdi solak olmanın fena olmadığına düşünüyorum, bu yüzden hayatımda asla geri gelmeyecek bir 3 ayım var.

BH: Ben her şeyde sağlağım. HER ŞEYDE.

Ben: Bu bir kinaye girişimi miydi?

BH: "girişim" lafını kullanman başarısız olduğumu gösteriyor.

Ben: #başarısızkinaye

BH: içimden "kinaye" lafını birkaç kez tekrarladım ve şimdi tüm anlamını yitirdi. kinaye. kinaye. kinaye. kinaye.

Ben: Kelimeyi benim için nihayete erdirdin.

BH: kinayete erdirmek.

Ben: Tam bir ahmaksın.

BH: evet, öyleyim. Bunu fark etmiş olman güzel.

bölüm 15

“Yalnızca seks. Neden herkes bunu bu kadar abartıyor bilmiyorum,” dedi Agnes. Dri’nin yatağında sırtüstü yattı ve başı köşeden aşağı sarkarken kâkülleri de havalandı. Geniş bir alnı vardı. Görünüşe göre kâküllerinin, hipster şirinliği yakalamaktan ziyade taktiksel bir amacı vardı. Cuma gecesi idi ve evde *Harry Potter* izlemek yerine, sanki her hafta sonu yaptığım şey buymuş gibi büyük boy bir paketten patates cipsi yiyor, Wood Valley yılığına bakıyor, Dri ve Agnes ile sohbet ediyordum. Ve bunu yapmak çok da tuhaf hissettirmiyordu. Agnes’in beni burada istemediğini düşünüp gerildiğim anlarda beni buraya davet edenin Dri olduğunu ve ben evde kalıp ders çalışacağımı söylediğimde, “Hadi, seni ezik,” dediğini hatırlatıyordum kendime. “Ezik” kelimesini sevgi dolu bir şekilde söylediğini düşünüyordum.

“Ne zamandan beri uzman kesildin başımıza?” diye sordu Dri ve Agnes’a bir yastık fırlattı. “Söylediklerini umursamıyorum. Teknik olarak hâlâ bakire sayılırsın.”

“Hayır, değilim! Teknik olarak kesinlikle o kartı kaybettim,” dedi Agnes sahte bir kızgınlıkla. Daha önce belli bir konuda kavgaya etmiş yaşlı bir çiftte benziyorlardı ve ikisi de sonucun ne olduğunu umursamıyor gibiydi. Eğlenceli olan kısım kavgaya etmekte.

"Teknik olarak? O ne anlama geliyor ki?" diye sordum ve Agnes'a baktım. "Sakin bana oral seksi sayanlardan olduğunu söyleme."

"Tabii ki hayır. Sadece minik bir penetrasyon sorunu vardı," dedi Agnes ve kıkırdadı. "Ama bu da sayılır. Kesinlikle sayılır."

Her ne kadar anlamasam da ben de gülmeye başladım.

"Agnes yarım çükle sevişti. Oğlan, içine tam giremedi."

"Yarım çük, çok komik," dedi Agnes ve kısa süre içinde hepimizin gözlerinden gülmekten yaşlar geliyordu.

"Gerçekten, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bana tüm hikâyeyi anlatmalısın," dedim.

"Tamam, şöyle bir şey oldu," dedi Agnes.

"Alınmak yok," dedim.

"Anlaştık. Geçen sene drama kampındaydık. Evet biliyorum, çok klişe falan filan ama en azından baloda değildi. Neyse, Stills adındaki bir çocukla kulübemin hemen dışında yiyişi-yorduk ve yerdeydik ve ben de, *Tamam*, diye düşündüm. Tüm o bekaret saçmalıklarından sıkılmışım ve bir kondom bulduk çünkü korunmak her şeyden önce gelir. Sonra, sevişmeye başladık, giriş çıkışlar falan ve birden çocuk ürküverdi. Sonuç olarak, onun kelimeleriyle söylüyorum, 'kankası İsa'ya' tutkunmuş ve evlenene kadar beklemek istiyormuş."

"Yok artık," dedim. "Gerçekten 'kankam İsa' dedi mi?"

"Evvvet. Küçük düşmenin elli tonu. İşte ben bekaretimi böyle kaybettim. Sayılır, değil mi?" diye sordu Agnes bana ve ben de bir an için onu fazlaca hızlı yargıladığımı düşündüm. Çok komikti, dürüsttü ve kendi hâline gülmekten bile çekinmeyen biriydi. Şimdi neden Dri ile yakın arkadaş olduklarını anlayabiliyordum.

"Benim oyum evet," dedim çünkü bu benim karşı karşıya geldiklerimden çok daha öte sayılırdı.

"Ama Dri de haklı. Çükün sadece yarısını aldım. Peki ya sen?" Agnes öyle rahat bir tavırla sormuştu ki gören de en sevdiğim rengi soruyor sanırdı.

"Henüz olmadı. Yani, evliliğe kadar bekleyeceğim gibi bir durum yok ama şimdiye kadar bir fırsat karşıma çıkmadı," dedim ve gerçek de buydu. Söylemediğim şey ise şuydu: Hoşlandığım, çekici bulduğum ve aynı şekilde beni çekici bulan biriyle olmasına takılmazdım. Fakat üniversiteye kadar bekaretimi kaybedeceğimi düşünmüyordum çünkü benim gibi kızlar için geçerli olan durum bu gibi görünüyordu.

"Ben de," dedi Dri. "Ve asıl konumuza dönecek olursak, öyle çok büyük bir mesele olduğunu falan düşünmüyorum ama çok önemsiz de sayılmaz."

Agnes, "Ablam UCLA'ya' gidiyor ve orada önüne gelenle yatıp kalkıyor, tamam mı? Ve birlikte olduğu o rasgele insanların kendine ait bir cinsel kimlik yaratmasında ona yardımcı olduğunu söylüyor." Agnes şimdi doğrulmuş ve Dri ile bana doğru dönmüştü; kâkülleri eski hâline dönmüştü. "Hatta Evernote'ta birlikte olduğu insanların listesini tutuyor."

"İnsan bu bağlılığını takdir etmeden duramıyor," dedi Dri. "Feminizm için sevişmek."

Yeniden kahkahalara boğulduk ve bir an için Scar'ı ve burada kendisini nasıl evinde hissedeceğini düşündüm. Yılığın sayfalarını çevirmeye devam ettim; BH'yi hem arıyor hem aramıyordum.

"Hey, size bir şey sorabilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki," dedi Dri ve Agnes aynı anda. Benim de Scarlett ile sıkça yaptığım bir şeydi bu. Zihinlerimizin birbirine karıştığı anlar derdik onlara.

"Sınıfımızda kız kardeşi ölen biri var mı?" BH'nin kim olduğunu öğrenmeye çalışmamam gerektiğini, bunun şimdiye kadar başıma gelen en güzel şeyi mahvedebileceğini biliyordum ama elimde değildi. Minik bir bilgi vardı elimde ve onun peşinden koşmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Sanmıyorum. Neden?" diye sordu Dri.

"Eh, bir çocuk var..." dedim ve kulağa çok tuhaf gelmeden bu olayı nasıl anlatabileceğimi düşündüm. BH ve ben, onun be-

* University of California, Los Angeles -yılı

lirsiz kimliğine rağmen dolu dizgin süren mesajlaşmalarımız... Hiç tanışmamış olmanıza rağmen beni gerçekten tanımaya, *anlamaya* başladığını düşünmem...

"Birçok harika hikâye 'Bir çocuk var,' diye başlar," dedi Agnes kıkırdayarak.

"Sussana," dedi Dri. "Bırak da kız konuşsun."

Ben de öyle yaptım. Agnes'in alaylarına rağmen ya da belki de bu yüzden güvenli bir odadaymışım gibi hissediyordum. Bu insanlar hızla gerçek arkadaşlarım olma yolunda ilerliyorlardı. Çok detaylara girmedim: *bana üç şey söyle* oyunumuzdan ya da ilk başta bana Dri'den bahsedenin o olduğundan. Onlar sadece bize aittiler. Fakat ondan hoşlandığımı itiraf ettim; sadece mesajlaştığın birinden ne kadar hoşlanabilirsen işte.

"Sen kesinlikle çükün yarısını istiyorsun," dedi Agnes.

"Her genç kızın hayali," dedim.

Daha sonrasında Rachel'in evine döndüğümde, Theo'yu bizimkilerin kapısının önünde dikilirken buldum. İçeride konuşulanları dinlediği ortadaydı.

"Onları malum şeyi yaparlarken dinlemiyorsun, değil mi? Lütfen, lütfen, lütfen öyle bir şey yapmadığını söyle."

"İy, iğrenç. Hayır. Hem sessiz ol biraz. Kavg ediyorlar." dedi ve beni de yanına çekti; şimdi kapının tam dibindeydim ve ne konuştuklarını duyabiliyordum. Fakat kapıya o kadar yapışmam gereksiz gibi görünüyordu çünkü kısa süre sonra o kadar yüksek sesle bağırmaya başladılar ki evlerinde televizyon izleyen komşuların bile sesi kısıp bunu dinlemeye başladıklarına emindim. "Sanırım ayrılıyorlar, böylece uzun kâbus bir son bulabilir."

"Uzun kâbus mu? Gerçekten mi?" diye sordum.

"Lanet olsun, Rachel! Siktiğimin yemeğiymiş sadece," dedi babam ve o zaman bunun ciddi bir şey olduğunu anladım. Babam nadiren ağzını bozardı ve çoğu zaman on yaşındaki kızların ve

Dri'nin ettiğine benzer sahte küfürler kullanırdı: *İttir git, vay babamın bıyığı*. "Ders çalışmam lazım."

"Önemli bir iş yemeği idi ve kocamın orada olmasını istemem son derece mantıklı bir durum. Evliyiz biz, hatırladın mı? Bu benim için önemli," dedi Rachel ve bir an için keşke içeriye görebilsem diye düşündüm. Ayakta mıydılar, oturuyorlar mıydı? Rachel bir şeyleri fırlatmayı seven, evi süsleyen bin dolarlık aksesuarları kırmaya meyilli biri miydi acaba? Zaten kim iki metre uzunluğunda beyaz porselen bir zürafa isterdi ki? "Unut gitsin. Belki gelmemen daha iyi olmuştur."

"Bu da ne demek şimdi?"

"Hiç. Hiçbir şey demek değil." Pasif agresif. Bir şeyleri, onları söylemeden söyleyen biri. Agnes ondan nefret ederdi. "İkimiz de biliyoruz ki konu ders çalışmak zorunda olman değil. Sen değil miydin bu sınavı uykumda yaparak bile geçerim diyen?"

"Tamam. İtiraf ediyorum. Kendim için tek bir gece istedim. Tüm arkadaşların tarafından yargılanmadığım tek bir gece. Bana nasıl baktıklarını görmediğimi mi sanıyorsun? Onlar etrafımızdayken senin bana nasıl baktığını? Uygun bir şeyler giyebileyim diye beni alışverişe çıkarmana bile göz yumdum ama hadi ya! Yeter," dedi babam ve yanaklarımı bir alev dalgası kapladı. Burada kendimi uzaylı gibi hissediyordum şüphesiz ama babamın da LA'deki hayata alışmakta zorlandığı aklımın ucundan bile geçmemişti. Tüm bu düzenin içinde bir yer edinme durumu okulla sınırlı değildi.

"Kimse seni yargılamıyor," dedi Rachel ve ses tonu daha yumuşak bir hâl aldı. "Hepsi senden hoşlanıyor."

"O zaman ayak parmaklarıyla harp çalan Bengalli bir cüzamlı hakkında bağımsız bir film izlemek istemediğim için beni suçlayamazsın. Hem geçen gece sanki ben bir çocukmuşum gibi içki siparişimi değiştirmeye cüret ettin. Bifteğimin yanında bira içmek istiyordum. Bir kadehi dünya para olan bir şarap değil. Bu senin yüksek kalite duyarlılığına tersse üzgünüm. Bu tip şeylerin benim için önemi yoktur."

“Sadece kendini gülünç duruma düşürmeni engellemeye çalışıyordum,” dedi Rachel, titrek bir sesle. Gözyaşları her an gelebilirdi. Onun için üzüldüğüm söylenemezdi. “Öyle bir mekânda bira sipariş etmezsin. Etmezsin işte. Sadece sana bir işaret vermeye...”

“İşarete falan ihtiyacım yok. Ben yetişkin bir adamım ve hamburgeri ve birayı, organik suya ve süslü püslü bir tabak balığa tercih etmem beni barbar yapmaz. Kimle evlendiğinin farkındaydın. Sana asla farklı bir insanmışım gibi davranmadım. Neyse, burada farklı olmanın havalı olduğunu sanıyordum. Bana o komik spor ayakkabıları almanın sebebi de bu, değil mi? Evcil bir hayvanı eğitmeye çalışır gibisin.”

“Basit zevklere sahip olmak bir şey, tamamen zevksiz olmak ise bambaşka bir şey. Arada bir kitap okusan ölür müsün?” diye sordu Rachel. Yanılmıştım. Ağlamayacaktı. Şiddetini artırıyordu. Şaha kalkıyordu.

“Cidden mi? Şimdi de zevklerime mi hakaret ediyorsun? Ben de senin kitap okuduğunu görmedim hiç. Başucunda okumak için sadece Vogue oluyor. Aslında bu evde bir şeyler okuyan tek insan Jessie. Bu evdeki akli başında tek insan o.”

“Bu evdeki tek akli başında insan Jessie mi? Kendine gel Bill! Hiç arkadaşı yok. Hiç. Ben onu Wood Valley’ye gönderdiğim için çok mutluyum ama sen onun için endişelenmiyorsun musun? Gençlerin dışarı çıkıp eğlenmeleri gerekir,” dedi Rachel.

Görünüşe göre gözyaşlarına boğulacak olan bendim. Tabii ki, son zamanlardaki durum buydu zaten. Kapının diğer tarafından bas bas bağırarak istiyordum. *Arkadaş edindim! Elimden geleni yapıyorum. Yardıma ihtiyacım yok.* Annemin ölmesi ve buraya taşınmamız benim suçum değildi. Her anlamda bir şeyler edinmek için tırnaklarımla kazıyıyordum. Babam onu seçmişti ve daha da anlaşılabilir bir şekilde o da babamı seçmişti ama bunların ikisi de benim seçimim değildi. Kabul, babam, adı sanı olmayan bir eczacıydı belki ama çok akıllı biriydi. Hatta zehir gibiydi. WWF’i*

* (İng.) World Wide Fund for Nature. Dünya Doğayı Koruma Vakfı. -yln

ve aksiyon filmlerini seviyorsa ne olmuştu ki? Annem şiir severdi ve babam sevmemesine rağmen evliliklerini yürütmeyi başarmışlardı. Rachel, babamı kendi hâline bırakmalıydı.

Hayatım bir menili vejeteryan burger gibiydi. Buna dayanacak gücüm yoktu. Gözlerim yaşlarla bulandı ve duvarın dibine çöküverdim. Theo bana bakıyordu.

"Sinirlendiğinde saçmalar. Bakma ona," diye fısıldadı. "Haklı olduğunu kanıtlamaya çalışıyor sadece."

"Bana ebeveynlikten bahseden sen misin?" dedi babam. "Benim harika bir çocuğum var, buna cüret bile etme. Sen son zamanlarda kendi çocuğuna dikkat ettin mi hiç? Theo'nun tüm hareketleri..." Babam şükür ki susmuştu. *Ah baba, sakın söyleme.*

"Tüm hareketleri ne?" diye sordu Rachel. "Benim oğlum gey. Bu senin için lanet bir sorun mu?"

Şimdi Rachel onu kışkırtmaya çalışıyordu. Sanki kavga etmek istiyor gibiydi. Bir an için, sevişlemelerini dinlemenin bundan çok daha iyi olacağını düşündüm. Bu bir sebeple çok daha mahrem, çok daha sert bir şey gibi geliyordu. Rachel'in geceyarısı döktüğü gözyaşlarından bile beterdi. Bu yetişkin meselelerine bu kadar yakın olmak kendimi rahatsız hissetmeme neden oluyordu. Gerçekten çok boktan bir durumdu.

Birden, internette tanışan insanların başına gelen bu mu diye merak ettim. İyi bir ilk izlenim yaratmak çok daha kolaydı çünkü o durumda manipüle edilebilirdi. Fakat onlar, yaşadıklarıyla başa çıkmaya çalışanların olduğu bir çevirimiçi grupta tanışmışlardı, takılmak için internette gezinen insanlar gibi değillerdi. Rachel gibi birinin kederiyle baş etmek için internete başvurduğunu düşünmek kolay değildi. Her zaman kendine yeten biri gibi görünüyordu. Birilerine ihtiyaç duyan tiplerin tam zıddıydı.

Her ne kadar ondan öyle çok hoşlanmıyor olsam da babamın onda ne bulduğunu anlayabiliyordum. Dul kalmak gibi kötü bir durumla karşı karşıya kalmış olsa da hayatta istediği her şeye sahipti. Başarılıydı, göz ardı edilemeyecek kadar çekiciydi ve zengindi. Neden babamla evlenmişti ki? Babam çirkin değildi, orta

yaşlı adamların eninde sonunda edineceği bir görünüme sahipti. Aynı zamanda kibar bir adamdı ve annem hep, onun gibi bir adamı bulduğu ve evliliğini böylesine sağlam temeller üzerine kurabildiği için çok şanslı olduğunu söylerdi. Fakat LA’de ondan daha az soruna ve daha fazla paraya sahip birçok erkek olduğunu görebiliyordum. Rachel neden babamı seçmişti?

Eskiden annem ve babam tartıştıklarında ben doğruca odama çekilir ve kulağıma kulaklıkları takardım. Dinlemezdim çünkü kavganın en azından iki ya da üç gün süreceğini bilirdim. Bu süre boyunca birbirlerine benim üzerimden bir şeyler söylerlerdi; tek çocuk olmanın tek eksi yanı buydu sanırım: *Jessie, söyle babana, yarın seni okuldan onun alması gerekiyor; Jessie, annene evde süt kalmadığını söyle.* Çok sık kavga etmezlerdi ama ettiklerinde çok şiddetli ve can sıkıcı olurdu.

Her şey geçer, Jessie. Bunu unutma. Bugün sana çok önemli gibi gelen bir şey yarın önemini yitirecek, demişti annem bir keresinde babamla ettikleri büyük bir kavgadan sonra. Ne hakkında tartıştıklarını hatırlamıyordum, belki de paraydı ama küslüğün bir anda bittiğini, tam dört gün sonra birbirlerine baktıklarını ve birdenbire katıla katıla gülmeye başladıklarını hatırlıyordum. Bunu sık sık düşünüyordum; kavganın nasıl çıktığını değil de annemin söylediği şeyi. Çünkü haklı olmadığından emindim. Her şey geçmiyordu.

“Bir şeyi açıklığa kavuşturalım.” Babamın sesi alçalmış ve gücenmiş bir tona bürünmüştü. Sakin gibiydi, hatta fazla sakin gibiydi ki bu da gerçekten çok sinirli olduğunu gösteriyordu. Tüylerim ürperdi. “Ben cahil, homofobik bir hödük değilim. Benimle öyleymişim gibi konuşmaktan vazgeç.”

“Bill!”

“Unut gitsin. Ben yürüyüşe gidiyorum. Hava almam ve senden uzaklaşmam lazım,” dedi babam ve Theo ile birlikte holün ilerisine koşturduk. Bağırduklarının farkında olduklarından emindim ama bu kadar yakından dinlediğimizi bilmemesi daha iyi olurdu.

“Tamam. Git!” diye bağırdı Rachel. “Ve geri gelme!”

Theo'nun odasında idim şimdi. Buraya yalnızca yeni işimi söyleyeceğim zaman gelmiştim; bu yüzden bu sefer etrafa alıcı gözle bakıyordum. Duvarlarına hiçbir şey asılmamıştı, masasında bile tek bir çerçeveli fotoğraf yoktu. Görülecek çok bir şey yoktu. Görünüşe göre Theo da annesi gibi minimalistti.

"Sence boşanırlar mı?" diye sordu Theo ve sorunun üzerine kalbimin sıkışmasına şaşırdım. Burada yaşamayı çok sevdiğimden değildi ama geride geri dönebileceğimiz hiçbir şey bırakmamıştık. Evimiz gitmişti. Chicago'daki hayatlarımız. Ve eğer ki LA'de kalıp, küçük bir apartman dairesinde yaşayacaksak, babamın beni Wood Valley'ye göndermeye gücü yetmezdi. Başka bir yerde yeniden başlamak gerekecekti. Ethan'a beslediğim şapşal sevdaya, Dri ve Agnes ile olan arkadaşlığımıza, BH ile aramızda olanlara veda etmek zorunda kalacaktım. Rachel, babama, "Geri dönme," derken benim de gitmem gerektiğini kastediyor muydu acaba? Kovulmuş muyduk?

"Bilmiyorum," dedim.

"Bu her şeyin daha iyi olmasını sağlar," dedi Theo.

"Belki senin için öyle. Ama benim gidecek bir yerim yok."

"Benim sorunum değil."

"Evet, değil," dedim ve odadan çıkmak için ayağa kalktım. Bu insanlardan gına gelmişti artık.

"Üzgünüm, öyle demek istemedim. Baban bana şey mi diyecekti... Neyse boş ver."

"Demezdi. Öyle biri değildir."

"Neyse. Tüttürmek ister misin?" Theo sarma kağıdına uzandı.

"Hayır, teşekkürler. Hem ciddiydim, sana kötü bir şey söylemezdi babam."

"Ben o kadar emin değilim."

"Babamı tanıyorum. Fazla gösterişli olduğunu söyleyecekti. Hem kabul edelim ki öylesin," dedim ve der demez sınırı aşp

aşmadığımı düşündüm. Theo'nun gözlerinin içine bakmaya devam ediyordum; amacımın canını acıtmak değil, dürüst olmak olduğunu bilmesini istiyordum.

"Daha... anaokulundayken falan gey olduğumun farkındaydım ve bunu kabul etmem gerektiğini düşündüm, anlarsın ya? İnsanlara duymak istediklerini vermem gerektiğini," dedi Theo ve çekmecesinin içini karıştırmaya başladı. "Kimse benim muhteşemliğimden kurtulamaz."

"Ne şanslıyız," dedim gülümseyerek. Theo'ya karşı farklı bir sempati duymaya başlıyordum. Hayata çılgın bir hevesle yaklaşıyordu; gençlik ateşine sahip olmayan Wood Valley öğrencileri arasında ilaç gibiydi. Derinlerinde gizlenen kibar bir yanı vardı ve kendine has abartılı bir şekilde özgün biriydi.

"Şu sürekli mesajlaştığın kim?" diye sordu ve yeniden BH'nin o olabileceğini düşündüm. Belki de bu tuhaf aile durumumuzla yüzleşmeden bana yardım etmeye çalışıyordu. Belki de yanlış yorumlamıştım; belki de BH'nin kurları sadece Theo'nun hayata olan hevesinden ibaretti. Öyle olmadığını umuyordum.

"Seni ilgilendirmez," dedim ve söyledüğimden zerre kadar etkilenmedi.

"Tüttürmek istemiyorsan stresini atmak için bir şeyler yemek ister misin? Buralarda bir yerlerde bir acil durum Godiva'sı olacaktı," dedi ve aradığı şeyi buldu: Devasa bir çikolata.

"Olur," dedim.

"Sence baban evlilik sözleşmesi imzalamış mıdır?" diye sordu Theo ve ondan yeniden nefret etmeye başladım.

bölüm 16

BH: üç şey: (1) bu sabah senin şerefine waffle yedim. (2) mezun olduğumda, içecek endüstrisini akamete uğratmak istiyorum. Yani su, kahve, çay, meyve suyu, gazoz ve birkaç tuhaf karışım. DAHA İYİSİNİ YAPABİLİRİZ. (3) Eskiden rüyamda kız kardeşimi görürdüm ve uyandığımda kendimi keyifsiz hissederdim ve bu berbat bir şeydi ama artık onu hiç görmüyorum rüyamda. bunun daha beter bir şey olduğunu fark ettim.

Ben: (1) Artık ben de annemi görmüyorum ama bazen onun olmadığını tamamen unutuyorum. Bu hikâyeye bayılır diye düşünüyorum, eve gidince ona anlatırım. Hemen ardından olanları yeniden hatırlıyorum. Bu daha beter. (2) Bu sabah waffle yemedim. Üveycanavar'ın sevdiği, buğday özütülü meyveli bir granola yedim ve ilginç bir şekilde lezzetliydi ama buğday özütünün ne olduğunu hâlâ bilmiyorum. (3) Herhangi bir endüstriyle bağlantılı olarak "akamete uğratmak" kelimesini hiç kullanmadım. Ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. 16 yaşında olduğuna emin misin?

BH: 17 aslında. Ve artık milyar dolarlık bir fikrim var: Buğday özütü meyve suyu!

BEN: Tam bir Wood Valleyli gibi konuştun. Ne? MİLYON dolarlık fikir yeterli değil mi?

Okuldan sonra doğrudan işe gittim. Evden kaçmaya çalıştığım falan yoktu. Pek öyle sayılmazdı. Fakat ya eşyalarım toparlanıp spor çantalarım tıktırıldıysa ne olacaktı? Eminim ki Gloria bu işi dikkatlice ve saygılı bir şekilde yapar, sütyenlerimi katlar, şampuan şişelerimi fermuarlı bir pakete koyardı. Ancak *Rachel ve Babam* adlı deney böylece bitecek miydi? Öf, bana ne olacaktı peki?

Kahvaltı masasında oturan tek kişi bendim ve Theo meyve suyu almak için mutfığa girdiğinde kaşlarından birini kaldırıp omuz silkti. Anlaşılan o da benden daha fazlasını bilmiyordu. Birkaç dakika sonra Rachel geldi ve her zaman yaptığı şeyi yapmaya başladı. Yüksek sesle birileriyle, belki de kendisiyle konuşuyor, gergin bir enerjiyle dolanıp duruyor, cevabını beklemediği sorular soruyordu.

“Kahve! Kahve nerede?” diye sordu ki kahve, her zaman olduğu yerdeydi: Kahve makinesinde. Ya Gloria tarafından demlenmişti ya da sabahları demlenmek üzere ayarlandığı için otomatik olarak yapılmıştı ama ben ilki olduğuna bahse girebilirdim. Gloria, yaparken hiç görülmediği şeyleri yapmakta uzmandı ve daha önce yapılmasına ihtiyacın olduğunu bilmediğin şeyleri yapmakta da uzmandı. Eğer buradan ayrılırsak en çok Gloria’yı özleyecektim. Bana Yessie diyor, pijamalarımı katlayıp yastığımın altına koyuyor ve çikolatalı kalsiyum ilaçlarımı almam için ısrar ediyordu. “Ve anahtarlar. Neredesiniz anahtarlar? Çantamda. Lanet olsun, çantam nerede?”

Rachel’in eşyaları gibi babam da kayıptı ve bir an için beni almadan gittiğini, doğruya doğru yola çıktığını düşünüp panikle-

dim. Aklına gelebilecek en kötü şey başına geldiğinde, daha önce düşündüğün kötü şeylerin de açıklanamaz bir şekilde başına geleceğini düşünüyordun. Ama beni burada bırakmasına imkân yoktu. Tabii ki bana bir konferansa gidiyorum dediğinde, orta yaşlı arkadaşlarına vereceği numunelerle dönmek yerine yeniden evleneceğini de düşünmemiştim ama yine de olmazdı. Son birkaç ay haricinde oldukça iyi bir baba olmuştu.

“Güneş gözlüklerim?” diye sordu Rachel ve o an, bir önceki gece yaşanan kavgadan dolayı üzgün olduğunu fark ettim çünkü sanki öylece ortaya çıkacakmış gibi, boş mutfak tezgâhının üzerini elleriyle yokluyordu. Güneş gözlükleri, sabah sergilediği monologların bir parçası olmazdı genelde.

“Kafanda,” dedim.

O zaman hafifçe sıçrayıp bana baktı; sanki sesim onu korkutmuş ve benim orada olduğumu henüz fark etmiş gibiydi. Bir saniye için üzgün ya da hayal kırıklığına uğramış gibi göründü. Hemen ardından gözlüklerini kafasından alıp taktı ve böylece yüzünün büyük bir bölümü kapandı. Artık yüz ifadesini okuyamıyordum.

Kitapçıya girdiğimde Liam gitar çalıyor ve olmayan seyircilerine şarkı söylüyordu. Haklı olduğum ortadaydı: Kitaplar Aşağı Kitaplar Yukarı çok da müşterisi olan bir yer değildi. Sağda solda birkaç müdavim, bir de kişisel gelişim bölümünde başparmağını kitapların sırtlarında gezdiren biri vardı ve hepsi buydu.

“‘Imagine’ ha? Klasik.” Liam’ın sesi beni şaşırtmıştı. Yumuşak, içten ve tatlıydı. Gitarla daha farklı görünüyor gibiydi. Dri’nin ona olan sevgisini anlayabiliyordum.

“Üzgünüm, geldiğini duymadım.” Liam, Earl’ü boynundan geçirip çıkardı ve mor pelüş çizgili kılıfına soktu. Zarif bir hareketi ve daha önce binlerce kez yaptığına emindim.

* John Lennon’ın yazdığı ve söylediği, solo kariyerinin en büyük başarı elde eden şarkısı. -çm

"Benim yüzümden durmana gerek yok." Telefonumu çıkarıp gizlice onu çeksem ve Dri'ye göndersem mi diye düşündüm ama çok tuhaf ve özeline hakaret gibi olurdu. "İyisin. Yani gerçekten öylesin."

"Teşekkürler. Seneye, eğer girebilirim Berklee Müzik Üniversitesi'ne gitmek istiyorum ama annem o kadar uzağa gitmemi istemiyor."

"Vay canına," dedim. "Boston'da, değil mi?"

"Evet. Aslında asıl istediğim, üniversite aşamasını boş verip doğrudan Orgistan'daki arkadaşlarla büyük bir şeyler yapmak. Ama öyle bir şeyde annem aklını yitirir heralde. Ona Maroon 5'in da öyle yaptığını söyleyip duruyorum, onlar da Brentwood Okulu'ndan, biliyorsun değil mi? Ama onun tek söylediği 'Maroon ne?'"

Güldüm ve devamında ne söyleyebileceğimi düşündüm.

"Ee, geliyor musun?" diye sordu ve utanç verici bir şekilde bomboş olan beynimden beni kurtardı.

"Anlamadım?"

"Bizim etkinliğe. Gem'in evindeki partiye."

"Ne zamandı o?" Tabii ki ne zaman olduğunu hatırlıyordum. Dri ve Agnes gitmek için beni çoktan ikna etmişler, hatta kıyafetimi bile seçmişlerdi. Crystal ve Gem'in, benim orada olduğumu fark edemeyecek kadar sarhoş olacaklarını iddia etmişlerdi.

"Önümüzdeki cumartesi," dedi Liam. "Tamam, öyle kulüpte falan olacak büyük bir şey değil ama eğlenceli olacak. Söz."

"Güzel, kesinlikle gelmeye çalışacağım." Liam eliyle masaya vurarak yanına oturmamı işaret etti. Zıpladım ve bağdaş kurup oturdum ama duvara dayanmak için yana döndüm. Liam'ın kafasının ardından yüzleri görünecek şekilde dizilen çocuk kitaplarının parlak kapaklarına baktım. Hiç de utangaç görünmüyordular.

"Bugün sen de çalışıyor musun?" diye sordum.

Çalışmadığını umuyordum. Onunla birlikte çalışmak kendimi rahatsız hissetmeme neden oluyordu; üç saat boyunca konu-

şacak bir şeyler bulmak yorucuydu. Google'daki stajında yediği yemekleri defalarca anlatmıştı ve o yemeklerin çok, çok iyi olduğunu biliyordum. Tabii ki her an konuşmuyorduk; şükürler olsun ki ne zaman tuhaf hissetsem iPhone'umu çıkarıyordum ama tek yapabildiğim buydu. Buradaki düzeni artık bildiğim için neden ikimizin de görevde olması gerektiğini anlamıyordum. Yapacak çok bir şey yoktu zaten.

"Evet, senin için sorun yoksa. Paraya ihtiyacım var, o yüzden..."

"Ah, o zaman benim gitmemi ister misin?" diye sordum ve kalbim sıkışır gibi oldu. Dri ve Agnes, her okul çıkışında Kahve Çekirdekleri'ne gidiyorlardı ve benim de buzlu kahvem için paraya ihtiyacım vardı.

Tabii ki bir de eve gitmek istemiyordum.

Eğer babam ve ben taşınacak olursak, BH ile yazışmaya devam edecek miydik? Sonunda bana kim olduğunu söyler miydi acaba?

"Yoo, ikimizin de çalışabileceğini düşündüm. Annem sorun etmez." Bana acıyıp acımadığını, kız arkadaşı gibi bana yukarıdan bakıp bakmadığını ve bu yüzden kalmama izin verip vermediğini merak ettim. Wood Valley'deki burslu çocukları fark etmiştim; kıyafetlerinden ve markasız bir grup olarak birlikte takılmalarından anlaşılıyordu. Kimse onlara dikkat etmiyor gibi görünüyordu. Geçen gün, kızlardan biri önünde GAP yazan bir tişört giymişti. Gem, Crystal'ı dürtmemiştii bile. Bir sebepten ötürü Gem'in tek hedefi bendim.

"Emin misin?" diye sordum. Hay aksi. Sesim kulağa çok umutlu geliyordu, kendim bile farkındaydım.

"Eminim." Liam yeniden Earl'ü aldı eline ve çalmaya başladı.

Dri: KAPA ÇENENİ. Sana serenad mı yapıyor ŞU AN?

GERÇEKTEN Mİ? Oraya geliyorum.

Ben: Sanırım orijinal Orgistan parçalarından birini çalıyor.

Dri: AMAN TANRIM. Bekle, eğer oraya gelirsem çok bariz olur, değil mi? Evet. Hay lanet! Beni arayıp hattı açık bırakabilir misin?

Ben: Gerçekten mi?

Dri: Hayır. Çok sapıkça olur. Benim için bile. AHHHH.

Ben: Haklıymışsın. Oldukça iyiymiş.

Dri: Bana resmen işkence yapıyorsun şu an.

Ben: Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, burada benim yerime senin olmanı tercih ederdim. Matematik ödevim var. Keşke onu yapmak için para alıyor olsaydım.

Dri: İtiraf et: Çok çekici.

Ben: Benim tipim değil ama...

Dri: Ama ne?

Ben: Şöyle diyeyim, artık anlıyorum.

Liam, daha önce hiç duymadığım bir şarkı çalmaya başladı. Sözleri söyleydi: "Kimsenin bilmediği, bir ışık gibi gizlice parlayan kız, evet, kimsenin bilmediği o kız bana ait, bana, bana ait..." Akılda kalıcı sözleri vardı.

Scarlett: Sence balodan sonra Adam Kravitz'le seks yapmalı mıyım?

Ben: NE?!?!?

Scarlett: Bekaretimi göz korkutmayan birine vermem iyi olmaz mı sence de? Böylece bundan kurtulur ve hayatıma devam ederim.

Ben: İstedğin bu mu? İşinin bununla tamamen bitmesi mi?

Scarlett: Belki.

Ben: Seksin öyle çok da büyütülecek bir şey olduğunu düşünmüyorum ama çok da önemsiz bir şey sayılmaz.

Dri'nin sözlerini tekrarladığının farkındaydım ama haklı olduğunu düşünüyordum. Çok da önemsiz bir şey değildi. Paranoyak bir ebeveyn gibi konuşmak istemiyordum ama hastalık ve hamilelik olasılığı vardı. Evet, Scarlett'ın kondom kullanacağını biliyordum çünkü *16 Yaşında ve Hamile'*nin tüm bölümlerini izlemiştik ki bu da en başarılı doğum kontrol yöntemlerinden biri sayılabilirdi. Yine de... Adam Kravitz? Bana ilgi gösteren tek erkek; tabii sarhoş hâlde, bowling salonunda öpüşmeyi ilgi sayabilerseniz.

Mesele benim onunla olan geçmişim değildi. Scarlett onun yarım çükünü de tam çükünü de alabilirdi. Sadece bu konuda belki de sahte bir şekilde duyarsız davrandığını düşünüyordum. Agnes'ın ablasından ziyade Dri ve bana benziyordu o; her ne kadar sürekli bundan bahsetse de. Seks hakkında konuşmakla ve hatta seks hakkında konuşacak kadar rahat olmakla gerçekten seks yapmak arasında fark vardı. Dışarıdan bakınca seks oldukça basit bir şeydi: Bir insanın vücudundaki uzuvlar başka bir insanınkine değiyordu; ne daha fazlası ne de daha azıydı. Fakat bazılarımız için bu görüldüğünden çok daha karışık bir şeydi. Aynı zamanda bir o kadar da heyecan verici ve korkutucu. Bunu açıklayamazdım ama en azından benim için böyle olduğunu biliyordum.

Scarlett: Hemen panik yapma. Sadece düşünüyorum.

Ben: Panik yapmıyorum. Bunu yapmak istiyorsan yapmalısın. Ama bunu yapmak için öne attığın mazeret, yapmaman için de geçerli. Bir kez yaptığında yapmış oluyorsun. Ve sana korunmanı söylememe gerek yok sanırım.

Scarlett: Adam'ın suratı düzeliyor. Sanırım Accutane* kullanıyor.

Ben: Aahhh, görmek istiyorum. Fotoğraf yolla!

Scarlett: Seni özlüyorum, J.

Ben: Ben de, S. Tahmin bile edemezsin.

Scarlett: ?

Ben: Babam ve krallığın hanımı felaket bir kavga ettiler. Korkutucuydu.

Scarlett: Ve?

Ben: Bilmiyorum. Yeni evli çiftlere kıyasla pek de mutlu görünmüyorlar.

Scarlett: Benim anne babam 18 yıldır evliler ve SÜREKLİ kavga ediyorlar. Bazen birbirlerinden nefret ettiklerini düşünüyorum. Aksini iddia etseler de:

Ben: Seninkiler kavga etmekten hoşlanıyorlar. Kendilerini böyle mutlu ediyorlar.

Scarlett: Büyük ihtimalle Adam'la yapmam.

Ben: ?

* Bir sivilce ilacı.

Scarlett: Ama düşününce, yapabilirim de.

Ventura yolunda trafik vardı, bu yüzden eve ancak sekizden sonra varabildim. Gloria, tezgâhın üzerine benim için yemek bırakmıştı: Mükemmel bir şekilde pişirilmiş tavuk göğsü ve budu, bademle kavrulmuş bezelye ve büyük bir porsiyon patates püresi beni bekliyordu. Gümüş çatal bıçak servisim kumaş bir peçetenin üzerine konmuştu. Chicago'yken biz kâğıt peçete kullanırdık. Annem iyi bir aşçıydı, belki fazla deneysel takılıyordu ama yine de idare ederdi. Her şeyi birbirine kattığı, tanınmaz hâle gelen yahnilerini özlüyordum.

Babamın arabası evin önündeydi ama Rachel yoktu ve yukarıdan gelen bir ses de yoktu. Genellikle Theo'nun odasından yükselen bas sesleri bile duyulmuyordu. Mutfakta tek başıma tavuğumu yedim, ağzımı sildim ve tam yukarı çıkacaktım ki birinin verandada oturduğunu fark ettim.

Babam.

Kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Keskin bir esinti ve Chicago'da kine benzettiğim soğuk bir hava olduğundan kollarımı kavuşturdum.

"Hey," dedim ve babam sabah Rachel'ın bana bakışının aynısını attı. Sanki varlığım onlar için bir sürprizmiş gibi. *Buradayım*, diye bağırarak istiyordum. Neden bu kadar kolay unutuluyordum?

"Merhaba tatlım. Geldiğini duymadım. Gel, otur benimle."

Yanıdaki sandalyeye attım kendimi. Ona durumumuzu sorarak istiyordum, atılmış mıydık? Fakat bunu soracak cesaretim yoktu.

"Burada ne yapıyorsun böyle?"

"Sadece düşünüyordum."

"Canını yakıyor olmalı," dedim ve babam gülümsedi.

“Nihayet, resmi olarak, bir yetişkin olduğumu anladım. Ama açıkçası bazen bu gerçeği unutup yirmi iki yaşında olduğumu sanıyorum. Ne demeye çalıştığımı anlıyor musun?” diye sordu. Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim bile olmadığını fark ettiğini umuyordum. Nasıl anlayabilirdim ki? Yirmi iki yaş bile benim için yaşlıydı.

“Bir şeyleri açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, sen kırk dört yaşındasın. Bana göre çok, çok uzun zamandır bir yetişkinsin,” dedim.

“Doğru. Sen neredeyse bir kadın oldun ve ben de senin *babanım*. Ama lanet olsun, bilmiyorum. Yetişkin hayatı için yeterince donanımlı olduğumdan emin değilim. Hiçbir şekilde.” Sesi aniden daha kaba ve titrek bir hâl almıştı. Annem öldükten sonra onun ağladığını hiç görmemiştim ama sürekli sanki kimsenin görmediği bir yerde hüngür hüngür ağlamış da sonra yanıma gelmiş gibi sulu ve kanlı gözlerle görürdüm onu.

Hiçbir şey demedim çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Annem bize yardım etmek için burada değildi.

Bu hayatı yaşamak için ben de yeterince donanımlı değildim.

“Keşke sen küçükken bana biri şöyle deseydi: Bunlar iyi zamanlarıdır. Şu an. Bunlar güzel zamanlarıdır. Gençsin ve her şey sana daha basit geliyor. Bir gün her şey bir yerlerinden patlayacak ya da batıp gidecek, hangi metaforu kullanmak istersen işte. Annen bu durum için güzel bir tane bulurdu. Ve sen de rahatla ve bu zamanların tadını çıkar. Eczacığa ilk başladığım zamanlarda, yanlış reçete yazdığımı dair kâbuslar görürdüm. Bayan Jallorari’ye kalp ilaçları yerine Valium verdiğimi. Ya da Zackowitzeslerin çocuğuna fazla doz lityum verdiğimi. Ama annen ve ben... o kısım her zaman çok kolaydı.” Omuzlarının sarsıldığını görebiliyordum, bu yüzden karşıya bakmaya devam ettim. Tüm kararları verdikten, evimizi sattıktan, yeniden evlendikten, bizi buraya getirdikten ve bana hiç seçme şansı vermedikten sonra eğer şimdi ağlayacaksa, dağılmak için tam olarak bu ânı seçecekse onun yüzüne bakmayacaktım. Üzgünüm ama ona bunu veremezdim.

"Ailemizdeki akli başında biri, insanı öldürmeyen şeyin güçlendirdiğini söylemişti," dedim çünkü yapabileceğim en iyi şey buydu.

Annem diyemezdim.

Bunu da yapamazdım.

"Beni teselli edecek kişi olman adil değil, biliyorum," dedi. Gözleri tepelerdeydi ve bakışları bana dönmeden önce diğer evlerin üzerinde gezindi. "Burada çocuk olanın sen olduğunun farkındayım."

"Öyle miyim?" diye sordum. "Fark etmemiştim."

Ellerini yumruk yaptı ve gözlerinin üzerine götürdü; sanki artık kendine acımayı kesecekmiş gibi bir, iki, üç kez gözlerinin üstüne vurdu.

"Annene çok benziyorsun. Olgun bir ruh. Bebekken beşiğinin içinden bana bakardın ve ben de *Vay be, bu çocuk daha şimdiden benim içimi bile biliyor, diyordum.*" Ona baktım. Yanılıyordu. Onun içini bilmiyordum. İtiraf etmek istediğinden daha karışık ve derin biriydi.

Onu birçok kez bifteğin yanında şarap isterken görmüştüm. Memnuniyetle.

"Baba?" Kafamda yine aynı soru belirmişti: *Gidecek miyiz?* Ama kaybolmasını sağladım. "Hiç. Boş ver."

"O zaman kırk dört yaş, yaşlı mı sayılıyor?" Yüzü aydınlanmıştı. Şimdi onu ele geçiren şey ortadan kaybolmuştu.

"Antik sayılır," dedim.

"O zaman Gloria'ya alışveriş listesine mesane pedi de eklemesini söylememiz lazım." Aptalca bir espriydi ama güldüm çünkü en azından bunu yapabilirdim. Ona en azından bu kadarını verebilirdim.

bölüm 17

BH: üç şey: (1) ilk aşkım Wonder Woman'dı. Kementi olan kızlara bayılırım. (2) annemin ecza dolabında kendine ait bir eczanesi var. Xanax. Vicodin. Percoret. tüm sıkı ilaçlar. hepsinden içiyor. sürekli. bu bir sorunmuş gibi. (3) çok güzel ellerin var.

Ben: Sırasıyla değil ama... (1) Annemin ellerini almışım. Piyano çalardı. Ben iki dersten sonra bıraktım ama devam etmem gerekirdi. Bazen onun en sevdiği parçaları dinliyorum ve onun çaldığını hayal ediyorum. Vay canına, sana bunu söylediğime inanamıyorum. (2) Birkaç yıl önce Cadılar Bayramı'nda Wonder Woman kostümü giydim. Ama altımda mavi iç çamaşırı yerine pantolon vardı. Çünkü Chicago'daydık ve soğuktu. (3) Durumdaki ironiye bakar mısın, babam eczacı benim. Gerçekten. Bu yüzden söylediğin tüm ilaçları biliyorum. Annen için üzüldüm.

• • •

"Hey Kuru Yumru," dedi Ethan, onunla kütüphanede buluştuğumuzda. Her gün aynı tişört, Kaave Köşesi'ndeki aynı koltuk ve geçen sefer oturduğumuz aynı masa. Bu çocuk bir şeyleri rutin hâline getirmeyi seviyor olmalıydı.

"Gerçekten mi? Böyle mi olacak yani?" dedim ama gülümsüyordum da. Samimiyeti seviyordum. Bana takma isimler takmasını falan. "Bundan iyi küfür olur dediğini sanıyordum."

"O lafımı geri almamız gerektiğine karar verdim," dedi ve kitaplarını toplamaya başladı. Görünüşe göre yeniden yürüyüşe çıkacaktık. Bu beni mutlu ediyordu. Gözlerini görmeden konuşmak çok daha kolay oluyordu. Ethan bugün farklı görünüyordu, daha canlı gibiydi. "Yumrulu olur mu? Ya da yumrumsu? Olmaz mı?"

"Sen uyumuş falan olabilir misin?" diye sordum.

Şaşkına dönmüş bir hâlde bana baktı. "Ha?" Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi; geride mükemmel şekilde dağınık saçlar kaldı. Saçlarına dokunmak ve Gem'in yaptığı gibi onları karıştırmak istiyordum. Rengi o kadar koyuydu ki kanıyormuş gibi görünüyordu.

"Bilmem. Sadece genelde yorgun görünüyorsun. Bugün daha uyanık gibisin."

"O kadar belli mi?" Omzuyla beni dürttü.

"Dürüst olayım mı? Jekyll ve Hyde gibi." Kaba olmak istemediğimi anlaması için ona dönüp sıırıttım.

"Altı saat. Kesintisiz," dedi gururla, sanki bir ödül kazanmış gibi. "Ben uyku engellisiyim. 'Çoğu geceler okurum, kışın da güneye giderim.'"

"Ne?"

"Özür dilerim. *Çorak Ülke*'den alıntı yapıyordum. Çoğu gece okurum ama kış gelince bir yere gitmem, snowboard yapmak için Tahoe dışında. Ee, okudun mu?"

"*Çorak Ülke*'yi mi?" Neden onun hızına yetişemiyordum? Ben akıllı bir kızdım. Geceleri en az yedi buçuk saat uyuyordum. Ve yeniden omzuma dokunabilir miydi acaba?

"Dr. Jekyll ve Bay Hyde."

"Hayır."

"Okumalısın. Oldukça ilginç. Bölünmüş kişiliği olan bir adamı anlatıyor."

"Eminim ki kendinle özdeşleştirmişsindir," dedim.

"Ha," dedi.

"O zaman Yumrucuk olur mu?" diye sordum. Bu, olması gerekenden çok daha kolaydı.

"O zaman yumrucuk oldu, Jessie." Durdu ve bir an için bekledi. "Holmes."

Daha sonra kendimizi Starbucks'ta bulduk ama bu, o tuhaf baristanın olduğu şube değildi. Ethan bana vanilyalı latte aldı ve para vermek için davrandığımda elimi kibarca itti. Bu bir randevuda olduğumuz anlamına geliyor muydu acaba? Yoksa herkes benim ekonomik olarak, en azından Wood Valley standartlarına göre zorlandığımı biliyor muydu? Hem düşününce bu sadece bir latteydi; zaten kibar biri gibi görünüyordu. Şiir ezberliyor ve çıkarken kapıyı arkadaki için tutuyordu, hem mesaj atmak için telefonunu bir kez bile çıkarmamıştı. Fakat gerçekçi olmamız gerekiyordu: Ethan'ın dillere destan bir seks geçmişi olan, dışa dönük, rahat bir kız arkadaşı vardı büyük ihtimalle. Dri'ye sormak istiyordum ama biraz utanıyordum. Ethan'dan hoşlanmak çok klişe geliyordu.

"Cumartesi akşamı Gem'in partisine gitmeyeceksindir sanırım," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. Cumartesi geceleri okuldaki popüler çocukların yakınlarında bile olmayacağımla ilgili varsayımına alınmalı mıydım, bilmiyordum. Hem neden sürekli o ikiz gibi gezen kızların lafını açıyordu ki? Çok utanç vericiydi.

"Aslında gideceğim." Omuzlarımı silktim ve en iyi 'onları hiç iplemiyorum' hissiyatını vermeye çalıştım. Bilgisayarımı, pantolonumu ya da diğer hiçbir şeyimi beğenmiyorlarsa ne olacaktı ki? Bunlar beni evde tutmaya yetmezdi.

"Gerçekten mi?" dedi. "Güzel."

"Bir arkadaşım grubuyla çalacak orada, o yüzden..." Olay, Liam'a bir arkadaş demeye kadar varmıştı ama Ethan'ın beni Gem'in kurbanı gibi düşünmesini istemiyordum. Tam bir ezik gibi.

"Orgistan'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Kimi tanıyorsun?" diye sordu. Sesinde az da olsa saldırgan bir ton vardı, sanki benim grupta çalan birini nasıl tanıdığımı anlamıyor gibiydi. Sorunu neydi ki?

"Liam diye bir çocuk. Neden?"

"Ben de Orgistan'da çalışıyorum." *Tabii ya. Tabii ki çalışıyordu.* Hay lanet. Büyük ihtimalle yakın arkadaştlar ve şimdi Liam, onun ismini sanki ünlü biriymiş ya da yakın arkadaşmışız gibi ortaya attığımı öğrenecekti. Şükürler olsun ki Orgistan dememişim. Her şey çok korkunçtu.

"Gerçekten mi? Bu okulun ne kadar küçük olduğunu sürekli unutuyorum. Benim dışımda herkes herkesi tanıyor ve her şeyi biliyor."

"Herkesi tanımak çok da mühim bir şey değil," dedi.

"Sen ne çalışıyorsun?"

"Elektro gitar ve biraz da vokal var ama o konuda Liam gerçekten çok iyi."

"Evet, başarılı," dedim. "Eminim ki grup da öyledir."

"Onu şarkı söylerken dinledin mi?" Yine o ton vardı sesinde. Liam'la arkadaş olduğuma inanmak bu kadar zor muydu?

"Şey, evet. Sadece prova yapıyordu."

"Liam iyidir," dedi Ethan ve kahvesinden bir yudum ve ardından bir yudum daha aldı. Söylediklerini düşünüyor gibiydi. Tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak bir tona bürünmüştü.

"Evet, hakkısın. İyidir."

"Peki ya sen?" dedim, havayı yumuşatmaya çalışıyordum. Bu çocukla iki adım ileri gidiyorsak bir adım da geri gidiyorduk.

“Ben de çok fena sayılmam,” dedi Ethan ve ardından o şapşal gülümseme geri geldi. O kadar parlak ve güzeldi ki doğruca güneşe bakmak gibiydi.

O akşam evdeki yemek servis tabağında *miso* çorbası, *edamame* fasulyesi ve kavrulmuş ceviz eklenmiş havalı bir salata ve yapış yapış bir hindistancevizli pilav vardı. Gloria nasıl Japon yemeği yapılacağını da mı biliyordu? Yemek manyağı olmamam çok acıydı çünkü bu yemek, tam da fotoğrafını çekip Instagram’a yüklemelik görünüyordu. Ev yine sessizdi. Yalnızca tezgâha dayanmış hâlde, sanki kırk yaşındaymış ve işte çok kötü bir gün geçirmiş gibi bir kadeh kırmızı şarabı elinde tutan Theo vardı. Bu çocuk diş tellerinden kurtulalı bile ancak üç yıl olmuştu. Fotoğraflarını görmüştüm.

“Özet? Konuşmuyorlar. Hâlâ evliler,” dedi ve ben sormadan bana da bir kadeh şarap doldurdu. Bir yudum aldım ve Scarlett’in öğrettiği gibi burnumdan bir nefes aldım. Fena sayılmazdı.

“Neredeler?” diye sordum.

“Kim bilir? Çift terapisinde? İş yemeğinde? Annem hiçbir zaman bu kadar dışarı çıkmaz.”

“Babam da öyle.”

“İkisi de çok aptal.”

“Kes şunu.”

“Öyleler ama. Araya bir yedek sokabileceklerini ve sevdikleri birilerinin öldüğünü unutabileceklerini sanıyorlar. Ben duygusal olarak onlardan çok daha olgunum.”

Şarabımdan bir yudum daha aldım. Theo haksız sayılmazdı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordum. İki yudum almıştım ve şimdiden alkolün sistemime girdiğini haber verir gibi bir uyuşma kollarıma yayılmaya başlamıştı.

“Hiçbir fikrim yok. Tüm bu tantanaya hiç ihtiyacım yoktu, anlıyor musun? Sanki ikinci sınıf yeterince stresli değilmiş gibi.”

"Neden endişeleniyorsun ki? Tüm derslerde yüksek notlar alıyorsun, PSAT için hocaların var. Hem buradaki çoğul ekine dikkat çekerim: Hocalar. Hem her başvuru kurulunda annenin bir arkadaşının arkadaşı falan vardır. Mis gibi bir hayat yaşıyorsun."

"Az çok bizim okuldaki her öğrenciyi tarif ettin. Sence Harvard, Wood Valley'den kaç öğrenci kabul ediyordur? Beş."

"Harvard mı? Gerçekten mi?"

"Ne?"

"Hiç. Sadece ben Harvard'a girmeyi aklımdan bile geçirmedi. Eski okulumdan daha önce oraya giren olduğunu bile sanmıyorum, okul birincilerinden bile." Chicago'daki sınıfımdan birinci ya da ikinci olarak mezun olabilecekken, şimdi ortalamanın dibi gördüğünü söylemedim bile. Görünüşe göre devlet okulundaki derslerin pek de geçerliliği yoktu. Buraya gelerek yediğim kazıklardan bir başkasıydı bu.

"Eh, bu küçük hayat dersi için teşekkür ederim," dedi ve bir an için yeni bir öfke krizi geçirecekmiş gibi göründü ama ardından hemen sakinleşti ve içini çekti.

"Demek istediğim, Harvard'ın her şey olmadığı," dedim, sanki bu tür şeyleri bilirmişim gibi. "Hem ne olursa olsun iyi bir okula gireceksin."

Şarabı seviyorum, diye karar verdim. Beni hafiften bulanık, daha uysal ve konuşkan bir hâle getiriyordu. Ben gibi davranmak daha kolay hâle geliyordu.

"Babam Harvard'a gitti." Sanki daha fazla sempati kazanmasını sağlayacakmış gibi ölü baba kozunu oynuyordu. Fakat sempati göstermek yerine güldüm. Elimde değildi. Komikti.

"Ne? Neden gülüyorsun?"

"Çünkü babam Harvard'a gitti," dedim.

"Bunun neresi bu kadar komik?"

"Sen lanet bir efsanesin!"

Theo bana baktı ve o da gülmeye başladı. "Haklısın. Ve babamın babası da Harvard'a gitmiş. Hayat bayağı mis gibi. Tabii,

gey olmak ve babamı kaybetmek dışında. Ama geri kalanı güzel. Sen kazandın."

"Al sana bir fikir: Youtube'da sırf ağlanabilmek için bir kanal açmalısın. Ühü ühü, ben geyim. Ühüü babam öldü," diye takıldım. Theo güldü.

"Bir kanalım var zaten. Sana linkini yollarım." Kadehini benimkiyle tokuşturdu. "PSAT için hoca geldiğinde sen de bize katılabilirsin."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Çok heyecanlanma. Sadece pazartesi. Perşembeleri olmaz. Asıl sihir perşembeleri oluyor."

bölüm 18

Ben: Üç şey: (1) Mideni bulandırmak istemem ama süper uzun ayak parmaklarım var. Biraz ürkütücü oldukları söylenebilir. (2) Kendime acıdığım zamanlarda gerçekten çok kötü şiirler yazıyorum. (3) Çizgi filmlerden nefret ederim, Adult Swim kanalındakilerden bile.

BH: (1) en sevdiğim gün çarşamba. arada derede olmasına bayılıyorum. (2) ayak parmaklarının aslında şirin olduğu konusunda seninle yüz dolara bahse girebilirim. (3) 9. sınıfta tırnaklarımı siyaha boyadığım bir evre yaşadım. evet: ÇOK HAVALI olduğumu sanıyordum.

Ben: Bu akşam partiye gidecek misin?

BH: yapma.

Ben: Neyi yapmayayım?

BH: kim olduğumu bulmaya çalışma. lütfen yapma.

Ben: Anlamıyorum.

BH: sadece bana güven, tamam mı?

* * *

Ben: BU AKŞAM BALODA ÇOK EĞLEN! Harika görünüyorsun.

Scarlett: Teşekkürler. Kendi kendime de söylediğim gibi iyi selfielerimden biriydi.

Ben: Benim yapmayacağım hiçbir şey yapma. Aslında... bu söylediğimi geri alıyorum. EĞLEN.

Scarlett: Ah, benim niyetim de...

Scarlett: Oradaki eksikliği fark ettin mi? Çünkü o kastiydi.

Ben: Evet, fark ettim.

Scarlett: Güzel. Sadece emin olmak istedim.

Agnes en az on beş farklı fırçayla makyajımı tamamladıktan sonra saçlarımı arkaya attı ve aynaya bakmamı söyledi.

"Voilà!" dedi, sanki bir sabah programında yeniden yaratma sahnesi çekiyormuşuz gibi. Aynaya baktım ve bana bakan yüze gülümsedim.

"Vay canına," dedi Dri ve heyecanla ellerini çırpı. "Tek kelimayle ha-ri-ka görünüyorsun."

"Teşekkürler tat-laam," dedim. Bir grup selfiesi için bir araya geldik ve yalnız üç deneme sonra Agnes hepimizin onayladığı fotoğrafı Instagram'a koydu ve hepimizi etiketledi.

Dri, alkol IBS'sini* tetiklediği için gönüllü şoförümüz olmayı kabul etmişti. Dri'nin, kendi deyimiyle inek defosu olan birçok rahatsızlığı olduğunu öğrenmiştim: IBS, astım, karpal tünel

* Hassas bağırsak sendromu. -çn

sendromu, miyop. Hepimiz annesinin arabasına doluştuk ve radyoyu açtık. Cumartesi gecesi son derece normal bir partiye giden son derece normal bir genç kız gibi hissediyordum kendimi. Belki de en azından bir süreliğine, gizli keder çantamı çıkarabilir ve geride bırakabilirdim.

Gem bir malikanede yaşıyordu. Bir tepedeydi hem de. Kocaman kapıları vardı ve en az yirmi metrelik olan çalılıklarla gizlenmişti. İnsanların, sonsuzluk simgesi şeklinde inşa edilmiş havuzun etrafında takıldıkları arka bahçeye gitmek için etraftan dolandık. Büyük barbekünün üzerine geçici bir bar hazırlanmıştı ve profesyonel ses sisteminin bulunduğu gerçek bir sahne vardı. Bu durumda Gem ve Crystal'ın benim burada olduğumu bile fark etmeyeceklerini düşünüp rahatlardım.

"İçecek bir şeyler?" diye sordu Agnes ve cevabımı bile beklemeden bileğimi tutup çekti, ben de Dri'nin bileğini yakaladım. Büyük ihtimalle gelenlerin ailelerinin içki zulalarından aşırılmış içeceklerle oluşturulan bara gittik.

"Beni onunla tanıştırsın, değil mi? Liam'la?" diye sordu Dri.

"Tabii ki," dedim. "Yani, onu o kadar iyi tanımıyorum ama görürsem tabii ki."

Birkaç dakika sonra Agnes'in ayarladığı kırmızı ve etkili içecekler elimizde, partinin etrafında tur atmaya başladık. Kıyafetimi yeni arkadaşlarım seçtiği için mutluydum. Geçen yıl baloda giydiğim siyah, kısa elbise ve Dri'nin verdiği takılarla sandaletler vardı üstümde.

Gözlerimi kapatan eller hissettim ve çığlık atmamak için kendimi zor tuttum.

"Bil bakalım ben kimim?"

"Hey," dedim ve karşımdaki yüze döndüm... *Liam*. Ethan olmasını ummuş muydum? Evet, belki biraz. Liam yanağıma ufak bir öpücük kondurdu ama tuhaf bir tepkiydi çünkü dükkânda selamlaşırken hiç öpüşmezdik.

"Selam," dedim iki kez selam vererek.

Hey-selam. Gerçekten mi, Jessie? *Elinden gelenin en iyisi bu mu?*

"Selam," dedi ve sesinin kalın ve hafiften de gevşek olduğunu fark ettim. Sarhoştur ama tam olarak ne kadar ileri gittiğini kestiremiyordum. Sendelemiyordu ama elini omzuma koymuştu. Parmakları, Scarlett ile benim penis parmaklar dediğimiz şeye oldukça yakındı. Dri ise bunların erkekçe parmaklar olduğunu iddia ediyordu. "Gelmene çok sevindim. Birkaç dakikaya sahneye çıkacağız."

"Süper," dedim ve o an Dri'nin de yanımda durduğunu fark ettim. "Liam, arkadaşım Dri'yle tanıştın mı? Çok iyi biridir. İkinizin müzik zevkleri resmen aynı."

"Selam," dedi ve selam verir gibi hayali bir şapkaya dokundu. Evvet, çok sarhoştur. Liam hayali şapkalarla selam verecek türde bir çocuk değildi. Dri donup kalmıştı çünkü Liam Sandler onunla konuşuyordu ve her ne kadar bu sahneyi defalarca hayal ettiğini bilsem de hayalin gerçeğe buluşmasının çok farklı şeyler olduğunun da farkındaydım. Agnes, kendine gelmesi için onu dirseğiyle dürttü.

"Selam," dedi Dri. "Orgistan, şey... Sen, yani, sizler, gerçekten çok iyisiniz."

"Bizi seviyorsanız ne mutlu bize," dedi biraz küstahça. Belki de diğer son sınıflardan çok da farklı değildi. Uzakta bir yerden bir ıslık yükseldi. "Benim gitmem gerekiyor, kızlar. Daha sonra görüşür müyüz, Jess?"

Liam uzaklaşıp işitme menziline kadar çıkar çıkmaz Dri kolumu yakaladı.

"Az önce neler yaşandı öyle? Ah Tanrım, ah Tanrım, ah Tanrım," dedi.

"Gerçekten çok sarhoş," dedim.

"Ne kadar akıllısın sen," dedi Agnes. Dri'nin kafasının üstünden bir bakış attı ama ne söylemeye çalıştığını anlamıyordum.

"Hadi, sahneye yaklaşalım," dedi Dri ve bizi sahneye doğru çekerken hepimiz el ele tutuştuk.

“Ne var?” diye fısıldadım Agnes’a.

“Hiç,” dedi ama o hiç, kesinlikle bir anlama geliyordu.

Önlere doğru ilerledik ve grubun tamamını gördüm. Bu da Ethan’ın da orada olduğu anlamına geliyordu ve onu görür görmez midem altüst oldu. Bir kemerle göğsünden sarkan mavi bir elektro gitarı vardı ve saçları her zamanki hâlinden çok daha dağınıktı. Göğsünde bir Batman logosu olmasına rağmen gerçek bir rock yıldızı gibi görünüyordu. Sanki orada olmak, benim gibi zavallı kızların adını haykırmasını dinlemek için doğmuş gibiydi. Bakışlarımız buluştu ve üç saniye bakiştık ama ben hemen bakışlarımı kaçırdım. Çünkü *vay anasını*. Artık üşümüyordum.

Yeniden ona bakmak istiyordum. Ona bakmayı ve onun da bana bakmasını bu dünyadaki her şeyden çok istiyordum ama biliyordum ki gitar çalmak ve diğer kızlarla bakışlarıyla sevişmek gibi daha önemli işleri vardı ve buna katlanamazdım.

“Harika değiller mi?” diye sordu Dri daha çalmaya bile başlamamış olmalarına rağmen.

“Gerçek bir müzik grubu gibi görünüyorlar,” dedim ki bu kelimeler fazlasıyla yetersiz kalıyordu. Gerçek bir grup gibi görünmüyorlardı, rock tanrıları gibi görünüyorlardı. “Yani lise bebeleri gibi değiller.”

“Değil mi? Geçen sene Xander öldükten sonra dağılacaklarını düşünmüştük ama Liam gruba katılıp onun yerini aldı...” Dri sustu çünkü müzik başlamıştı ve ben de daha fazlasını sormaya fırsat bulamadım. Xander kimdi? Theo’nun bahsettiği, aşırı doz eroin alan çocuk muydu? Liam ve Ethan’ı tamamen yanlış mı anlamıştım? Onlar da kollarına iğneler saplayan, tur otobüslerinde kızların sakso çektiği rock yıldızlarından mıydılar? Ethan o yüzden mi sürekli yorgun görünüyordu? Çok fazla partiye gittiği için miydi?

Orgistan, açılışı hızlı bir parçayla yaptı ve tüm kalabalık elleri havada dans ederken sözlerini bildikleri şarkıya eşlik ettiler.

Liam tüm gücüyle şarkıyı söylüyordu: *Denedik, yanıldık ve ağladık, saklandık ve sonra yeniden, yeniden yaptık. Yeniden yaptık. Denedik, yanıldık ve ağladık, saklandık ve sonra yeniden yeniden yaptık.*

Sözler çok basitti belki de ama farkına bile varamadan ben de dans etmeye başlamıştım. Belki de alkol yüzündendi. Hayır, kesinlikle alkol yüzündendi ve ben kendimi Ethan'ı keserken bulmuştum. Farkına varması ya da benim yanına bile yaklaşamayacak bir takipçi sapık olduğumu düşünmesi umurumda bile değildi; sahnede idi ve resmen talep ettiği şey buydu zaten. Bir an için gözlerini üzerimde hissettim, yemin ederim ve titredim. Fakat hemen ardından bakışlarını kalabalığa döndürdü ve ben de hayal etmiş olabileceğimi düşündüm.

"Orgistan kısa süre sonra yine sizlerle olacak," dedi Liam ve sahneden atlayıp tezahürat yapan kalabalığın arasına daldı. Dri'ye dönüp kolunu yakaladım.

"Onlar hakkında çok haklıymışsın," dedim. "A-man-Tan-rım!"

"Değil mi? Değil mi?"

"Sen de mi!" dedi Agnes ve gözlerini devirdi ama az önce o da bizim gibi dans ediyordu aslında.

"Liam konusunda değil," dedim. "Ama..."

"Liam konusunda değil, ne?" dedi Liam ve işte yine yanımdaydı; ter ve gururla parlıyordu. Neyse ki cümlemi tamamlamamıştım. Ethan, ona olan tutkumu Liam'dan öğrenirse yaşayacağım utanca hiç de ihtiyacım yoktu.

"Hiç. Siz harikaydınız. Gerçekten," dedim ve sohbete katılması için Dri'yi dürttüm. Fakat Dri bir şey söylemeye fırsat bulamadan kalabalığın arasından Gem geldi ve kendisini Liam'ın üstüne atıp onu sarıp sarmaladı. Onu öyle bir öptü ki hepimiz dilini gördük.

"Vay canına, bu ne içindi şimdi?" Liam yavaşça onu üzerin-

den çekti. Artık sarhoş gibi görünmüyordu. Belki de sahneye çıkmak tüm alkolü yakmış ve etkisini silmişti.

"Bebeğim, siz inanılmazsınız," dedi Gem ve kolunu onunkine geçirdi. Sanki onun kız arkadaşı olduğunu anlamak için başka bir işarete ihtiyacımız varmış gibi. Anlamıştık işte. Mercimeği fınna veriyorlardı.

"Teşekkürler. Hey, Jessie'yi tanıyor musun? Sana anlatmıştım, hatırlıyor musun? O da Kitaplar Aşağı Kitaplar Yukarı'da çalışıyor," dedi Liam.

Gem bana baktı ve gülümsedi. Gülümseme o kadar samimiydi ki bir gün onun çok ünlü olabileceğini görüyordum. Gerçekten rol yapabiliyordu. Tabii ki Liam, Gem'den hoşlanırdı; gerçek Gem ile hiç tanışmamış olmalıydı. Her gün benimle alay ettiğini öğrense ne derdi merak ediyordum.

"Sen yenisin, değil mi? Birlikte aldığımız İngilizce falan var sanki?" diye sordu. Saf masumiyet. Omuzlarımı silktim, kendimi cevap vermeye bile zorlayamamıştım. Agnes elime bir bardak daha tutuşturdu ve hiç içmek istemesem de kafama diktim.

"Liam, *Gitmeden Önce*'nin başına eklediğiniz yeni kısmı sevdim," dedi Dri; muhabbete girdiği için o kadar minnettardım ki ağlayabilirdim.

"Öyle mi diyorsun? Ethan abartı olduğunu düşünüyordu," dedi Liam.

"Yoo, o araya lazımdı böyle bir şey. Fazla hareketliydi o kısım."

"Ben de tam olarak bunu söyledim."

"Lee-lee, gitmemiz lazım. Crystal bize sesleniyor," dedi Gem ve sanki pis bir şeyi koklamaya çalışan bir köpeği çeker gibi Liam'ı çekiştirmeye başladı.

"Birkaç dakikaya dönerim," dedi Liam.

"Hadi, kendi özel votka ve Redbull karışımından hazırlamanı istiyorum bana." Gem bunu sanki bir davet gibi söylemişti; sanki içki hazırlamasını değil de onu yalamasını istiyor gibi. Nasıl yapıyordu bunu? Bu kadar cazibeli konuşmayı? Bu benim de bir

gün öğrenebileceğim bir şey miydi yoksa onun doğuştan gelen mükemmel genler paketine dahil bir şey miydi bu?

“Çok acayip kokteyl hazırlarım. Sonra görüşürüz kızlar,” dedi Liam ve bize geniş bir gülümsemeye baktı. Öyle büyük bir gülümsemeydi ki artık Dri, *Liam Sandler bana gülümsedi*, maddesinin yanına bir tik atabilirdi.

BH: çok güzel görünüyorsun.

Ben: burada mısın? neredesin?

İltifatına kanmamıştım çünkü bu durumda yalan söylemek oldukça kolaydı. Belki de Agnes haklıydı: Yazmak, konuşmaktan çok daha farklıydı. Annem de güzel olduğumu söylerdi ama bunu genel anlamda kastettiğini düşünürdüm. Kendi bedeni tarafından ihanete uğramış birinin bakış açısıyla mesela. Belki de güvenimi yerine getirmek için yaptığı bir kamu hizmeti gibi bir şey olduğu söylenebilirdi. Fakat diğer yandan Scarlett’ın annesi onun eğer beş-altı kilo verebilirse mükemmel olacağını söylerdi ki evet, bunun çok acımasızca olduğunu biliyordum ama yine de bu kızının dürüst bir yorumu hak ettiğini düşündüğünü gösteriyordu.

Etrafa bakındım. Köşede uzun boylu, yakışıklı ve gri tişörtlü bir çocuk gözlükleri üzerinden telefonuna bakıyordu. Kısa bir andan sonra onun kim olduğunu anladım. Wood Valley’de gördüğüm ilk insandı: Kilimanjaro gri tişörtlü çocuk. Yazını dağa tırmanarak ve okul inşa ederek geçiren çocuk. Onun BH olduğunu sanmıyordum. Onu dağa tırmanan bir tipten ziyade ev kuşu biri olarak hayal ediyordum. Ancak yine de araştırma yapmaya değerd.

“Şu kim?” dedim Dri’ye ve köşeyi işaret ettim.

“Caleb. Geçen yılki baloya Agnes onunla arkadaş olarak gitti. İyi biridir. Neden sordun?”

“BH’nin kim olduğunu anlamaya çalışıyorum,” dedim. Dri o sırada partiyi daha iyi gözleyebilmek için kendini geniş koltuklardan birinin üzerine çıktı. Onu çekmeye çalışıyordum. BH her kimse, her neredeyse, arkadaşımın onu araştırdığını görmesini istemiyordum. Dri’nin birçok harika özelliği vardı ama ısrarcılığı onlardan biri değildi.

“Bu partideki erkeklerin yüzde yetmiş beşinin şu anda mesajlaştığını söyleyebilirim,” dedi. “Ama Caleb olabilir. Biraz tuhaf biridir.”

“BH tuhaf değil ki,” dedim.

“Tabii,” dedi Dri. “Çünkü bütün gün hiç tanımadığın biriyle mesajlaşmak hiç de tuhaf bir şey değil.”

BH: iyi deneme. saklanmakta iyiyimdir. kamuflajın ustasıyım.

Ben: Peki. Eğleniyor musun?

BH: biraz sıkıldım ki bu yüzden sana yazıyorum.

Ben: Benimle YÜZ YÜZE falan da konuşabilirsin.

BH: bir gün. bu akşam değil.

Ben: Eskiden yaşadığım yerde hiç böyle partiler olmazdı.

Gerçek bir grubun çaldığı.

BH: Orgistan hoşuna gitti mi?

Ben: Harika olduklarını düşünüyorum.

BH: eh işte. eskiden daha iyiydiler.

Ben: Belki de sarhoş olabilirim.

BH: ben de.

Ben: Hadi tanışalım o zaman. Hadiii. En fazla ne olabilir ki?
Benimle konuşmak zorunda bile değilsin...

BH: ne ima ediyorsun?

Ben: Bilmiyorum. Sana sarhoş olduğumu söyledim.

BH: klasik "sarhoştum" mazereti.

Ben: Mazeret değil. Sadece bir açıklama.

BH: Kelimelerin konusunda bu kadar kesin olmana bayılıyorum.

Ben: Anlamıyorum. Amaç ne?

BH: ?

Ben: Tüm bunların. Benimle görölmekten utanıyor musun? Seni beğenmeyeceğimi mi düşünüyorsun? Anlamıyorum.

BH: yukarıdakilerden hiçbiri. sadece bunu seviyorum. hem de çok. bu şekilde mesajlaşmak işe yarıyor. şu an açıklayamayacak kadar sarhoşum.

Ben: Klasik "sarhoştum" mazereti.

BH: sana söz veriyorum. yakında tanışacağız.

Ben: Hep aynı şeyi söylüyorsun.

BH: bazen ne düşünüyorum biliyor musun?

Ben: Ne?

BH: sürekli gözlerinin önüne düşen saçlar var, tam olarak bir tutam sayılmayan az sayıda hani? onları tutup kulağının arkasına atmak istiyorum. bunu yapabilmek istiyorum.

bunu yapabilecek kadar kendimi rahat hissettiğimde yanına geleceğim.

Ben: Çok tuhafsın.

BH: bunu söyleyen ilk insan değilsin.

Ben: bunun hoşlandığım bir özelliğın olduğunu söyleyen ilk kişi miyim peki?

Caleb'a baktım ve BH'nin kelimelerinin onun ağzından çıktığını, saçlarımı kulağımın arkasına ittiğini hayal ettim. Onun saçıma dokunduğunu hayal etmek belli bir oranda özel bir şeyler yaşamış olmayı gerektiriyordu. Hayır, gözümde canlandıramamıştım. Onun yerine Caleb'ı yeni üyeye birasını fondiplemesi için bağırarak okul birliği başkanı olarak canlandırabiliyordum gözümde. BH büyük ihtimalle Kilimanjaro gri tişörtlü çocuk değildi. O hâlde kimdi, lanet olası?

"Sarhoşum," dedim Dri ve Agnes'a.

"Daha önce de söyledin bunu," dedi Dri. "Milyon kez."

"Üzgünüm. Görünüşe göre sarhoş olduğunu insanlara bildirmekten hoşlanan biriyim," dedim.

"Çok etkileyici," dedi Agnes, ona has kuru ses tonuyla. "Ben de biraz sarhoşum. Ama senin kadar dağıtmadım."

"Dağıttığım falan yok," dedim. Aşağı baktım. Dağıtmış mıydım? Beynim dışında her şey yerli yerindeydi ve beynim de kafamın içinde dönüp duruyor gibiydi. Daha önce de sarhoş olmuşum ama genellikle Scarlett ile yalnız olduğumuzda. Sanırım sarhoşluk sınırım Agnes'in yaptığı karışımlardan ikisi kadardı.

"İkiniz de dağıttınız," dedi Dri. Kollarını ikimizin boyunlarına doladı ve bunu yaptığı için minnettar oldum çünkü dengemi sağlamama yardımcı olmuştu.

"Sizce aynı anda iki çocuktan birden hoşlanmak mümkün mü?" diye sordum ki bu ayıkken asla sormayacağım sorulardan biriydi. Belki de bir daha asla içmemeliydim.

"Kesinlikle. Ben genelde, aynı anda beş çocuktan falan hoşlanırım," dedi Agnes. "Seçeneklerimin çeşitli olmasını seviyorum. Şansımı artırıyor."

"Ee, kimlerden hoşlanıyorsun? BH bariz olan ama diğeri kim? Lütfen, lütfen Liam deme."

O kişinin Ethan olduğunu söylemek üzereydim ve detayları saklamaktan hoşlanmadığımı bildiğim için Dri'nin onun hayat hikâyesini, altıncı sınıfta nasıl bir çocuk olduğunu, pisliğin teki olup olmadığını anlatacağını biliyordum. Belki de Agnes ona yaklaşıp selam vermeme bile yardımcı olabilirdi. Şimdiye kadar tek iletişimimiz yanımdan geçerken söylediği "selam" olmuştu ki bu da ne kaba ne arkadaşça bir hareket ne de daha fazla konuşmak için bir davet olarak yorumlanabilirdi. Sonuçta bu her-kese yaptığı, hiçbir anlama gelmeyen bir hareketti. O evreyi geçtiğimizi düşünüyordum oysa. Fakat yanıldığım ortadaydı.

Tam ağzımdan, "Ethan," kelimesi çıkmak üzereyken Gem sallana sallana bana doğru geldi.

"Erkek arkadaşımdan uzak dur seni kevaşe," dedi ve üzerime yürüyerek beni iyice sıkıştırdı ki yüzünde daha önce hiç kullanmadığım bir ifade vardı.

"Şey..." dedim. Keşke zamanda geriye gidip o içkileri içmemeyi seçseydim çünkü neler olduğunu anlamakta zorlanıyordum. Neden Gem bana bağıırıyordu? Onun pasif agresif, çaktırmadan yolladığı hakaretlerine alışmışım çünkü duymamışım gibi davranabiliyordum. Ancak ağzıma ağzıma bağırmasına katlanamazdım. Ve kevaşe mi? Gerçekten mi? "Ne?"

Soğan ve alkolle karışık nefesini yüzümden silip atmak istiyordum. Buradan uzaklaşmak istiyordum ve yatağımda kıvrılıp yatmak istiyordum. California çok yorucuydu.

"Liam'dan. Uzak. Dur. Dedim. Sana," dedi Gem ve ardından sanki gençlik filmlerinden birindeymiş gibi saçlarını savurdu ve

uzaklaştı. Lafımı geri alıyordum. İyi bir oyuncu değildi. Fazla abartılı oynuyordu.

Bizi gören oldu mu diye etrafa bakındım ama devasa arka bahçede Dri ve Agnes ile yalnızdım.

“Vay anasını, az önce ne oldu öyle?” diye sordu Agnes ve kırdamaya başladı.

“Hiç komik değil,” dedim ki öyle olmasını isterdim. “Ne oldu ya?”

“Babası geçen yıl tutuklandığından beri Gem dağıttı. O haber neredeyse her yere yayıldı,” dedi Agnes. “Yani daha önce de çok nazik biri değildi ama o zamandan beri öfkeli bir hatuna dönüştü. Babasının hapse girebileceğini duydum.”

“Neden tutuklandı ki babası?” diye sordum ama umursadığım falan yoktu. Hiçbir Wood Valley draması sempatimi kazandıracak falan değildi.

“Babası bir fahişeyle birlikte olmuş,” dedi Dri. “Bir de vergi kaçakçılığı gibi bir şey var.”

“Gerçekten mi?” dedim.

“Her neyse işte,” dedi Agnes.

“Sadece bana tek bir şey söyle,” dedi Dri ve sesindeki yalvarışı duyabiliyordum. “Daha öncesinde Liam’dan hoşlandığını mı söyleyecektin?”

“Hayır tabii ki,” dedim ama bana inandığından emin değildim.

Ben: SARHOŞ oldum.

Scarlett: Ben de.

Ben: Eğleniyor musun?

Scarlett: HEM DE NASIL.

Ben: Evet, ben de.

Sarhoş kafama rağmen yalan söylediğimin farkındaydım. Ellerim titriyordu. Dişlerim takırdıyordu. Eve gitmek istiyordum. Fakat hayır, artık bir evim yoktu. Beklentilerimi düşürüyordum. Yatağıma gitmek istiyordum.

Partiden ayrılmadan, tam kapıdan çıkmadan önce Ethan'ı bir kez daha gördüm. Tek başına büyük koltuklardan birine uzanmıştı. Uyuduğuna emindim. *İyi*, diye düşündüm. Buna ihtiyacı vardı. Alnındaki saçı arkaya itmemek için kendimi zor tuttum.

bölüm 19

Ben: Üç şey : (1) Başım ağrıyor. (2) Oda fırıl fırıl dönüyor. (3) Bir daha asla içmeyeceğim.

BH: (1) tüm günü Xbox oynayarak ve arada pizza yemek için molalar vererek geçirmeyi düşünüyorum ki bu bana bayağı bir kaloriye mal olacak ama boş ver gitsin. Pepperoniyi sevmem. Hiçbir zaman sevmedim, sevmeyeceğim. (2) bu sabah erken kalktım, o zamandan beri Flume dinliyorum. (3) annem hâlâ uyuyor, evdeki genç o sanırsın.

Ben: Sen Amerikalısın, değil mi?

BH: evet, neden sordun?

Ben: PEPPERONİ! Pepperoni sevmemek elmalı turta sevmemek gibidir.

BH: bu mukayese PSAT'de de olacak mı?

Ben: O zaman SEN birinci sınıf olmalısın?

BH: sakin ol, zehir hafiye.

Ben: Bugün ödev yapacağım. Matematik ağzıma sığıyor.

BH: hem de o mükemmel ağza.

Ben: Kes şunu.

BH: çok mu nesneleştirdim? üzgünüm.

Ben: Tuhaf biri olduğunu söyledim mi son zamanlarda?

BH: öyle bir şey söylediğini hatırlar gibiyim.

Ben: Sonra da işe gitmek zorundayım. Sen çalışıyor musun?

BH: yok. bizimkiler izin vermiyor. onun yerine bana harçlık verip derslerime konsantre olmamı istiyorlar.

Ben: Wood Valley ruhuna ne kadar da uygunlar. Xbox alışkanlığını desteklemelerine sevindim.

BH: Gözüne ne kadar saçma geldiğimizin farkındayım ve sana kesinlikle katılıyorum. nerede çalışıyorsun?

Ben: Sana söyleyip söylememem gerektiği konusunda emin değilim.

Bh: ?

Ben: Çok takipçilik gibi olacak.

BH: dün bana buluşmak için yalvarıyordun, şimdi de bunun takipçilik gibi olduğunu mu söylüyorsun?

Ben: Yalvarmıyordum.

BH: pardon. yanlış kelime seçimi, istiyordun diyelim.

Ben: Tahmin et.

BH: nerede çalıştığını mı?

Ben: Evet.

BH: tamam ama önce birkaç soru sorayım. (1) işini seviyor musun? (2) eve üstün başın kir içinde mi geliyorsun?

Ben: (1) Aslında evet, seviyorum. (2) HAYIR!

BH: kahve dükkânı?

Ben: Hayır.

BH: Gap.

Ben: Benimle dalga mı geçiyorsun?

BH: hayır? neden öyle dedin?

Ben: Boş ver.

BH: buldum. bir anlığına senin bir kitap kurdu olduğunu unuttum. Barnes and Noble*. değil mi??? Kesinlikle doğru.

Ben: Yaklaştın. Kitaplar Aşağı Kitaplar Yukarı! Ventura caddesinde. Gelip beni ziyaret etmelisin.

BH: amma kaypaksın. şimdi de ziyaret mi istiyorsun?

Ben: Belki evet. Belki hayır.

* . . .

* Amerika'da faaliyet gösteren büyük bir kitabevi zinciri. -çn

Ben: Ee...

Scarlett: İlla ki öğrenmek istiyorsan...

Ben: ÖĞRENMELİYİM, ÖĞRENMELİYİM.

Scarlett: Kızlık zarım sapasağlam.

Ben: Gözümde canlanmasına neden olacak şekilde söylemene gerek yoktu.

Scarlett: Biliyorum ama o zaman bu kadar eğlenceli olmazdı.

Ben: Akşamdan kalmayım.

Scarlett: Ben de. Ve yüzüm hâlâ Adam'ın sakalından dolayı tahriş durumda. Sanırım seninle yiyıştikten sonra bayağı pratik yapmış.

Ben: Nereden çıkardın ki bunu?

Scarlett: Dostum, ÇOCUK EFSANE ÖPÜŞÜYOR.

Alt kata indiğimde babamın üstünde ŞEF SÜRTÜK yazan bir önlük vardı ve Rachel'a ait olduğunu tahmin ediyordum ama Theo'nun da olması mümkündü. Arka planda, kamyonetleri alıp kot şortları giymekle ilgili tuhaf derecede duygusal bir şarkı çalıyordu. Scarlett'ın BHŞ dediği türden bir müzikti: Beyazlara Has Şarkılar.

"Pankek ister misin, tatlım?" diye sordu babam. Üzerinde sinir bozucu bir sabah neşesi vardı. O hiçbir zaman pankek yapmazdı. Bu annemin işiydi. Beyaz mermer tezgâhın üstünde pankek şurubu ve un kavanozu vardı. Burada kendini çıplak ayak pankek servis edecek kadar rahat mı hissediyordu? Ben mik-

rodalga fırını kullanınca bile kendimi rahatsız hissediyordum. İçinde olay yeri izleri ya da varlığımı hissettirecek bir damla bile bırakmak istemiyordum.

"Şey..." Acaba kusmadan kahvaltı edebilir miydim? Seçme şansım yoktu. Şimdiye kadar bir kez bile karbonhidratlı yiyecekleri reddetmemiştim ve babamın alkol aldığı konusunda şüphelenmesini istemiyordum. "Tabii," dedim. Peki neden şöyle dememişim: *Neler oluyor? Burada kalıyor muyuz? Aniden bu kadar mutlu mu hissetmeye başladın yoksa rol mü yapıyorsun?* "Kahvaltı mı hazırladın? Bir ilk yaşıyor olabilir."

"Gloria bugün izinli."

"Anlaşıldı."

"Baksana, seninle konuşmamız gerek," dedi. Midem altüst oldu ve kusma hissi su yüzüne çıkıverdi. Görünen o ki bu mutlu mutfak sahnesi bir ayrılış hediyesiydi. Babam ve Rachel ayrılıyorlardı ve biz de evden ayrılıyorduk. En başta bir araya gelmemesi gereken bir şeyi ayırıyorlardı. Bu mutlu performansın nedeni buydu: Beni kötü habere hazırlamak. Alnımı serin tezgâha yasladım. *Salla gitsin.* İçki içtiğimi öğrenmesi kimin umurundaydı ki? Onun çok daha büyük bir kabahati vardı. Hatta ciddi bir şekilde isyan etmek için enerjim olmadığı için şanslıydı. Yılın Savaşçısı ödülünü almalıydım. Altından cesur bir adam heykelciği ya da duvarıma asabileceğim bir plaket falan vermelilerdi.

Ev için yola çıkmadan önceki son etkinliğimiz olmalıydı bu kahvaltı. Gitmeden önce havalı mutfak gereçlerini kullanmak istemesi oldukça anlaşılır bir şeydi. Benim de üst kata koşup ellerimi üzerinde hâlâ fiyat etiketi olan sabunla yıkamam, yüz dolarla sabun dünyasında neler alabileceğinizi öğrenmem gerekirdi.

"Al hadi, bunlar midene iyi gelir." Babam bir tabağa mükemmel yuvarlaklıktaki pankekleri koydu ve tabağı da önüme itti. Şaşırtıcı bir kokuları vardı, oldukları şey gibi değil de bir şeyin temsili gibiydiler. Bir pankekin kokulu mumu. "Bana dün gece araba kullanmadığını söyle."

"Tabii ki kullanmadım, Dri kullandı."

"Dri?"

"Arkadaşlarım var, baba. Bu kadar şaşırma. Bir daha kimseyle konuşmayacağımı mı düşünmüştün?" Neden bu kadar acımasız davrandığımı bilmiyordum ama elimde değildi. İlk kez kelimelerim düşüncelerimden öndeydiler, genelde tersi olurdu halbuki.

"Hayır, ben sadece... Senin adına sevindim, hepsi bu. Kolay olmadığını biliyorum."

Güldüm, aslında tam olarak bir gülme sayılmazdı. Daha çok, pis bir şekilde kıkırdama gibiydi. Hayır, hayır, kolay olmamıştı. Uzun, çok uzun zamandır hiçbir şey kolay değildi benim için. Hatta dün gece bile, buraya geldiğimizden beri ilk eğlenme girişimim sosyopat bir sarışının bana kevaşe demesiyle sonlanmıştı.

"Sanırım bunu hak ettim," dedi babam.

"Ee şimdi ne olacak? Gidiyor muyuz?"

"Ne? Hayır. Neden öyle dedin?" diye sordu ve şaşkınlığı içten görünüyordu. Rachel ile ettikleri kavganın tüm Los Angeles tarafından duyulduğunun farkında mıydı? Ya da geçtiğimiz gece her şeyin bir hata olduğunu itiraf ettiğinin? Bütün bir haftayı kendimi yapacağımız yolculuğa psikolojik olarak hazırlamaya çalışarak geçirdiğimi bilmiyor muydu?

"Kavga ettiniz."

"Sadece bir tartışmaydı, Jess. Dünyanın sonu değil."

"Ama o..."

"Bazen senin genç bir kız olduğunu unutuyorum. Ama senin yaşlarındayken her şeyin ne kadar büyük ya da ne bileyim, *daha fazlası* gibi geldiğini hatırlıyorum."

"Sakin beni küçük görmeye çalışma," dedim. Sesimde keskin bir ton vardı ve tabii ki iki yüzlü davranıyordum. Tipik bir ergen gibi davranırken onu beni aşağılamakla suçluyordum.

Ama cehenneme kadar gidebilirdi.

Cidden.

Cehennemim. Dibine.

Babam sanki benimle anlaşmak imkânsızmış, sanki mantıklı konuşmayan benmişim gibi içini çekti.

"Onun 'Detel ve bir daha da gelme,' dediğini duydum."

"Ondan böyle haberdime, onun bir adı var, Rachel. Onun adı Rachel. Ve insanlar kızgınken aptalca şeyler söylerler."

"Ve insanlar kedersizken aptalca şeyler yaparlar. Kızgın olmak, ülkeden bir ucuyla diğer ucuyla gitmek ve çocuklarını zerre kadar umursanmamak gibi."

"Yapma."

"Neyi yapmıyayım?" Başımıya başlamıştım. Kontrolü ne ana kaybettiğini biliyordum. Çünkü buradaydı. Ötke, üzerime tüm gücüyle çöreklenmişti. Kızgın ve amansızdı.

"Çölmek mi istiyorsun? Böylesine çabıştığın bu mu?" diye sordu.

Bil'yi, Del'yi, Agnes'i, Khan'ı, mayt elektro gitarını ve umursamaz selamlarını düşündüm. Hayır, gitmek istemiyordum ama buradan hoşlandığım da yoktu. Başka birinin evinde sığıntı gibiydim. Bugün kusarsam, ki an itibarıyla tazlasyıla olası görünüyordu, Rachel'in banyosunu kirlileceğini düşünmek istemiyordum. Sürekli evden atılma korkusuyla yaşamak istemiyordum.

Hayır, bunların hiçbirisi önemli değildi. Gerçekte ne istiyordum? Babamın suratına bir yumruk yapıştırmak, parmaklarının burnuna çarptığını hissetmek, kızılgı kırmak, kan akıtmak istiyordum. Onu bir güzel palaklamak, dizlerinin üzerine çöktüğünü, yalvardığını ve o kelimeleri söylediğini duymak istiyordum.

"Özgünüm."

Bu duygu yontıldı. Bu ötke, Acıyla her zaman bir bağ etme yöntemi bulunuyordu ama onu hiçbir zaman böylelikle kabullenmemiştim.

Babam şimdi geçen akşam ya da son birkaç yıldır olduğu gibi hasas görünmüyordu. Neden buca zamandır alttan alan ben oluyordum ki?

"Hiç şey söylemeye çabıştığını yok, baba. Ne konuşmak istiyordun?"

"Büyükce nasıl olduğunu görmek istedim. Çünkü nasıl olduğunu kontrol ediyordum işte. Ben zamanlarda çok meşgul olu-

ğumu biliyorum. Ve geçen gece gününün nasıl geçtiğini bile sormadım. Kendimi kötü hissettim.”

“Meşgul mü? Buraya taşındığımızdan beri ettiğimiz muhabbetler o kadar az ki tam sayısını söyleyebilirim.” Öfke, bir önceki gece içtiğim içkiler gibi etkisini saf ve ateşli bir şekilde koruyordu. Nihayet ayaklarımı yere bastığımda nasıl olduğumu kontrol etmesi çok komikti.

Artık geçti, biraz geç kalmıştı.

“Ben sadece... Vay canına, ben bilmiyordum...”

“Neyi bilmiyordun, baba? Buraya gelmenin benim için zor olduğunu mu? Ciddi misin bu konuda?”

“Hadi...”

“Hadi ne? Bunu sonra mı konuşalım? Tabii, harika fikir.” Babama fırlatma isteğine direnip tabağı ittim ve hızla mutfaktan çıktım.

“Saadet buraya kadarmış ha?” diye sordu Theo çünkü tam benim yukarı çıktığım sırada o da merdivenleri ikişer ikişer inerek aşağı geliyordu. Öfkeden tir tir titriyordum. Ağzımda acı bir tat vardı. Bir an için hedefi değiştirip yumruğumu Theo’nun çenesine indirmeyi düşündüm. Onun o güzel suratını dağıtmak...

“Siktir git,” dedim.

Hiç etkilenmemiş gibi omuzlarını silkti.

“Öfke sana yakışıyor.”

İlerleyen saatlerde Kitaplar Aşağı Kitaplar Yukarı’da bitki çayı içiyor ve telefonumda Candy Crush oynuyordum. Şimdiye kadar sadece iki satış olmuştu ve hıyarın teki daha sonra internetten almak için bir kitabın fotoğrafını çekmişti.

Akşama doğru, tam gece yavaşça yaklaşırken ve ben sıkılmış ve yalnız hissederken kapının üstündeki zil tıngırdadı: Yeni bir müşteri. Başımı kaldırdım, artık oldukça sakinim ama geleni görünce şaşkına döndüm.

Caleb.

Kilimanjaro gri tişörtlü çocuk. Partide mesaj yazdığını gördüğüm. Okuldan kimse, Liam dışında kimse, benim çalıştığım saatlerde bu dükkâna gelmemişti. Dri bile ziyaret edeceğini söylese de sözünü tutmamıştı. BH'ye daha bu sabah buradan bahsetmiştim. Bu yüzden karşımda kanlı canlı duranın o olduğu sonucunu çıkarmak için çok da keskin bir zekaya sahip olmaya gerek yoktu. Kalbim sıkışır oldu, iki aydır her şeyimi anlattığım çocuk buydu ve hayal kırıklığının gelmesini bekledim ama öyle bir şey olmadı.

Onun yerine kafamın daha da karıştığını hissettim; birine adres sorup da cevabını dinlemeyi unuttuğumda ve kendimi sormadan önceki kadar kaybolmuş hissettiğimde olduğu gibi. BH'nin kelimelerinin bu çocuğun ağzından çıktığını hayal etmek zordu. Yakışıklı biriydi evet, hatta çok çekici olduğu bile söylenebilirdi ama daha normal, çabasız bir şekilde. Genel anlamda. Amerika'daki herhangi bir okulda bulunabilecek balo gecesi krallarında bulunan özelliklere sahipti. Özel bir yanı yoktu. Ne demeliydim? Kendimi tanıtmalı mıydım? Aptala mı yatmalıydım? Bu sadece tuhaf bir rastlantıymış gibi mi davranmalıydım?

Üzerinde geçen gece giydiği gri tişört vardı; bu tişört büyük ihtimalle, onu dağa tırmandığı için alkışladığım ilk gün de üzerinde olan tişörttü. O zaman bana acımış, doğru sınıfı bile bulmayı beceremeyen bu zavallının yardıma ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Bir şekilde, popoma yapışıp kalan çim öbeğini görmediğini umut ediyordum.

Vay canına, aklım gitmişti.

Kilimanjaro gri tişörtlü çocuk.

"Hey, Liam buralarda mı?" diye sordu ve sanki komik olmayan bir şaka yapmışım gibi bana gülerek baktı. Rahatsız görünüyordu. Şimdiye kadar buluşmak istememesinin sebebi bu muydu? Bunun tuhaf ve sıradan hissettireceğini biliyor muydu?

"Şey, hayır, o bugün çalışmıyor." Jessie, bu BH'ydi. Oyunuma gelmişti.

"Ah, sanırım telefonum onda," dedi. "Dün akşam partide kaybettim de. Sen de Wood Valley'ye gidiyorsun, değil mi?"

“Evet, ben Jessie,” dedim ve rahat bir şekilde elini sıkmak için uzandım. Bir an sıkıp sıkmamakta tereddüt ettim. Parmakları uzun ve kuruydu, el sıkışı ise sesiyle tezat bir şekilde biraz gevşekti.

“Caleb,” dedi. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de.” Gülümsedim ve gözlerimle, ağzımla söylemeye cesaretim olmayan şeyi söylemeye çalıştım: *Sen olduğunu biliyorum.* Tuhaf bir durumdu bu içinde bulunduğumuz ama sanırım tanımadığım biriyle mesajlaşıyor olmak da öyleydi.

“Ee, şimdiye kadarki düşüncelerin nedir? Okulla ilgili yani.”

“Sanırım hâlâ alışmaya çalışıyorum.”

“Evet, güzel, güzel.” Caleb dükkândan çıkmak için arkasını döndü ve sanki o da en az benim kadar gergindi. Bir anlığına onun burada kalması ve aramızdaki bağı yeniden kurmak için ne gerekirse yapmam gerektiğini düşündüm. Şimdiden her şeyi batırmışım gibi hissediyordum. Yüz yüze görüşmemiz otuz saniye kadar sürmüştü.

Ona Tanzania’yı mı sormalıydim acaba? Kilimanjaro oradaydı, değil mi?

“Şey, bir ara birlikte kahve içmek ister misin?” Bunu gerçekten söylemiş miydim? Sesli bir şekilde? Derin bir nefes almalıydım. Sakin olmalıydım. “Yani, yeni insanlarla tanışmaya çalışıyorum da hepsi bu.”

Şaşırmış gibiydi ve sanki daha iyi bakabilmek için kafasını bir yana eğdi. Beni inceliyordu ve çaktırmamak gibi bir derdi de yoktu.

Çok aşağılayıcı bir durumdu.

Şimdiye kadar mesajlaşmış olmamız hiç de şaşırtıcı değildi.

“Tabii. Evet, neden olmasın? En kötü ne olabilir ki?” dedi esrarengiz bir gülümsemeyle, bir önceki geceki konuşmamıza bariz gönderme yapıyordu. Tam cevap vermek üzereydim çünkü söyleyebileceğim milyonlarca şey vardı ama bunun öylesine söylediği bir söz olduğunu fark ettim çünkü çoktan dükkândan çıkmıştı.

BH: iş nasıldı?

Ben: Beni ziyarete gelmen güzeldi.

BH: çok komik.

Ben: benim kullanacağım kelime bu olmazdı.

BH: ?

Ben: ?

BH: tamam, o zaman. bugün Xbox'la o kadar zaman geçirdim ki canım sıkıldı. #gelmezdenengüngelmiş

Ben: Ellerin mi ağrıyor?

BH: bariz espriye doğru gidiyorum. benimle gurur duyuyor musun?

Demek ki bu oyunu böyle oynayacaktık. Öğleden sonra yaşananlar hiç olmamış gibi davranacaktık. Belki de böylesi daha iyiydi. Belki de BH/Caleb en başından beri haklıydı. Yazışmak daha iyiydi.

Yüz yüze konuşmak mı? Fazla abartılıyordu.



“Amma uzun bir şiir ya,” dedi Ethan. “Biraz da sinir bozucu ve karmaşık. Kafamda bir türlü birleştiremiyorum.”

Yine Starbucks’taydık ve artık buranın bizim Starbucks’ımız olduğunu düşünüyordum ama milyon yıl geçse de bunu Ethan’a itiraf etmezdim. Geçen haftakinin aynısını isteyip istemediğimi sorduktan sonra benim için aldığı latteyi yudumluyordum. Ekstra sıcak sevdiğimi bile hatırlamıştı. Sipariş verirken ve kredi kartını cüzdanından çıkarıp uzatırken o kadar rahat görünüyordu ki para vermeyi teklif etme gereği bile duymamıştım. Bir dahaki sefere, “Ben hallederim,” ya da, “Bu seferki benden,” derdim belki. Belki de demezdim.

“Katılıyorum. Yani, ben de berbat şiirler yazıyorum ama ne bileyim. Kendim gibi yazmadan edemiyorum. Ben nasılsam öyleyim. Sevsem de sevmesem de.”

“Gül, gül olan bir güldür. Jessie, Jessie olan bir Jessie’dir.”

“Sakın bana Gertrude Stein okuduğunu söyleme!” dedim. Annem büyük bir Stein hayranıydı ve hastalandığı zaman ona yüksek sesle onun eserlerini okumuştum. Çoğunlukla Alice B. Toklas’ın *Özyaşamöyküsü*’nü ama bazen de şiirlerini. *Sacred*

Emily, bir şiirinin ninni kısmıydı ve gül kısmının geçtiği bölümdü. Oysaki ilk tahminim Shakespeare olurdu.

O zamanlar öğrendiğim başka şeyler de vardı: Kemoterapi görme yetinizi alıyordu. Saçlarınızı çalıyor ve gözlerinize el koyuyordu. Son zamanlarında annem bir şeyler okumayı bile başaramıyordu.

Gül, gül olan bir güldür.

“Çok değil. Sadece Toklas. Başka birinin sesiyle yazmaktan bahsediyor.” Bu kadar çok kitabı okuyacak zamanı nasıl buluyordu? Bu proje üzerinde birlikte çalışmakta ısrar etmeseydim bana bir A getireceğinden hiç şüphem yoktu. Düşününce ikimizin de notunu aşağı çekmem işten bile değildi.

“Annem şehrimizdeki üniversitede İngilizce profesörüydü ve her zaman Gertrude Stein’dan alıntı yapardı. Sanki arkadaş ya da yakınlarmış gibi ondan G.S. diye bahsederdi. Aslında babamla birlikte 40. yaş dönümünde ona *The World Is Round*’u aldık. Tuhaf bir çocuk kitabı. Aklıma bunun gelmiş olması ne garip.” Sakinliğimi kazanmak için gözlerimi pencereye döndürdüm. Artık annem hakkında konuşmuyordum, Scarlett’la bile. Özellikle de babamla. Onun hakkında konuşmak artık onun bizimle olmadığı gerçeğini ortaya çıkarmak gibi geliyordu. Gerçek olamayacak bir şeyi açıklamak gibiydi.

Fakat o an Gertrude Stein’dan ve dolayısıyla annemden bahsediyorduk ve nasıl olduğunu bilmiyordum ama kelimeler öylece çıkmıştı ağızımdan.

Ethan bana baktı ve bir an için bekledi. Sessizliğin onu rahatsız etmediğini fark ettim. Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor gibiydi.

Ethan, Ethan olan bir Ethan’dır.

“Annen için çok üzgünüm. Buradaki insanların çeneleri durmaz. Her neyse, çok boktan bir durum,” dedi. “Bunun çok saçma bir açıklama olacağını biliyorum ama insanların ölmesi ve bizim bu konuda hiçbir şey yapamıyor olmamız çok berbat. Bu yüzden gözümü karartıp üzgün olduğumu söylemek istedim.”

“Teşekkürler,” dedim bardağıma bakarak çünkü o an onun yüzüne bakamazdım. Gözlerinde ne göreceğimi bilmiyordum: Acıma mı yoksa empati mi? Fakat kafamdaki Ethan çizelgesine cesur, dürüst ve doğruyu ekleyecektim çünkü gerçekten de bu boktan bir durumdu ve bunu bana ilk söyleyen kişi oydu. Eski okulumdaki insanlar bile kuru birer “üzgünüm” mırıldanmışlardı; bunu anne babalarının zoruyla yapıyorlardı büyük ihtimalle. Böylece bir kutunun içine daha tik atıp yollarına devam edebilirlerdi. Her ne kadar ben devam edemeyecek olsam da. Onları suçladığım yoktu tabii. Ölüm her şeyi tuhaf bir hâle sokuyordu.

“Evet, bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz ama insanların sırf rahatsız edici, korkunç olduğu ve bu konuda ne söyleyeceklerini bilemedikleri için hiç olmamış gibi davranmalarından nefret ediyorum. Yapacak doğru şeyi bilmemek hiçbir şey yapmamak için mazeret değil. Yani...” dedi.

“Yani,” dedim. Yaptım. Gözlerimi onunkilere çevirdim. “*Bir avuç tozdaki dehşeti göstereceğim sana.*”

“Ve *Çorak Ülke*’yi ezberleyen tek inek ben değilim. Bu ilk bölümün adı ‘Ölünün Defnedilmesi’, biliyor musun?”

“Biliyorum.” Güldüm çünkü Ethan’ın hiçbir şeyden korkmamasını seviyordum, belki uyku haricinde. Ve bir gülümseme, bazı zamanlarda teşekkür etmekle aynı anlama gelebilirdi.

“Tabii ki biliyorsun,” dedi ve o da bana gülümsedi.

Bir saat sonrasında hâlâ birlikte oturuyorduk. Bu haftanın T. S. Eliot’ın toprağa yaptığı göndermelerle dolu bir sayfalık ödevi çoktan tamamlanmıştı ve şimdi sadece oturuyor, sohbet ediyorduk. Belki de sadece ödev partnerliğiyle kalmaz, gerçek arkadaşlar olabilirdik. “Orgistan hakkında ne düşündüğünü söylemedin,” dedi Ethan, üçüncü kahvesinden bir yudum alırken. Sade kahve içmeyi seviyordu. İçine başka bir şey koymuyordu. Saf, hiçbir şekilde hafifletilmemiş kafein.

"Gerçekten mi? Siz bir harikaydınız." Gem ya da Crystal ol-
saydım büyük ihtimalle kendimi daha ağırdan satardım. Böyle
hayran hayran davranmazdım. Ama ne fark ederdi ki? Ortalığı
yıkıp geçirmişlerdi. "Hepiniz gerçekten çok yeteneklisiniz."

"Keşke benim evimdeki misafir salonunda çalabilseydik, her-
hangi bir şov falan olmadan ama tabii ki bu bana bağlı değil.
Daha önce öyle yapardık hep." Sanki "önce" kısmını özellikle
vurgulamış gibiydi. *Önce ve Sonra.*

"Neyden önce?"

"Hiç. Yani Liam katılmadan önce. O müzik kariyerinin baş-
langıcını yapmakta çok ısrarcıydı ve bense sadece bir şeyler çal-
mak istiyordum. Takılmak." Ethan bir çubukla kahvesini karış-
tırıyordu; karıştıracak bir şey olmadığı için öylesine yapılan bir
alışkanlıktan ibaretti.

"Sahne korkun var mı?" diye sordum.

Sanki ciddi bir cevap verilmesi gereken bir soru sormuşum
gibi bir anlığına durdu.

"Yok, pek sayılmaz. Sadece, orada herkes beni izlerken ken-
dimi daha yalnız hissediyorum. Çok... yalnız hissettiriyor. Sanı-
rım. Ve yorucu."

"Sahneye çıkanların tam tersini hissettiğini düşünürdüm.
Yalnız hissetmedikleri tek yerin sahne olduğunu," dedim. "Her-
kes sahnedeki adam olmak ister."

Ethan omuzlarını silkti.

"Konserlere gittiğimde etraf kalabalık oluyor ve kimse beni
rahatsız etmiyor ve bu sanki sadece ben ve müzik varmış gibi...
işte o zaman yalnız hissetmiyorum. Sanırım çok da insancıl biri
değilim."

"Gerçekten mi? Bunu Wood Valley'deki herkese söyle," de-
dim.

"Anlamadım?"

Okuldaki her kızın ona yanık olduğunun farkında değil miy-
di? İnsanların onunla konuşmak için sıraya girdiğinin?

"Hadi ama, öğle yemeği aralarında resmen kendi haremimi

kuruyorsun.” Yine ağzımdan söylemek istediğimden fazlası çıkmıştı. Cidden, flört dersleri falan almalıydım.

“Yok ya. Onun benimle hiç alakası yok. Onun sebebi... Neyse boş ver. Uzun hikâye.”

Zamanım var tarzında bir şeyler demek istiyordum ama onun nasıl da kesin biri olduğunu biliyordum: Konuşmak istediği zaman konuşacaktı. İstemese tek kelime bile etmeyecekti. Onu konuşmaya zorlayacak kadar iyi tanı mıyordum.

“Sözleri kim yazıyor?” Fakat asıl bilmek istediğim *Kimsenin Bilmediği Kız*’ı kimin yazdığıydı ama Orgistan’ın tüm şarkı listesini bildiğimi de itiraf etmek istemiyordum. Dri onların şarkılarının tamamını yollamıştı ama o şarkıyı tekrar tekrar dinliyordum. Sayısı o kadar yüksekti ki biri görürse utançtan ölürdüm. Kitapçı dükkânında Liam sadece basit ve akılda kalıcı nakaratını söylemişti ama o kısım insanı yanlış yönlendiriyordu çünkü şarkının kalan kısmı çok daha farklıydı. İnsanı düşünmeye itiyordu, çok dokunaklıydı ve kesinlikle umutsuzdu.

Aslına bakılırsa şiirdi. Bir ağıttı.

“Şarkıya göre değişiyor. Genelde ben. Bazen Liam. Ah, bir de Caleb adındaki şu çocuk var. Aslında gruba dahil değil ama arada bizimle takılıyor ve katkıda bulunuyor.” Kulaklarımı diktim. Caleb mi? *Kimsenin Bilmediği Kız*’ı o mu yazmıştı? Eğer öyleyse her şey yerli yerine otururdu. BH tam da insanı ele geçirecek, melankolik şarkılar yazacak ama onları sahnede söylemeyecek türde bir insandı. İnsanların önünde.

“Caleb şu uzun çocuk, değil mi?”

“Evet. Onu tanıyor musun?”

“Pek sayılmaz. Biraz. Geçen gün isteyken onunla tanıştık.”

“Evet, o ve Liam yakın arkadaşlar.” Sanırım Ethan, Liam’ın annesinin dükkânında çalıştığını biliyordu. Geçen hafta Liam’ı tanıdığımı anlatırken bahsetmiş olmalıydım. Ya da Liam mı bahsetmişti? Hay lanet. Benim hakkımda mı konuşuyorlardı? Avuç içlerim terlemeye başlamıştı: Ethan ve Liam, Liam’ı yakın arkadaşım gibi anlatmama karşılıklı gülüyorlardı.

Bu yüzden mi Gem bana kevaşe demişti? Herkes Liam'ı takıntı hâline getirdiğimi mi düşünüyordu? Liam da öyle mi düşünüyordu? Ya da Ethan? Ya da Caleb?

"Sence bir gün bu okulda neler döndüğünü çözebilecek miyim?" diye sordum Ethan'a. Herkesin birbirini tanıyor olması sinir bozucuydu. Buradaki en yakın arkadaşım BH'ydi. Yoksa ona Caleb mı demeliydim? Ayrıca ilişkimiz mesajlaşmaktan ibaretti. Dri'yi bana herkesle ilgili bilgi vermesi için işe almalıyım, böylece hiçbir sınırı aşmazdım.

"Hayır," dedi Ethan. "Ben çözemedim ve anaokulundan beri buradayım. Ama ne fark ettiğimi bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Çözmeme gerek olmadığını."

"Gerek yok mu?"

"Hayır. Hiç gerek yok."

"Gerçekten mi?" Şimdi de ben lattemi karıştırıyordum ama bardak boştu ki bu da boş bir bardağı karıştırdığım anlamına geliyordu. Sadece ellerimi meşgul etmem gerekiyordu. Ethan'ın saçlarına, ellerine dokunma isteği karşı konulamaz bir hâle gelmişti. Ona aynı zamanda nasıl hem böyle samimi hem de soğuk olabildiğini sormak istiyordum. Şu anda bu kadar yakın, hatta bir arkadaş gibi davranırken partide nasıl o umursamaz selamdan daha fazlasını hak ettiğime inanmıyormuş gibi göründüğünü.

"Evet. O puştlar kimin umurunda? Aralarından birkaçı harika insanlar ama büyük bir çoğunluğu işe yaramaz ve günün sonunda sadece kendin olmak zorundasın. Eğer senden hoşlanmıyorlarsa siktir et."

"Jessie, Jessie olan bir Jessie'dir."

"Doğru. Jessie, Jessie olan bir Jessie'dir."

Tamam, itiraf edebilirdim: Ethan ismimi söylemeyi kesince biraz mutsuz oluyordum.

...

Evdeydim. Ya da daha doğru tabirle yemek yiyip uyuduğum yerdeydim. Bu akşam yemek, servis tabağında tavuk *marbella*, tavuk *marsala* ya da adı M ile başlayan bir yemekle kuşkonmaz ve pilav vardı.

BH: günün? başla.

Ben: harikaydı aslında. seninki?

BH: hatırlamaya değerci.

Bugün Caleb'ı sadece bir kez görmüştüm. Okulun koridorundaki dolaplardan birine dayanmıştı ve beni görünce cep telefonu ile selamlamış ve yanında duran son sınıf öğrencisi olan arkadaşına bir şeyler fısıldamıştı. Telefonuyla verdiği selamın, *Ben gerçek hayatta bir randevu talep etmeyeceğimden yüz yüze konuşmayıp telefonlar üzerinden iletişime devam edelim*, anlamına geldiğini düşünüyordum. Fakat otuz saniye sonra telefonuma bir mesaj geldi.

BH: üç şey. (1) Hendrix, gelmiş geçmiş en iyi gitaristtir. Jimmy Page'den bile iyidir. (2) bazen müzik dinlerken, kendimi gerçekten de daha hafiflemiş hissediyorum. (3) ve bazen Xbox oynarken hiçbir şey hissetmiyorum.

Ben: Hangisini daha çok seviyorsun, müzik mi Xbox mı?

BH: aah, güzel soru. annemin ilaç dolabının da onun Xbox'ı olduğuna şüphe yok, değil mi? bu yüzden müzik diyeceğim çünkü benim için anneme dönüşmekten daha korkunç bir şey yok.

BH: ama dürüst olursak?

BH: Xbox.

Sanırım Caleb ile sıcak içeceklerimiz üzerinden sohbet edemeyeceğimiz, BH'nin Caleb ve Caleb'ın da BH olduğunu sesli olarak duyuramayacağımız ortaya çıkıyordu ve belki de böylesi daha iyiydi. Belki de şimdiden mesajlar üzerinden birbirimize çok korkunç şeyler söylemiştik ve paylaştığımız tüm bu şeyleri, dürüstlüğümüzü bilirken yüz yüze görüşmek daha da imkânsız hâle geliyordu.

Yine de bu üzücüydü çünkü onun kendine has çekiciliğinden hoşlanmaya başlamıştım. Onun karşısında oturmak, Ethan'la olduğu gibi dikkat dağıtıcı bir hâl almıyordu. Daha ifadesiz, daha basit bir tuval gibiydi. Rachel'ın beyaz üstüne beyaz duvarları gibiydi.

Ben: Günün hatırlanmaya değer miydi? Hatırlanmaya değer=iyi? Ya da hatırlanmaya değer=kötü?

BH: iyi. bu akşam yemek servisinde ne vardı?

Ben: Havallı bir tavuk yemeği. Sen? Sakın bana yine sushi yediğini söyleme. Civa zehirlenmesi yaşamandan korkuyorum.

BH: aslında yemeği annem yaptı ve bu biraz tuhaf. ama yemek iyiydi. peynirli makarna. çocukken en sevdiğim yemekti. sanırım hâlâ da öyle.

Ben: Yemek pişirmesi ne güzel.

BH: evet, özür dilemek amacıyla yaptı gibi geldi. Sanki son zamanlarda... ortada olmadığını biliyor gibiydi.

Ben: peki o daha iyi gibi mi?

BH: söylemek zor ama evet. kendime öyle düşünmek için izin veriyorum. en azından bu akşamlığına.

Ben: Güzel.

BH: ama düşününce, cıva zehirlenmesinin ilk belirtisi nedir, biliyor musun?

Ben: Ne?

BH: iyimserlik.

O gece rüyamda Ethan ve Caleb'ı odamda, yatağıma uzanmış hâlde gördüm ama tişörtlerini değış tokuş etmişlerdi. Ethan gri tişörtü ve Caleb da Batman tişörtünü giymişti ve ikisi de benimle konuşmuyordu. Caleb telefonuyla meşguldü, biriyle mesajlaşıyordu. Belki de benimle konuşuyordu ama odadaki *benle* olmadığı açıktı. Ethan da gitarına eğilmiş, karışık bir solo atıyordu; kütüphanenin camından baktığı sırada olduğu gibi kaybolup gitmişti. Bense arkalarında oturmuş onları izliyordum ve birbirinden çok farklı görünen enselerine hayranlıkla bakıyordum. Benim tam olarak orada oturduğum gerçeğinden habersiz olmalarına takılmamaya çalışıyordum.

bölüm 21

“Kızlar, saçımın bir tutamını pembeye boyatmama ne dersiniz? Ayırdığım yerin hemen yanından?” diye sordu Dri ve parmaklarını karmakarışık kahverengi saçlarının arasından geçirdi. Boş ders olduğu için dışarıda oturuyorduk; yüzlerimiz, çizgi filmlerdeki aç çiçekler gibi güneşe dönüktü. Artık benim de güneş gözlüklerim vardı, Dri ve Agnes çok güzel bir model seçmeme yardımcı olmuşlardı. Beni dönüştürdüklerini hissediyordum, sanki gözlerimi kapayan iki plastik kare beni başka biri yapıyor gibiydi.

“Pembe mi?” dedi Agnes.

“Evet,” dedi Dri.

“Hayır.” Agnes, seçme şansı bile vermeyerek doğruca söylemişti. Kesin bir vetoydu ki bu, küçük kulak mememi deldireceğimi söylediğim zaman Scarlett’ın da verdiği tepkiydi. Aslında daha öncesinde gidip Google’dan vücudumun o bölgesine tam olarak ne dendiğini öğrenmemi söylemişti çünkü “küçük kulak memesi” kelimelerini bi daha duymak istemiyordu. Onu suçladığımı söyleyemezdim.

O bölgeye tragus dendiğini öğrenmiştim ki bu, kulağa olduk-

ça çirkin geliyordu. Hiç kimse tragusunu deldirmeye kalkmamalıydı bence.

"Tamamen pembeye boyatsam?" diye sordu Dri. "Tüm kafamı boyatacağım."

"Bilmiyorum," dedim. "Senin saçlarını bu hâliyle seviyorum ben."

"Neden? Neden kendine bunu yapıyorsun?" diye sordu Agnes. Fakat ne Dri ne de ben, Agnes'in kırmızı saçının da Dri'nin boyatacağı pembe kadar yapay durduğunu söyleyecek cesareti bulamamıştık. Saçlardan bahsederken, kırmızı ve pembe arasında çok da net bir çizgi yoktu.

"Değişiklik yapmak istiyorum," dedi.

"Bu da ukulele gibi. Sen sadece fark edilmek istiyorsun," dedi Agnes. Umursamaz ama çok da kibar olmayan bir tavırla söylemişti. "Anladım."

"Ben sadece... bu günlerde biraz görünmez gibi hissediyorum. Sanki bu okula gitmesem sizin dışınızda kimse bunu fark etmez gibi gibi," dedi Dri. Arkaya doğru gerinip yere uzandı, bir şeylere benzeteceğimiz bulutların bile olmadığı gökyüzüne dönmüştü yüzünü. Bir an için, onunla arkadaş olabileceğimi BH'nin söylediğini, onun ne kadar iyi ve komik olabileceğini en azından birilerinin fark ettiğini söylemeyi düşündüm ama bunu yapmaktan utandım. Arkadaşlığımızın tamamen organik olduğunu düşünmesini istiyordum.

"Ben görünmez olmak için her şeyimi verirdim," dedim. "Gem ve Crystal bir türlü peşimi bırakmıyor."

"Siktir et onları," dedi Agnes. "Sadece senin gibi havalı olmadıkları için böyle davranıyorlar."

"Ben havalı falan değilim. Ben havalının tam tersiyim," dedim.

"Havalısın. Hatta, artık seni tanıdığım için, havalıdan daha fazlası olduğunu bile söyleyebilirim. Ama bir şekilde belalı olduğun ve her şeyden önemli olduğun izlemini veriyorsun. Ve de çekicisin," dedi Agnes. "Gem'in dünyasında kimse çekici olamaz."

"Cidden mi? Sen kimden bahsediyorsun şu anda?"

"Sadece Liam senden hoşlandığı için kıskanıyorlar. Ben bile Liam senden hoşlandığı için kıskanıyorum," dedi Dri.

"Liam benden hoşlanmıyor," dedim. "Sadece annesinin dükkanında çalışıyorum."

"Her neyse," dedi Dri.

"Hayır, cidden öyle, biz sadece iş arkadaşınız. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ben Liam'dan hoşlanmıyorum. En azından o şekilde." Umarım Dri bana inanırdı. Bana inanmasına ihtiyacım vardı.

"O zaman sen delisin," dedi. "Çünkü taş gibi çocuk o."

"Lütfen Liam Sandler yüzünden saçını pembeye boyatma," dedi Agnes. "O buna değmez."

O sırada Ethan'ın, elinde kahveyle çimliği geçtiğini, daha öğlen olmasına rağmen park alanına gittiğini fark ettim. Ve onu her böyle gördüğümde olduğu gibi, sırf onu düşündüğüm için bir şekilde karşıma çıktığını düşündüm. Aslında aşağı yukarı her an onu düşünüyordum. Liam Sandler'dan ya da pembe saçlardan bahsediyor olabilirdim ama aslında düşündüğüm şey Ethan'ın, Ethan olan bir Ethan olduğuydu.

Nereye gittiğini ve İngilizce dersi için dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum. Döneceğini umuyordum. Okuldayken pek konuşmuyorduk ama arkamda olduğunu, cesaretim olsa dönüp ona gülümseyebileceğimi düşünmek hoşuma gidiyordu.

Hay lanet. Onu izlediğimi fark etmişti. Yüzümdeki şapşal gülümsemeyi göremeyeceği kadar uzakta olduğumu umuyordum. Arabasına binmeden önce bana hızlı bir şekilde barış işareti yaptı.

"Ama diğer yandan Ethan Marks," dedim, nihayet arkadaşlarıma platonik aşkımı itiraf etmiştim. Tabii ki Scarlett'a söylemiştim ama onunla anaokulundan beri beraber okumadığı için o sayılmazdı.

Ben de Ethan'a barış işareti yapmalı mıydım? Yok, ben barış işaretinin altından kalkamazdım. Tıpkı "şükela" gibi olurdu.

"Gerçekten mi? Ethan'dan hoşlanıyorsun! Lise birdeyken

onunla arkadaşlık," diye ciyakladı Dri; doğrulmuş ve ellerimi tutmuştu, çok heyecanlı görünüyordu. Belki de Liam'dan hoşlanmadığımı anladığı için rahatlamıştı. Söylediklerini tekrar düşünüyormuş gibi başını yana eğdi ve devam etti: "Ama dürüst olmak gerekirse çok da doğru bir tercih sayılmaz. Ve..."

"Hem yaralı sayılır," dedi Agnes.

"Hem bizim okuldan kimseyle çıkmadı. Hiç. Asla," dedi Dri ve kalbim sıkışır gibi oldu. Tabii ki bir şansım olduğunu düşünmüyordum ama yine de bunları duymak da kolay değildi. Şimdi teknik olarak da imkânsız bir seçenek gibi geliyordu.

"Ama insanın ağzını sulandıracak kadar yakışıklı," dedi Agnes. "Ona hiç şüphe yok."

BH: üç şey. (1) senin mesajlarını okurken sesini duyar gibi oluyorum. (2) bir hayvan olsaydım lemur olurdum. tamam, bu doğru değildi ama bugün içimden "lemur" kelimesini kullanmak geldi. sen söylemeden söyeyeyim, tuhaf olduğumu biliyorum. (3) gerçek ne mi? Bukalemun olmak isterdim. Çevremdekilerle uyumlu olmak için rengimin değişmesi güzel olurdu.

Ben: (1) *Footlose* filmini komik gelecek kadar çok defa izledim. (orijinal olanı değil, yeniden çevirimi) Ama çok etkileyici bir hikâyesi var. DANS ETMEYE KARŞI KONULAN BİR KANUN. Mücadele edip kazanıyorlar. Mükemmel. (2) Daha iyi bir sürücü olabilirim. Buradaki kırmızı ışık yanınca sağa dön meselesi beni korkutuyor. (3) Bir de haberin olsun, sadec kahve.

BH: tamam, sana şeker yok.

Ben: Ne?

BH: espri. bir *Seinfeld* göndermesi.

Ben: Komik değil.

BH: sadece kahve. sakın ol.

Ben: Tamam.

BH: pardon, sana sakın ol dediğimde ne kadar sinirlendiğini unuttum.

Ben: Sinirlenmedim.

BH: şu an sinirlisin. kulaklarıma çalınır gibi olan sesinden anlayabiliyorum.

Ben: Birine sakın olmasını söylediğinde, bu onun fazlasıyla gergin olduğunu düşündüğün anlamına geliyor. Fazlasıyla gergin falan değilim.

BH: vay canına. benim "sakın ol" lafıma amma da anlam yükledin. Sadece rahatla demek istemiştım. önemli değil gibi. benim Cali'den olduğumu unuttur gibisin. burada böyle aptalca şeyler söyleriz biz.

Ben: Namaste.

BH: ah, şimdi de bilgiçlik taslıyorsun. bana yazmayı bırak da derse yetiş. geç kalacaksın.

Gem, ben İngilizce dersine doğru giderken, yalandan hapsirliği sırasında, "Sürtük," deyiverdi. BH haklıydı, geç kalmıştım, herkes sınıftaydı, bilgisayarlar açılmıştı ve ben sınıfa dikkat çekmeden girmeye çalışırken herkes beni izliyordu.

"Kaltak," dedi yeni bir sahte hapsirikle birlikte ama neyi gizlemeye çalıştığını anlamıyordum çünkü Bayan Pollack de dahil herkesin duyabildiğinden emindim. "Şişko patates."

Yalnızca, Theo'nun ses geçirmeyen kulaklıklarını taktığını düşün. Crystal'ın, Dri'nin ve hatta Theo'nun seni izliyor olmasına takılma. Hayır, sakın kafanı kaldırma, Ethan'ın da burada olduğunu, her nereye gittiye geri döndüğünü, gözlerinin üzerinde olduğunu ve o gözlerin acımayla parladığını düşünme.

Acımadan daha kötü hiçbir şey yoktur.

Neredeyse yerime geldim. Sadece Gem'i geçip atlatmam gerekiyor. Bunu yapabilirim.

Fakat yapamadım. Çünkü bir anda kendimi burnumu gürültülü bir şekilde masaya çarparken ve ardından yere serilirken buldum. Linolyum kaplı döşemede yüz üstü yatıyordum. Kafam Ethan'ın Converselerinden birkaç santim ötedeydi.

"İyi misin?" diye sordu. Cevap vermedim çünkü nasıl olduğumu bilmiyordum. Yerdeydim, yüzüm acıyordu, Liam'ın gitar kılıfıyla beni yere serdiğinden çok daha kötü bir durumdaydım ve tüm sınıf beni izliyordu. Gem ve Crystal saklamaya bile gerek duymadan gülüyorlardı, tam da Disney filmlerindeki cadılar gibiydiler. Ben de ayağa kalkamayacak kadar korkmuştum. Burnumun kanayıp kanamadığını ya da Ethan'ın ayaklarının dibinde oluşan bir kan gölünde yatıp yatmadığımı bilemiyordum. Kışımın, kimsenin, özellikle de Ethan'ın önünde olmaması gereken tuhaf bir açıyla durduğunu biliyordum.

Tanrı'ya şükürler olsun ki canım yanıyordu. Bu aşağılanmayı ağır bir şekilde hissetmemi engelliyordu.

Gem bana çelme takmıştı. Tabii ki öyle yapmıştı, çok aptaldım. O kadar aptaldım ki yere kapaklanmış olmayı hak ediyordum.

Ethan eğildi ve ayağa kalkabilmem için elini uzattı. Derin bir nefes aldım. Ne kadar çabuk ayağa kalkarsam bu rezalet de o kadar çabuk sona ererdi. Ethan'ın elini tutmadım çünkü ona kanımı bulaştırmaktan ve bunun ona ilk kez dokunuşum olmasından daha kötü bir şey düşünemiyordum. Ben de sert zemine güvenerek kendimi doğrultmaya çalıştım. Yavaşça önce oturur duruma geldim, ardından ayağa kalktım ve tam da şişko bir pa-

tates gibi kışımı sıraya attım. Zarif olmakla uzaktan yakından alakam yoktu.

“Kaniyor mu?” diye fısıldadım Dri’ye. Kafasını hayır anlamında salladı ama yüzündeki şok ifadesi durumun düşündüğüm kadar kötü ve hayal ettiğim gibi küçük düşürücü olduğunu söylüyordu. Hayır. Daha da kötüydü.

“Revire gitmen gerekiyor mu?” diye sordu Bayan Pollack, neredeyse fısıldar gibi. Sanki daha fazla dikkat çekmemi istemiyor gibiydi.

“Hayır,” dedim her ne kadar bir buz paketi ve ağrı kesici için her şeyimi verebilecek durumda olsam da. Yeniden ayağa kalktığımı, Gem’in yanından geçtiğimi ve koridora çıktığımı düşünemiyordum bile. Hayır, teşekkürler.

“Peki o zaman, *Suç ve Ceza*’ya geri dönüyoruz,” dedi Bayan Pollack sınıfın dikkatini üzerine çekmeye çalışarak. Ethan’ın arkamdaki varlığını hissedebiliyordum ama dönüp bir teşekkür bile edemiyordum çünkü yüzümün görünüşünden ve ağlayacağımdan korkuyordum.

Bu yüzden başımı önüme eğdim. Göz kontağından kaçabilirim görünmez olabileceğimi düşünüyordum. *Burada görülecek bir şey yok.* BH’nin bukalemun olup arka planın içinde kaybolmak istediğini düşündüm. Bir şekilde dersin sonuna kadar dayanmayı başardım, gözlerimi önümdeki masadan kaldırmamıştım. Biri ahşap masaya *Axel, Fig Newtons kurabiyelerini seviyor,* yazmıştı. Birileri, kurabiyelere duyduğu sevgiyi duyurmak için gerçekten de bunu yapmıştı. Tabii sınıfta Fig Newtons adında birinin olduğunu da unutmamak gerekiyordu. Üç Hannibal, dört Romeo ve iki de Apple olduğunu düşünürsek bu pek de tuhaf sayılmazdı. Zil çalar çalmaz çantamı alıp kapıya gittim; Dri’yi bile beklemedim.

Bayan Pollack’in ben tam kapıdan çıkmadan önce, “Jessie, bir dakika konuşabilir miyiz lütfen,” dediğini duydum.

“Şimdi mi?” diye sordum. Bu sınıftan çıkmak, bu insanlardan mümkün olabildiğince uzaklaşmak, yalnız olabileceğim ve ağla-

yabileceğim bir yere gitmek istiyordum. Tercihen burnuma koyabileceğim bir buz torbasiyla. Axel'a ve onun Fig'e olan aşkına yoğunlaşmaya çalışıyordum, tüm ders boyunca kafamda onlar için bir aşk hikâyesi yazmıştım. Ancak onun yerine, Gem'in sözleri beynimde yankılanıyordu: *Sürtük. Kaltak. Şişko patates*. Beynimi ele geçiren şarkı sözleri gibiydi. *Auto-Tune* ile güzel durabilirdi: *Sürtük. Kaltak. Şişko patates*. Belki de Orgistan'a, kullanmak isteyip istemediklerini sorabilirdim.

"Evet, senin için de uygunsa." Uygun değildi. Hiç uygun değildi ama bunu sesli bir şekilde ifade edecek kelimeleri bulamıyordum. Bayan Pollack sınıfın önündeki sıralardan birine gitti ve ben de oturup sınıfın dağılmasını bekledim. Theo. Crystal. Gem. Dri. Ethan'ın oyalanır gibi olduğunu gördüm, belki de bana ya da Bayan Pollack'e bir şey söylemek istiyordu. Fakat ardından sandalyeme elindeki kitapla hafifçe vurdu ve dışarı çıktı. Artık sınıfta ben ve endişeli yüz ifadesiyle Bayan Pollack kalmıştık ve tek istediğim beş dakika boyunca ağlamamayı başarmaktı. Her ne kadar Tanrı'yla aramdaki ilişkiyi henüz netleştirememiş olsam da *Lütfen Tanrımı*, diye yalvardım. *Lütfen, kendimi daha fazla yerin dibine gömmeden buradan çıkmama yardım et*.

Burada bakabileceğim bir aşk ilanı olmadığı için ben de Shakespeare posterine baktım. Kabarık bir yakalık giymişti ve altında da bir alıntı vardı: *Olmak ya da olmamak. İşte bütün mesele bu*.

Hayır, asıl mesele kesinlikle bu değildi. Asıl mesele, olmak asla bize kalmayan bir şeydi.

"Ben bir şey yapmadım," dedim ama durumun bununla alakası bile olmadığını fark ettim. Bana kızgın değildi çünkü buradaki bariz kurban bendim ama ağlamaktansa kızgın olmayı tercih ediyordum. Kızgınlık, küçük düşmekten biraz daha iyiydi. Kızgınlık, Agnes'in yaydığını söylediği havayla daha uygundu: Belalı ve her şeyden üstün olduğum havası.

Bayan Pollack de sandalyesini geriye çekti ve ters bir şekilde oturdu. O da rahat ve havalı görünmek istiyordu. Öğretmen değil de bir öğrenci gibi.

"Sadece her şeyin nasıl gittiğini sormak istedim. Konuşmak istediğin bir konu var mı diye..."

"Hayır." Elimin tersiyle burnunu sildim. Gözyaşları yavaş yavaş toplanmaya başlamışlardı ama dökülerek bana ihanet etmemişlerdi henüz. Sınırdaki bekliyorlardı. Bir gün anılarımı kitapta derleyecek olursam adı bu olurdu: *Sınırdaki*. "Ayağım takıldı. Olur böyle şeyler."

"Okul değiştirmek zordur."

"İyiyim ben."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama senin yaşındaki bazı kızlar çok acımasız olabiliyor."

"Ben iyiyim."

"Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Yani, Müdür Hochman'la konuşabilirim. Zorbalığa asla tolerans göstermeyiz."

"Ben iyiyim."

"Ama işlerin senin için daha kötü bir hâle gelebileceğini hissediyorum. Gem'in babası bağışçılarımızdan biridir ve..."

"Gerçekten, ben iyiyim." Beklentiyle bana bakıyordu. Ne söylememi bekliyordu ki?

Sürtük. Kaltak. Şişko patates.

"O lafları söylemesine neden olacak bir şey yaptın mı? Sadece anlamaya çalışıyorum," dedi ve kollarına yaslandı. Sanki öylece takılıyormuşuz, bir problem yokmuş gibi.

"Bana, Gem'in çelme takmasına, sürtük, kaltak ve şişko patates demesine neden olacak bir şey yapıp yapmadığımı mı soruyorsunuz? Gerçekten mi? Bana bunu mu soruyorsunuz?" Not ortalamamın yarısının bu kadının elinde olduğunu, burs almamı sağlayabileceğini tamamen unutmuştum. Daha nazik olmalıydım ama kızgın olmak sadece tercih edilen değil aynı zamanda kolay da olardı. Kendiliğinden geliyordu.

"Öyle demek... Üzgünüm, sadece anlamaya çalışıyorum..." İncinmiş görünüyordu, sanki ağlayacak olan oydu. Sanki tüm sınıfın önünde suratını zemine gömen oymuş gibi.

"Cevabım hayır. Bu okuldaki hiçbir çocuğa, bana sürtük ya

da kaltak denmesini hak edecek bir şekilde dokunmadım, hatta hayatım boyunca öyle bir şey yapmadım. 'Şişko patates'e gelirsek... onun göreceli olduğunu düşünüyorum." Bu kadar sinirli olmasaydım bir kez olsun doğru kelimeleri bulduğumu, tam da söylemek istediğim şeyleri söylediğimi fark edebilirdim. Ancak hiçbir şeyin farkına varabilecek durumda değildim. Kaçıp gitmek istiyordum. "Vücut kitle endeksimi ölçelim isterseniz? Eminim ki kolaylıkla halledebiliriz."

"Hayır, yanlış anladın. Öyle demek istememiştim..."

"Konuşmamız bitti mi?" diye sordum. Boş vermiştim. Zaten Wood Valley'deki notlarım hiçbir zaman şahane olmayacaktı. Üniversite için burs kazanmanın uzak bir hayal olduğunu biliyordum. Ve en azından bir gizem çözülmüştü: Gem istediği her şeyi yapabilirdi çünkü babası okul yönetimini besleyen canavardı. Sanırım vergi kaçakçılığının getirisi buydu.

"Sadece yardım etmeye çalışıyorum," dedi. "İşleri senin için daha kötü bir duruma sokmaya çalışmıyorum..." Bayan Pollack'ın cümlesinin kalanını duymadım çünkü sınıfı çoktan terk etmiştim.

bölüm 22

Başımı kaldırmadan yürüyordum. Arabama ulaşmama sadece on metre kalmıştı. *Bunu yapabilirsin, Jessie.* Ellerim titriyordu ama kimsenin görmemesi için ceplerime sokmuştum. Durmadan yürüyordum. Kendi kendime, *Kimse bakmıyor,* dedim. *Kimse seni göremez.* Beş metre. Neredeyse oradaydım. Arabama binecek, anahtarı takıp sürmeye başlayacak ve benzin göstergesi yanana kadar durmayacaktım. Doğu'ya doğru gidecek, beni Chicago'ya götürecek yola girecektim. Scarletların kapısına, tam annesinin ev yapımı *kimchi** servis edeceği zaman varacaktım.

"Hey. Sen iyi misin?" Yüzünden önce ayakkabılarımı gördüm, ardından göğsünün üzerinden geçen gitar askısını ama bu yüzden kafamı kaldırmak istemiyordum. Liam şu anda görmek istediğim son insandı, bir de korkunç kız arkadaşı vardı ama Gem'i görsem en azından hincımı çıkarabilirdim. Tırnaklarımla onu yolabilirdim. En az altı sıfırlı bir rakamın harcandığı o güzel burnunu kırabilirdim. Porselen kaplamalarını paramparça ederdim.

"Lütfen. Beni. Yalnız. Bırak." Aslında gözyaşları da idrar gi-

* Çin lahanasıyla hazırlanan, baharatlı bir Kore yemeği. -çu

biydi. Onları ancak bir noktaya kadar tutabiliyordun. Arabam sadece üç metre ilerideydi. Birkaç adım sonra arabama binebilir ve kimse görmeden istediğim gibi ağlayabilirdim. Eyalet sınırını geçmeyi dört gözle bekliyordum.

Tabela gözümün önüne gelir gibi oldu: CALIFORNIA'DAN AYRI-
LIYORSUNUZ.

"Oha, beklesene. Neler oluyor?" diye sordu Liam ve çekip gitmemi engellemek için kolumu tuttu. Kolumu kurtarmak için silktim ama tutuşu güçlüydü. "Birilerine haber vermemi ya da bir şey getirmemi ister misin?"

"Hayır. Ne isterim biliyor musun? Kız arkadaşınla lanet kıcı-
mı rahat bırakmanızı." Sinirden kudurmuştum resmen; hedefim Liam olmayabilirdi ama bu çok da önemli sayılmazdı. Gem'in ve Crystal'ın saldırıları şimdiye kadar pek önemli gelmemişti: kıya-
fetlerim, bilgisayar çıkartmalarım. Şimdi, Liam'la partide birkaç dakika konuştuktan sonra iş bambaşka bir hâle gelmişti. Kusura bakmasın ama küçük sohbetlerimizden öyle çok zevk aldığım söylenemezdi. Buna kesinlikle değmezdi.

Bir anlığına beni sakinleştiren o oyunu oynadım: Şu an, Chi-
cago'da olsaydık, buraya hiç gelmemiş olsaydık ne yapıyor olur-
dum? Gazete ya da okul yıllığı toplantısında fotoğraf kırıyor ve
yazı stili seçiyor olurdu. Mutlu olmazdım belki ama en azın-
dan böyle hissediyor olmazdım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Liam şaşırmış görünüyordu.
Belki de görüldüğü kadar parlak zekâlı değildi. Dri'ye göre
Gem'le altı aydır çıkıyorlardı ve bu da kız arkadaşının sürtüğün
önde gideni olduğunu anlaması için tam olarak beş ay ve yirmi
dokuz günü olduğu anlamına geliyordu.

Liam, Earl'ü savurup indirdi ve bir arabaya yasladi. Tesla
marka bir arabaydı. İnanılmaz ama bu okulda birileri Tesla kul-
lanıyordu. Bu insanlar neredeydi, Tanrı aşkına?

"Unut gitsin. Sadece beni yalnız bırak. Benimle konuşuyor
olman yardım etmenin tam tersi oluyor," dedim.

"Anlamıyorum."

"Neden üzgün olduğumu mu öğrenmek istiyorsun? Gidip Gem'e sor," dedim ve nihayet arabama giden o son birkaç adımı attım.

"Bekle," dedi. "Bu öğleden sonra çalışacak mısın?"

Tabii ki bugün arabayla ya da uçakla Chicago'ya gideceğim falan yoktu. Kaçmak uzak bir hayaldi sadece. Önce para toplamam gerekiyordu çünkü şu an bile benzin alacak parayı zar zor denkleştiriordum.

Vücudum yenilgiyle sarsılıyordu, kaçmak ya da saklanmak söz konusu bile değildi.

Bu, burası, benim hayatımdı.

Bu.

"Evet, çalışacağım." Arabama bindim ve park ettiğim yerden öyle hızlı çıktım ki geride patinaj izleri bırakıp bırakmadığımı merak ettim.

Okul görüş alanımdan tamamen çıkınca gözyaşlarım dökülmeye başladı.

BH: dün *Footloose*'u izledim. iki versiyonu da. senin şerefine.

Ben: ve?

BH: hiçbir anlamı yok. dans etmeye karşı yerel bir sınırlama getiremezsin. bu kendimizi ifade etme özgürlüğümüze bir kısıtlamadır. tüm o kilise-eyalet meselesinden bahsetmiyorum bile.

Ben: Homurdanmalar.

BH: hem ana hikâyedeki bu DEVASA tutarsızlığı göz ardı etsen bile... eh...

Ben: NE?!?!

BH: bence çok iyi filmler değiller.

Ben: Bana gerçekte ne düşündüğünü söyle.

BH: ama yine de, senin onları sevme fikrini sevdim. anlamlı geliyor mu?

Ben: Hiç gelmiyor ama yine de kabul edeceğim. Baktan bir gün geçiriyorum. Chicago'ya tüymeyi bile düşündüm.

BH: HAYIR!

Ben: Ha. Shift tuşunun yeniden çalıştığını görmek güzel. Senin günün?

BH: annem kanepeden bir kez olsun kalkmadı. yemek götürdüm. yemedi. şimdiye kadar yüzüme bile bakmadı.

Ben: Üzüldüm. Keşke yardımcı olabilseydim. Peki ya baban?

BH: onu rehabilitasyona göndermeyi düşündüğünü söylüyor ama dürüst olmak gerekirse asıl sorun ilaçlar değil. yani aslında öyleler ama onlar sorunun göstergesi sayılırlar daha çok.

Ben: Ne demek istiyorsun?

BH: çocuğunu kaybetti. bundan öyle kolayca kurtulamazsın.

Ben: Ama sen yanındasın.

BH: günün neden kötüydü?

Ben: Önemli bir şey değil. Sadece o kötü günlerden biri işte.

BH: LA'den gitme. lütfen. gidemezsin. söz verir misin?

Duraksadım. Caleb'a vereceğim söz ne anlama gelecekti? Kahve içme teklifimi reddetmesini bir şekilde atlatmış, böyle bir şey hiç olmamış gibi derinlere gömmüştük. Yine de gerçek hayatta benimle takılmak istememesinin canımı yakmadığını da söyleyemezdim.

Bugün okulun koridorunda bana selam bile vermemişti yine. Sadece telefonuyla yarım yamalak bir selam verir gibi olmuştu.

Hiç sonu gelmeyecekmiş gibi devam eden konuşmalarımızı mahvetmek istemediği için böyle yaptığını söylüyordum kendime ama zaten ben kendime hiç inanmadığım bir sürü şey söylüyordum.

Bu yüzden yalan söyledim.

Ben: Söz veriyorum.

İşe gittiğimde tezgâhın arkasında Liam'ın annesini buldum. Onunla yüz yüze gelmek zorunda olmamak büyük rahatlıktı. Selam vermek yerine elime kitapla dolu bir kutu tutuşturdu ve onları raflara dizmemi istedi.

"Tabii ki," dedim, elimdeki yığına bakarak. Finansal rehberdi birçoğu. *Bir Gecede Milyoner. Piyasayı Kırıp Geçirin. Şimdi Para Zamanı.* Liam'ın annesinin ÇABUCAK ZENGİN OLUN! çıkartması yapıştırdığı rafa gittim ve kitapları yazarına göre alfabetik olarak yerleştirmeye başladım. Bir an için kitaplardan birini alıp babama götürmeye düşündüm ama (1) artık pek konuştuğumuz söylenemezdi ve (2) babam zaten bunlara benzer bir şey yazmıştı, sadece biraz kısaydı: *Evlen.*

"Senin her şeyi yapabilirim ruhunu seviyorum," dedi Liam'ın annesi ben rafı hızlıca düzenlerken. Beni meşgul edecek her şeye tamamdım. Annesi bana tıpkı Liam gibi gülümsedi. Haftalardır burada çalışıyordum ve kadının adını hatırlamıyordum. Kafamda o Liam'ın annesi ya da Bayan Sandler olarak yer alıyordu. Bahse varım ki ona kitapçıdan farklı bir yerde rastlasam onu

tanımazdım. Eski okulumdaki arkadaşlarımın annelerine benziyordu: bakir saçlar, uyumla örtülenmiş özellikler ve çok da çekici sayılmayan bir yüz. Gerçek bir anne gibiydi, yaş alan bir aktris gibi değil.

Caleb'in gülümsemesini hayal etmeye çalıştım ama gülümsemediğini gördüğümünden emin değildim. Ki bu da mantıklı geliyordu. BH öyle çok da gülümseyen bir tip gibi gelmiyordu. Fakat Ethan'ın gülümsemesini rahatlıkla hayal edebiliyordum: yüzünün nasıl değiştiğini, mükemmel bir cümle gibi soldan sağa yayıldığını.

Ethan'a olan takıntıma bir son vermem gerektiği ortadaydı. Sağlığıma pek iyi gelmiyordu.

"İyi misin? Biraz... dağılmış görünüyorsun," dedi Bayan Sandler ve bana bir mendil uzattı. "Konuşmak ister misin?"

Hay lanet. Sabah rimelle küçük bir deney yaptığımı unutmuştum. Makyajla aramın iyi olmadığını şiddetle savunmama rağmen Agnes kirpiklerime süreceğim bir fırçanın hayatımı değiştireceğini söylemişti. Şimdi ise yüzümdeki rezaletin ne kadarının bulaşmış rimel ve ne kadarının morluk olduğu net değildi.

"Sanmıyorum." Bayan Sandler'ın, oğlunun kız arkadaşını sevip sevmediğini, Gem'i tanıyıp tanımadığını merak ettim. Gem onlara gittiğinde Liam yatak odasının kapısını açık tutmak zorunda mıydı acaba? Bundan şüpheliydim. Bunlar daha çok Ortabatı bölgesinin kurallarıydı; alenen ot içen, galeriden taze çıkmış arabalarla gezen ve başları derde girdiğinde parayı bastırıp onları kurtaracak anne babaları olan çocukların yaşadığı LA'de geçerli olduğunu hiç sanmıyordum. Liam'ın annesi büyük ihtimalle ona prezervatif satın alıyor, dışarıdan sipariş edilen yiyeceklerle birlikte ona küçük Liamlar yapmamasını öğütlüyordu.

Caleb'in kanepede büzüşüp kalan ve kendini yemek bile yemeyecek kadar kaybetmiş olan annesini düşündüm. Ona yemesi için ne götürmüştü acaba? Annesinin nasıl görüldüğünü, uzun ya da çekici olup olmadığını merak ettim. Ya da gri giymeyi sevip sevmediğini.

Yüzümü silip Bayan Sandler'a döndüm ve "Daha iyi mi?" diye sordum. Mendil simsiyah olmuştu ve artık biraz da tuzlu olduğunu tahmin ediyordum.

"Çok daha iyi. Sen çok güzel bir kızsın. Hem için hem de dışın güzel. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Şey, teşekkür ederim, sanırım?" dedim ya da sordum. *Hem çirkin hem güzel olduğumun söylenmesi ne tuhaf*, dedim kendi kendime. Bunlar çok nadiren duyduğum şeylerdi, özellikle de aynı günde. İlki insanlar o kadar acımasız ya da gerçekçi olmadıkları, ikincisi de bu sıfatı kendime yakıştırmadığım içindi. Birkaç saat önce Agnes da çekici olduğumu söylemişti ki bu da beni tarif etmek için daha önceden hiç kullanılmamış bir kelimeydi. Fakat ben çekiciliğin güzellikten çok daha farklı bir şey olduğunu düşünüyordum. Çekici olmak erkeklerin senden hoşlanmasıyla alakalıydı. Güzellik ise görünüşünden hoşnut olmanla alakalıydı.

Tabii ki Liam'ın annesi on altı yaşındaki tüm kızların güzel olduğunu düşünecek yaştaydı. Oysaki Gem beni daha net görüyordu.

"İstersen akşam için izin alabilirsin," dedi Liam'ın annesi ve kibarlığı yüreğimin neredeyse burkulmasına neden oldu. Gittiğim evin ise Rachel'in evi olacağını hatırlattı. Orada bu olayı atlatmama yardımcı olacak bir annem olmayacağını hatırlattı. Dünyada sırf benim ağzımdan çıktığı için söylediğim her şeyi can kulağıyla dinleyecek biri yoktu. Scar da deneyecekti şüphesiz ama aynı şey değildi.

Annem bana içine mini marshmallowlardan attığı sıcak çikolatadan yapmayacaktı ya da kötü günlerde kullanmak üzere ayırdığımız bir alışkanlık olan bir paket damla çikolatalı kurabiye bitirmek mümkün olmayacaktı artık. Annem, benim başıma geldiği sürece hiçbir şeyin önemsiz olduğunu düşünmezdi: sınavdan alınan bir B ya da en sevdiğim şans bilekliğini kaybetmem. Fakat onun morale ihtiyacı olduğunda yaptığımız ritüeller ise hep en kötü haberler için olmuştu: kanser teşhisi ya da daha sonra sonuçları düşük çıkan T-hücresi sayımı. Annemin

içini gösteren siyah beyaz fotoğrafa baktıktan sonra medikal bir uzmanın kullandığı “yayılma” kelimesi.

Sonuç olarak sıcak çikolatayı ben yapmıştım ve tüm kurabiyeleri de ben yemiştim.

“Teşekkürler ama alacağım paraya ihtiyacım var.” Scarlett’ın ailesiyle oturduğu bodrum katını düşündüm. Ev olmakla uzaktan yakından bir alakası yoktu ama yaşadığım evden daha evdi. L şeklinde büyük bir koltuk ve kalın olduğu kadar uzun da olan bir televizyon. Havada gezinen hafif ama asla yeni yıkanmış çamaşır kokusuyla maskelenemeyen rutubet kokusu. O kadar da kötü olamazdı. Okul, Wood Valley’den sonra çok daha kolay ve tanıdık gelirdi. Arkamda Scarlett olurdu ve belki de Smoothie Kralı’ndaki işime geri bile dönebilirdim. Babam gittiğimin farkına bile varmayabilirdi. Benim için endişelenmek zorunda kalmayacağı için rahatlaması bile muhtemeldi. Bunu yapabilirdim. Gerçekten yapabilirdim.

Ben: Sizinkilerin bodrum katındaki koltuk önümüzdeki dönem müsait olur mu sence?

Scarlett: Gerçekten mi?

Ben: Gerçekten.

Scarlett: KESSSİNLİKLE. Ama öncesinde üstünü biraz temizlemen gerekebilir.

Ben: Neden?

Scarlett: Şöyle diyeyim, Adam’la birlikte biz orada, şey, oyun oynamayı seviyoruz.

“Her şey yolunda mı? Bir yerlere mi gidiyorsun?” diye sordu Liam’ın annesi, yoğun mesajlaşma trafiğimi bölerek. Telefonu-

mu bir kenara koyup rafı düzenleme içine geri dönmem gerekiyordu. Bugün kovulmak için hiç de doğru bir gün değildi.

‐Affedersiniz?‐ diye sordum. Arkamdaki bir şeyi işaret ediyordu ve ancak parmağının gösterdiği yere bakınca ne demek istediğini anladım: Bilinçsizce rafların gezi kısmına gelmi tim.

bölüm 23

Babam: Bu akşam konuşabilir miyiz, tatlım?

Duraksadım. Sekiz gün önceki pankekli kavgamızdan sonra babamı başarıyla görmezden gelmeyi başarmıştım. Rachel'in evinin koridorlarında yanından hiçbir şey yokmuş gibi geçip gitmiştim. Bu, barış için attığı ilk adımdı ama cehenneme kadar yolu vardı. Neden ben onun planına uymak zorunda kalıyordum ki? Neden onun uygun olduğu zaman uygun olmak zorundaydım? Her şeyin kolay ve basit olmasını sağlayan evlat mı olacaktım? Ona ayak uydurmaya çalışıp, yaptığı kötü tercihler konusunda kendisini daha iyi hissetmesini mi sağlayacaktım? Benim ona ihtiyacım olduğunda ne olacaktı? O zaman neredeydi?

Bu işi bırakıyordum artık.

Rachel'la evlenmişti. Artık onun meselesi sayılırdı.

Ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

Ben: Üzgünüm, geç saate kadar çalışıyorum.

Babam: Seni özledim.

Hayır, ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

bölüm 24

İşte o gün gelmişti: Wood Valley Bağış Günü. BH'nin sözüne güvenmiş ve Vans ayakkabılarımı giymiştim. Gerçi asıl sebep buna benzer başka bir ayakkabımın olmaması ve havanın bot giymeyeceğim kadar sıcak olmasıydı. Aslında o botlar çok rahat ve ölümüne çirkindi ama onları giyersem Gem kendimi ne kadar da kolay bir şekilde hedef hâline getirdiğim konusunda şakırdı kesin. Annemin, çok yıkandığı için üzerindeki yazıları silinmeye başlayan Illinois Üniversitesi tişörtünü giymiştim. Altımda da yırtık bir kot pantolon vardı ve saçlarımı at kuyruğu yapmışım. Çok şık olduğum söylenemezdi ama Wood Valley'de de olsa hayır işine adanmış bir günde şık olmamızı beklediklerini düşünmüyordum. Burnumun üstüne biraz kapatıcı sürüp morluğu kapamıştım. Dersimi de almıştım, artık rimel sürmeyecektim.

Okul bugün tatildi; normal derslerimize girmek yerine, İnsanlık İçin Yaşam alanında çalışmamız bekleniyordu. Theo, arabasının çalınmasından korktuğu için ilk kez birlikte gitmeyi önermişti ama mahalle, büyüdüğüm yerdekinden çok da farklı görünmüyordu. Fakat belli ki burası, daha önce matkaba elini bile sürmemiş 200 zengin çocuğa ihtiyaç duyuyordu.

Bir evin dış cephesini kurmamız bekleniyordu.

Gem de buradaydı. Çünkü o ve Crystal her yerdeydi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Muhtemelen varolması bile hata olan ama yüzde birlik kesimin ne olursa olsun sahip olmak isteyeceği türden pullu bir spor sütyeninin üstüne devasa delikleri olan bir bluz giymişti. Bluzun üstünde ise ciddi ciddi şu yazıyordu: THUG LIFE.*

Evin yapılacağı alan kocaman olmasına rağmen Gem en nefret ettiği kişiyi, yani beni buldu. Yürürken öyle yakınımdan geçti ki omzu omzuma çarptığında aslında şaşırmamam gerekirdi. Yine de şaşırmıştım. Acı keskin ve derindendi; bu hamlenin benim olduğu kadar onun da canını yaktığını tahmin edebiliyordum.

İskeletor gibi olduğundan belki de benden daha fazla yanı-
mıştı canı.

"Affedersiniz," dedi ona çarpan benmişim gibi. Theo ile alana henüz gelmiştik ve daha etrafımı etkisiz kız arkadaşlarımla doldurmaya fırsat bile bulamamıştım. Dri ve Agnes'in bir şey yapabileceğini düşünmüyordum ama yine de etrafımda birilerinin olması fena olmazdı.

Gem benden ne istiyordu ki? Ona karşı koymamı mı? Bir yumruk? Gözyaşı? Yoksa burada böylece, ağzım bir karış açık durarak ona tam da istediği şeyi mi veriyordum? Bu hareketinden sonra bir şey demedi, öylece savurmayı seçtiği o basit kelimeleri bile.

"Gerçekten mi?" dedi Theo ve ilk başta benimle konuştuğunu sanıp oracıkta gözyaşlarına boğulacak kadar yalnız hissettim kendimi. İnsanlara istedikleri şeyi verebilirdim sonunda. "Jessie'ye bir kez daha dokunursan, Tanrı şahidim olsun ki seni mahvederim."

Theo, Gem'le konuşuyordu ve hatta parmağını bile ona doğru kaldırmıştı. Hayır işi için giydiği kıyafetleriyle tehditkâr görü-

* Son yıllarda, "zor bir durumdan rahatça sıyrılmak" ya da "hiçbir şeyi yokken bir şeylere ulaşmak" anlamlarında kullanılmaktadır. -yhn

nüyordu: ekose gömlek, pahalı bir markaya ait kot pantolon ve üzerinde tek bir leke bile bulunmayan, kasten bağcıkları bağlanmamış Timberlands botlar. Gem öylece ona bakıyordu ve ağzındaki sakızı çiğnemeyi kestiğini fark ettim.

“Gözlerini bir kez kırp da ne söylediğimi anladığını düşünüyüm,” dedi Theo.

“Her neyse,” dedi Gem ve tam o sırada, her şeyden habersiz ve neşeli olan Liam yanımıza geldi. Gem’in kaçma planını engellemiştir.

“Selam gençler. Wood Valley Bağış Gününüz kutlu olsun.” Liam bize, bana gülümsedi; sanki dün olanları tamamen unutmuş gibiydi. Sanki “arkadaşlarla” eğlenceli bir sabah geçiriyormuşuz gibi. Eline çoktan bir çekiç almıştı, inşa etmeye hazırdı. Annesinin bu hevesini övdüğünü duyar gibiydim. Sahnede bir rock yıldızı gibi görünüyordu. Şimdi ise çenesinde yeni yeni sivilceler çıkmaya başlamış bir izci çocuğu andırıyordu. İki hâlinin de hayranı sayılmazdım ama Dri neredeydi? Bu sahnede olması gerekiyordu.

“Liam, kız arkadaşının tasmaına sahip çık, tamam mı?” dedi Theo ve çekip gitti. İşi bitmişti sanırım ve yaptığı şeyi takdir etmeme rağmen biraz da utanmıştım. Aptal gibi öylece kalakalmıştım.

“Neden bahsediyor?” diye sordu Liam, Gem’e ama aslında bana baktığını fark ettim.

“Yok bir şey,” diye cevap verdim ve ardından çimenliğin diğer tarafında telefonuna bakan Caleb’ı gördüm. *Başlarımı böyle işe,* diye düşündüm. Yapmayı düşündüğüm ilk şey BH’ye mesaj yazmaktı çünkü beni neşeliendiriyordu ama bu durumda gidip doğruca onunla konuşabilirdim de. Bu bilinmezlik için fazlasıyla hırpalanmış durumdaydım. Aynı zamanda burada ne yaptığını bilen tek insan o olabilirdi. Bir okul inşa etmişti sonuçta. “Sonra görüşürüz, Liam.”

Çimenlikten geçerken Gem ve Liam’ın tartışmaya başladığını duyar gibi oldum.

Caleb'ın yanına yaklaşıncı, "Selam," dedim. Her zamanki üniforması yerine bu sefer bir USC* eşofman üstüyle üzerinde boya lekeleri olan bir kot pantolon giymiş ve yüzünü iyice kapayan bir şapka takmıştı. Sanki yakışıklılığını saklamak ister gibiydi. Hâlâ Ken bebeği kadar yakışıklı görünüyordu, sadece inşaatta çalışan bir versiyonu gibiydi. "Telefonundan gözünü ayırmıyorsun." Flört etmek olarak algılanmasını umduğum bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Morluklarımı fark etmediğini umuyordum.

"Evet ya," dedi. "Çok şükür ki Liam partide telefonumu buldu. O olmadan nasıl yaşırdım bilmem."

"Ucuz sıyırdın," deyip elimle alnımdaki teri siliyormuş gibi yaptım. Moron gibi görünüyormuş olmalıydım.

"Şu kahve meselesine gelince..." dedi.

"Dediğim gibi, yapmak zorunda değiliz. Ben sadece..." Asıl demek istediğim ise şuydu: *Her gün seninle konuşmayı seviyorum. Sayacağın üç şeyi dört gözle bekliyorum. Seni düşünüyorum. Çokça. Hadi, gel şunu gerçek kılalım.*

Tabii ki bunları söyleyemedim. Bir sebepten dolayı aradaki bu sınırı korumak istiyordu.

"Hayır, yapmak istiyorum. Yeni öğrenciye birkaç şey öğretmek güzel olur. Perşembe öğleden sonra yapalım mı?"

"Olur," dedim.

"Güzel," dedi ve telefonuyla her zamanki *daha sonra mesajlaş*ırız selamını verdi. Beni böyle başından savmasından hoşlanmamıştım. Kalıp onunla sohbet etmemi istemediği açıktı. Fakat bir dakika sonra telefonum titredi.

BH: dünyayı çiviler çakarak kurtarmak.

Ben: Gece, bu senenin hayrını yaptığımı bilerek rahat uyuyacağım.

* University of Southern California. -yhn

BH: iğnelemen çok çekici.

Ben: Öyle mi gerçekten?

BH: evet, gerçekten öyle.

Dri, sanki yirmi dört saatten az bir süre önce görüşmemişiz, sanki bir gece önce iyi olup olmadığımı soran on mesaj atmamış gibi sıkıca sarıldı bana. Bir gün önce bana yardım edemediği için kendisini suçlu hissettiği ortadaydı ama zaten elinden ne gelirdi ki? Ayağımın takılmasına sebep olan kişi yine bendim.

“Bağış günlerini çok seviyorum. Derslere girmek yerine her gün bunu yapabilirim,” dedi ve gözlerini kıstı. Liam tişörtünü çıkararak bir merdivene tırmanmıştı ve henüz tam oluşmamış karın kaslarıyla bir dizi çili ortaya çıkarmıştı. “Fena manzara değil,” dedi Dri ona bakarak.

“Biliyorum. Bu kız hiç değişmeyecek,” dedi Agnes, özür dileyen bakışlarla. “Dün Gem’in yaptıklarını duyunca çok üzüldüm. Kızına bir tekme basmamı ister misin?”

“İzlemesi güzel olurdu aslında ama teşekkürler.” Buraya taşındığımızdan beri gelen kış tekmeleme tekliflerini düşündüm ve minnettar oldum. Savunulmaya ihtiyacım olmasa da beni korumaya hazır insanların olduğunu bilmek güzeldi. “Aslında bugünkü parlak zırlı şövalyem Theo’ydu.”

“Gerçekten mi? Theo mu?” diye sordu Dri.

“Evet, ben de senin kadar şaşkınım.”

“Bak sen şu işe. Aile her şeyden önce gelir,” dedi Agnes.

“Gerçekten öyle galiba,” dedim Theo’ya bakarak. Yine Ashby’yi bulmuştu; kızın saçları artık pembe değil, insanın gözünü alacak kadar parlak bir beyazdı. Etkinliklere katılmak gibi bir endişeleri yok gibiydi ve iş alanının sınırında gülüşüyorlardı. Hatta Theo’nun ot sarmakla meşgul olduğundan emindim.

• • •

Öğle yemeği açık büfeydi; altlarında ısıtmak için ispiroto ocakları olan alüminyum tepsilere hazırlanmıştı. Neredeyse Gloria buraya da elini atmış gibiydi, belki de bu Rachel'in bağış gününe yaptığı katkıydı. Ancak görünüşe göre bunu Gem'in babası yapmıştı. Hatta masada, üzerinde *Carter ailesine bu organik ziyafet için teşekkür ederiz* yazan bir kart bile vardı.

Hay lanet. Yemeklerden yiyemeyeceğim anlamına mı geliyordu bu?

"Boş ver. Seni durdurmasına izin verme," dedi Ethan ve hem arkamda durduğunu fark etmediğim hem de aklımı okuduğu için zıplar gibi oldum.

"Aptalca olduğunu biliyorum ama..."

"Yoo. Aptalca değil ama yemekler geçtiğimiz yıl kadar lezzetliyse kesinlikle kaçırmak istemezsin. Gururdan bile olsa."

"Gurur değil. Sadece ona yanıma gelmesine neden olacak bir sebep daha vermek istemiyorum."

"Gerçekten mi? Bundan daha dayanıklı olduğunu sanıyordum," dedi Ethan ve iki tabak alıp yemekle doldurdu. Tabaklardan birini bana uzattı.

"Böyle düşünmene neden olan şey ne?" diye sordum. Omuzlarını silkti ve onu takip etmemi işaret etti. Tabii ki ben de takip ettim. Ethan'ın, gittiği her yerde kendine ait bir yer oluşturabildiğini fark etmiştim. Sadece bir günlüğüne burada olmamıza rağmen bugün bile aynı şeyi başarmıştı. Gelecekte ortaya çıkacak olan mutfağın yarım duvarının arkasındaki alana oturdu. Büyük bir greyfurt ağacının gölgesi düşüyordu. Diğerlerinden uzaktaydı ama öyle çok da dışarıda sayılmazdı. Yine de kimse'nin bakmayı düşünmeyeceği bir noktaydı.

"Dinle. Dün için özür dilerim," dedi Ethan.

"Neden? Sen bir şey demedin," dedim ve o yemeye başlayınca ben de başladım. Haklıydı: Yemekler çok lezzetliydi. Çizburgerlerin içindeki peynirler sarı ya da işlem görmüş gibi görünmüyordu ve eminim ki adını bile telaffuz edemediğim bir Fran-

sız markasına aittiler. Üzerlerine tutturulmuş minik bayraklara göre burgerlerin köfteleri Kobe bifteğinden yapılmıştı.

"Thug Life"muş! Hadi ordan!

Bu Gem'in hayatı, diye düşündüm. Bunu ilk kez de düşünmüyordum. Geri kalanlarımız sadece o hayatın bir köşesindeki figüranlar gibiydik.

"Kesinlikle. Orada oturup o kızların söylediği saçma şeyleri duymuyormuşum gibi yaptım çünkü çok aptalcaydı ve buna değmezdi. Ama bilmiyorum işte. Bir şeyler söylemem gerekirdi. Ve keşke ayağını görebilseydim."

"Beni korumak senin işin değil," dedim ve içgüdüsel bir şekilde elimi kaldırıp moraran yere dokundum.

"Ama yine de... korumam gerekirdi. Acıyor mu?" diye sordu ve bir an için yüzüme dokunmayı düşünüyormuş gibi elini kaldırdı. Ama sonradan vazgeçip indirdi.

"Evet, biraz," diye itiraf ettim.

"Senin hak ettiğin... Ne bileyim..." Omuzlarını silkti ve yanaklarının kızarır gibi olduğunu gördüm. Kafamda Dri ve Agnes'in söyledikleri dönüp duruyordu: *Yaralı. Wood Valley'den kimseyle çıkmadı. "Onları değil..."*

"Neyi hak ediyorum biliyor musun? İngilizceden yüksek notu," dedim. Gem'in cehennemin dibine kadar yolu vardı çünkü Ethan'la gurme çizburgerlerimizi tokuşturuyorduk.

Daha sonra eve giderken Theo'ya, "Teşekkür ederim," dedim. Arabayla küçük evlerin, tabelalarında Korece yazıları olan minik marketlerin, araba yıkama garajlarının ve restoran zincilerinin yarundan geçtik. Kobe bifteğinden yapılmayan hamburgeriyle, seçip almalık bir sürü restoran.

"Önemli bir şey değildi," dedi.

"Eh, ben yine de minnettarım. Öyle bir şey yapmak zorunda değildin." Zorlu olabilecek bir dönüşü yaparken elimden geldiğince konsantre olmuş gibi görünmeye çalışıyordum ama

aslında oldukça utanmıştım. Bu teşekkür bir nedenle özür gibi geliyordu ama nedenini bilmiyordum. Son zamanlarda varlığım diğer herkesin omuzlarına binen bir yük gibi geliyordu bana.

"Gem bir keresinde bana ibne dedi," dedi Theo ama sesi o kadar kısıktı ki doğru duyduğumdan emin olamadım.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Tabii ki bu yüzyıllar önce olan bir şey, hatta kelimeyi o zaman ilk kez duymuştum. Ben de eve gidip ne anlama geldiğini babama sordum. Gerçekten ona, 'Baba, ibne ne demek?' diye sordum." Theo pencereden dışarı bakıyordu ve elini, uzun bir araba gezisine mahkûm edilmiş ve yoldan geçen diğer yolcularla iletişim kurmaya hasret kalmış bir çocuk gibi cama yaslamıştı.

Cama dayanmış bir el kadar yalnızlığı daha fazla çağrıştıran hiçbir şey yoktu.

"Baban ne dedi?" Rachel'a dair net bir fikrim olsa da Theo'nun babasının nasıl biri olduğunu merak ediyordum. Babamdan daha yapılı ve yakışıklı, polo oyuncularını gibi giyinen ve Gloria'nın ütülediği bej rengi pantolonları giyen biri gibi canlanıyordu hayalimde. Etrafta ona dair pek fotoğraf yoktu ama zaten ortalıkta doğru düzgün fotoğraf da yoktu. Sanki Theo annesinin karnından şimdiki gibi çıkmış gibiydi; onun da bir zamanlar bebek olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu.

Yaşadığımız eski evin duvarları ailemin fotoğraflarıyla doluydu. Okul fotoğraflarımın hepsi çerçevelenmiş ve kronolojik olarak asılmıştı. Hatta aralarında gözümün kapalı çıktığı, hem diş telleri taktığım hem de bebeklik kilolarıyla henüz vedalaşmadığım, saçımın başımın darmadağınık olduğu dönemden bile fotoğraflar vardı. Merdivenlerin üstünde gerçek zaman tünelim asılıydı resmen.

Kim bilir? Belki de Rachel fotoğrafların dekoruyla uyuşmayan şeyler olduğunu düşünüyordu.

"Babam bu konuda çok iyiydi aslında. O kelimenin hiç hoş olmadığını, erkeklerden hoşlanan erkekler için çok daha iyi kelimelerin olduğunu söyledi. Bir gün erkeklerden hoşlanmamın

ya da hoşlanmamamın sorun olmayacağını söyledi. Ne olursa olsun beni sevdiğini..." Sesi boğulur gibi oldu. Ona bakmadım, gözlerimi yoldan ayırmadım. Konuşmaya devam etmesini bekledim. "Gerçekten çok şanslıydım. Yani, aileme yönelimimi açıklamama bile gerek kalmadı. Her zaman bunun farkındaydılar ve sorun etmiyorlardı. Sorun etmemekten de öteydiler. Hiçbir zaman tartışmamız ya da konuşmamız gereken bir konu olmadı. Sadece öyle olduğumu kabul ettim. Kahverengi saçlara sahip olmaktan farksızdı."

"Baban çok iyi biriymiş anladığım kadarıyla."

Theo başıyla onayladı.

"Hiç işlerin tam tersine gelişmiş olmasını istediğin oluyor mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani ölenin annen yerine baban olmasını mesela?"

"Dürüst olmak gerekirse bu hep istediğim bir şey."

"Bunları duysa annemin kalbi fena hâlde kırılır, biliyorum ama babamla aramızda başka bir bağ vardı. Beni anlıyordu. Her şeyimi."

"Babam elimde olsa seçimimin ne olacağını biliyor sanırım. Belki de bu yüzden artık benimle vakit geçirmek istemiyor. Çünkü bu gerçeği yüzümden okuyabiliyor." Konuşmaya devam ederken bile bu söylediğimin gerçek olmadığını biliyordum sanırım. Birlikte vakit geçirmememizin sebebi Rachel'ı daha ilginç buluyor olmasıydı bence.

Ailemle zaman geçirmek istememeye başlamam gereken zamanlarda annem fena hâlde hastalandı ve o zaman o seçimin zorunluluğa dönüşmesi gerekirdi ama öyle bir şey olmadı. Annemle aramızda anne-kız ilişkisinden fazlası vardı. Onunla arkadaşlık aynı zamanda. Aramızda yalnızca kan bağı olduğu için sevmiyorduk birbirimizi.

"Belki de ona anneni hatırlatıyorsun ve o da yoluna devam etmeye çalışıyor," dedi Theo, bunu söylemesi ve babamı savunması hoştu.

“Belki de,” dedim gerçeğin bu olmadığını biliyor olsam da. Annemle hiç birbirimize benzemezdik, tek bir ortak özelliğimiz bile yoktu. Cesur ve çenesi düşük biriydi, Scarlett bile benden daha çok benziyordu ona. Ve bana, içinden çıktığımı görmeseydi onun kızı olduğuma asla inanmayacağını söyleyerek takılırdı çünkü fiziksel olarak her anlamda zıttık.

Babama annemi hatırlatmadığımı biliyordum ama ilk defa aklıma, şansı olsa onun da ölenin annem yerine benim olmamı tercih edip etmeyeceği düşmüştü.

“Ethan ile arkadaşsınız, değil mi?” diye sordu Theo; birdenbire aklına gelmiş bir şey gibiydi ama yine de konuyu değiştirdiğine sevindim. Annemle babamı düşünmek istemiyordum. Hayatlarımız üzerinde ne kadar az söz sahibi olduğumuzu.

“Evet, sanırım. Öyle bir şey,” dedim.

“Yemeği birlikte yerken gördüm sizi.”

“İngilizce dersinde partnerim. Şu *Çorak Ülke* ödevi.”

“Anladım. Sadece şöyle bir mesele var... Ağabeyin gibi davranmak falan istemem ama...”

“Zaten büyük olanın ben olduğuma eminim,” dedim.

“Her neyse. Sadece ona karşı dikkatli ol. Arkadaşlığınızın üzerine gölge falan düşürmeye çalışmıyorum ama onun... belalı olduğunu hissediyorum.”

“Taylor Swift şarkılarındaki gibi mi yoksa gerçek anlamda mı?” Dri’nin kullandığı kelime ise “yaralı” idi. Askerden ağır yaralarla dönmüş bir asker izlenimi veriyordu bu.

“Bilmiyorum. Sadece dedikodular böyle. Ama ağır bir sorunla uğraşıyor olabilir. Ağabeyi gibi.”

“Ne demek istiyorsun? Uyuşturucu falan mı?” Ethan’ın ağabeyi ondan daha büyük ve evden uzakta yaşıyor olmalıydı. Ondan hiç bahsetmemişti. Kardeşlerim, teyzem ya da amcam olmadığı için diğer insanların durumlarını atlamam çok komikti. Annem de babam da tek çocuktu. Bir ailenin üç kişiden daha fazla olması fikri bana çok tuhaf geliyordu. Üçgenden daha fark-

lı bir şeklin oluşabileceği düşüncesi... Oysaki artık bizimki iki boyutluydu, yani pratik olarak bir çizgiden ibaretti.

“Evet.”

“Ethan’ın uyuşturucu kullandığını sanmıyorum.” Onu savunmama neden olacak bir ispatım yoktu tabii. Ne yaptığını, hatta nereye gittiğini bile bilmiyordum. Sadece bu hafta bile üç kez tam yemekten önce okuldan çıktığını ve tam İngilizce dersi başlarken döndüğünü görmüştüm. Geldiğinde kafası karışık ve sersemlemiş gibi görünüyordu ama tabii ki o her zaman böyle görünüyordu. Sahnede ise bambaşka biri gibi görünüyordu, sanki günlerini ve gecelerini damardan uyuşturucu alarak geçiren biri gibi.

“Umarım haklısındır. Sürekli bir sorunu varmış gibi görünüyor ve ailesi çok kötü bir durumda. Tahmin bile edemezsin.”

“Wood Valley’de neler olup bittiğini öğrenmeye çalışmaktan çok yoruldum,” dedim ve eğer burada büyümüş olsaydım, aileleri, onların geçmişlerini ve benim de geçtiğim tuhaf dönemlerin ayrıntılarını bilseydim her şeyin nasıl olacağını, nasıl biri olacağımı merak ettim. Sürekli ne olduğunu yakalamaya çalışmak çok yetersizdi.

“Sadece dikkatli ol diyorum, hepsi bu,” dedi Theo.

Ethan’ın, altında mor göz torbaları olan şişmiş göz kapaklarını ve merkezinde parlak maviliğin olduğu gözlerini düşündüm. Dikkatli olmayı başarabilir miyim diye merak ettim. Çünkü o gözlerin açık hâlde bana bakan ve Gem’in partisinde kapalı olan hâlini düşündüm; benim için tabağa yemek koyan, neredeyse yaralı suratıma dokunacak olan ellerini düşündüm. Tek istediğim onları öpmekti: Hem gözlerini hem ellerini.

Her yerini.

Tüm yaralarını.

Her yerini.

bölüm 25

Ben: Patates kızartması mı patates cipsi mi?

BH: basit. haftanın her günü patates kızartması. ketçap mı salsa mı?

Ben: Ketçap. Harry Potter: Filmler mi kitaplar mı?

BH: cevabımdan hoşlanmayacaksın ama dürüst olacağım: filmler.

Ben: Gerçekten mi?

BH: biliyorum, biliyorum. asla bir filmi kitaptan daha çok sevdiğini itiraf etmemen gerekir ama hadi be. sana iki kelime söyleyeceğim: Emma Watson. Starbucks mı Coffee Bean mi?

Ben: Starbucks.

BH: ben de.

Ben: Star Wars mu Star Trek mi?

BH: İKİSİ DE DEĞİL.

Ben: ☺ ben de.

Eve gelip de Rachel'ı odamda görünce buranın benim odam olmadığını bir kez daha fark ettim. Burası Rachel'ın misafir odasıydı ve benim burada uyuyor olmam da halihazırda bildiğim şeyi doğruluyordu: Alakasız bir tipten başka bir şey değildim. Etrafa bakındım ve acaba bilgisayarımı açık bırakmış mıydım diye düşündüm. BH ile olan yazışmalarımızı, hele ki Google'da arattığım, ".... normal bir davranış mıdır?" diye biten sorularımı görmesini kesinlikle istemiyordum. Neyse ki kapağı kapalıydı, üzerindeki çıkartmalar durduğum yerden bile görülebiliyordu. Görülecek hiçbir şey yoktu. Sütyenler ve tangalar çekmecelerdeydi, kirlileri Gloria'nın verdiği sepetteydi. Tamponlarım gizli bir köşedeydi. Tezgâhta sadece Rachel'ın abartılı sabunlarının kalması için diş fırçamı bile makyaj malzemelerimle birlikte banyo dolabına kaldırmıştım.

"Ah, selam," dedi ve görünürde olan tek şeye bakmıyormuş gibi davrandı: Annemle ikimizin bir fotoğrafı. "Ben de seni bekliyordum."

"Tamam," dedim soğuk ama kibar bir tonla. Babama kızgındım ve görünüşe göre ucu Rachel'a da uzanıyordu ama yine de üvey ebeveynlik işinin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum. Annemle babamı genellikle tek kişi olarak ele alırdım. İçlerinden birine sinirliysem diğerine de sinirli olurdu. Fakat Rachel bir yabancıydı. Babamla evlenirken verdiği sözler bu durumu değiştirmiyordu.

"Baban onunla konuşmadığını söyledi," dedi ve yatağıma ya da yatağına oturdu. Her neyse işte. Uyuduğum yere oturmuştu ve oturmamış olmasını tercih ederdim.

"Bu konunun üzerine vazife olduğumu sanmıyorum," dedim

ve der demez pişman oldum. Babamla içinde bulunduğumuz son durum haricinde insanlarla yüzleşmekten pek hoşlanmıyordum. Koridorda biri bana çarptığında bile ilk yaptığım şey üzgünüm demek oluyordu.

Ancak belki de üzgün değildim. Buna ne cüretle karışıyordu? Onunla evlenen ben değildim.

"Haklısın. Bu seninle babanın arasındaki bir mesele. Sadece bunu vermek istiyordum sana. Aslında, birlikte vermek istiyorduk ama fikir benden çıktığı için benim verebileceğimi düşündük... Al bakalım." Rachel katlanmış bir kâğıdı uzattı.

"Bu nedir?" diye sordum. Tahliye mektubu mu acaba diye düşünüyordum. Yakından bakınca çek olmadığını da anladım. Hay lanet. Çok işime yaratabilirdi.

"Açsana," dedi ve ben de öyle yaptım. Uçuş belgesiydi: Önümüzdeki hafta sonu LA'den Chicago'ya gidiş dönüş.

"Anlamadım."

"Eve bir ziyaret yapabilirsin diye düşündük. Scarlett'ı görürsün, birkaç günlüğüne eski arkadaşlarınla takılırsın. Onlarını özlediğini duydum," dedi ve fotoğrafı eline aldı. Anneme ve bana baktığını göstermek için yaptığı kasıtlı bir hareketti. Detayları inceliyordu: Annemin bacağına bir çıpa gibi tutunuşumu. Belki de Rachel'in asıl ilgilendiği ben değildim, sadece annemi, yani kocasının ilk karısını inceliyordu. Fotoğrafı bırakmasını istiyordum, parmaklarının çerçevede ufak lekeler bırakmasından hoşlanmıyordum.

"Kim söyledi özlediğimi?" diye sordum ki bu aptalca bir soruydu. Tabii ki eski hayatımı, arkadaşlarımı özlemiştim. Hatta bazen bu özlem öylesine ağır basıyordu ki kendimi hasta oluyormuşum gibi hissediyordum. Vahşiydi, affetmiyordu. Çaresi yoktu, sadece geçip gitmesini beklemek gerekiyordu.

"Scarlett'in ailesi babanı aramış," dedi Rachel ve en sonunda fotoğrafı bıraktı. Fotoğrafı elime alıp kapıya değil de yatağa çevirmemek için kendimi zor tutuyordum. Ya da Camsil'e çerçeveyi silmemek için. Ya da parmak izlerini ortadan kaldırmamak

için. Benim olduğumu haykırmamak için. "Zaten özlem duymasan tuhaf olurdu. Bu çok büyük bir değişiklikti. Hepimiz için."

Yüzünde gördüğüm şey pişmanlığın izleri miydi? Babamla hiç evlenmemiş olmayı, bu kocaman hatayı düzeltmenin kolay bir yolu olmasını mı diliyordu acaba?

"Bekle, ne?" Scarlett'ın ailesi babamı mı aramıştı? Ona bodrum katları için yaptığım plandan bahsetmişler miydi? Scarlett onlara ne anlatmıştı? Kızgın mı olsam yoksa heyecanlansam mı bilemiyordum çünkü şu anda elimde beni kısa bir zaman sonra evime, Scarlett'a, daha tanıdık bir hayata götürecek olan uçak bileti vardı. Buraya taşınırken uçakla gelmemiştik. Onun yerine babamla arabalarımızı birbirine bağlamış ve birçok eyaleti kara yoluyla geçmiştik. Düz ve mahrum bırakılmış bir dünya: Kiloetreler boyunca topraktan başka hiçbir şeyin görünmediği yollar. Yemek yemek ve tuvalet ihtiyacımızı gidermek için arada bir uğradığımız McDonald's, benzin almak için benzin istasyonu ve uyumak için ucuz bir motel. Zihnim de geçtiğimiz yollar gibi boş ve anlamsızdı. BH'nin Xbox oynarken olduğu gibi uyuşmuş bir vaziyetteydim.

Babamla o yolculukta neredeyse hiç konuşmamıştık. Konuşmayı denemiş miydi, onu da bilmiyordum. Sadece bir kez, Arby's'deki yemeğimiz esnasında Rachel'ın lafı açılmıştı; sanki hiç sormadığım bir soruyu cevaplar gibiydi.

"Rachel inanılmaz bir kadın. Görürsün. Endişelenme, muhakkak göreceksin," dedi, endişeli olduğumu söylemememe rağmen. Hiçbir şey söylememiştim aslında.

"Anladığım kadarıyla Scarlett'ın annesi senin için endişelendiğini söylemiş. Ve açıkçası ben de endişeleniyorum," dedi Rachel. "Git. Eğlen. Ve bize yepyeni bir insan gibi dön. Baban, şey... o benim hayatımı kurtardı. O çok gerçek ve normal biri, benim nasıl bir dönemden geçtiğimi çok iyi anlıyor ve bunun için ona daha fazla minnettar olamazdım. Birbirimizden çok farklı olabiliriz ama birlikte güçlüyüz. Bir bütün olarak. Ama bütün bunların, tüm bu yaşadıklarımızın, sana da bir bedel ödettiğinin

farkında olmadığımı düşünme." Gerçekçi konuşuyordu ve sesi ilk kez normal bir desibeldeydi. "Bu evdeki herkes yeniden başlamanın ne kadar zor olabileceğini anlıyor," dedi.

Elimdeki bilete baktım. Cuma sabahı yola çıkıp pazar akşamı dönecektim.

"Okul ne olacak?"

"Theo sana notları ve gerekli bilgileri e-postayla gönderecek ve öğretmenlerine de bir mazeretin olduğunu bildireceğiz. Bunu hak ettin." Rachel, gidip yanına oturmam için yatağın üstüne hafifçe vurdu. O zaman, odanın etrafında yavaş yavaş tur attığımı fark ettim.

Oturdum ve bilete baktım. Perşembe günü BH/Caleb'la buluşacak, umarım ki maskesini indirecek ve ertesi gün gidecektim. Haftalık *Çorak Ülke* buluşmamızı kaçıracaktım ama Ethan'ın anlayış göstereceğinden emindim. Scarlett'la kötü televizyon programları izleyip patlamış mısır ve buradaki tam buğdaylı saçmalıkların aksine gerçek pizza yiyecektik. Ben konuşacaktım ve o da dinleyecekti, bir şeylerin açıklanmasına gerek duymayacaktı çünkü birbirimizi buna gerek kalmayacak kadar uzun süredir tanıyorduk. Annesinin sürekli demlediği o yeşil çaydan bile içecektim çünkü o zamanlar tadının idrar gibi olduğunu düşünüyordum olsam da artık onu ne zaman düşünsem aklıma ev hissi geliyordu.

"Teşekkürler," dedim ve kendimi Rachel'ın gözlerine bakmaya zorladım. *Bunu akıl eden babamı değil,* diye düşündüm. Böyle büyük hareketler ona göre değildi ya da en azından Rachel'la evlenmeden önce öyle değildi. Bir uçak bileti de kolayca gözden çıkarabileceği bir şey değildi. "Ben..."

Gözlerim sulanmıştı ve gözyaşlarını yerli yerinde tutabilmek için doğruca karşıya baktım. Burada, şu anda olmazdı. Gözyaşları en istenmedikleri zamanda ortaya çıkıyor gibiydi. Gecenin derin karanlığında, boşluğun en sahici hâliyle karşımda olduğu ve ağlamanın rahatlamak anlamına geldiği zamanlarda neredeydiler?

“Sorun değil,” dedi Rachel ve ayağa kalktı. “Ama biliyor musun, tek bir şartımız var.”

Durdum. Benden isteyeceği ne olabilirdi ki? Kira mı? Babamla barışmamı mı?

“Geri dönmek zorundasın.”

Ben: AMAN TANRIM! AMAN TANRIM! AMAN TANRIM! 2 gece!

Scarlett: Vay anasını! Vay anasını!

Ben: Sizinkilere ne söyledin? Çılgına dönmüş olmalılar.

Scarlett: Bodrum katını spor salonuna dönüştürmeyi konuşuyorlardı. Ben de biraz beklemleri gerekebileceğini, belki de senin buraya dönebileceğini söyledim. Ağızları açık kaldı.

Ben: Her neyse. Eve dönüyorum! Eve dönüyorum!

Scarlett: Sabırsızlanıyorum. Bu arada, buradayken Adam’la birlikte takılmamıza aldırmazsın, değil mi? Cumartesi günü onunla plan yapmıştık ve...

Ben: Şey, tabii ki aldırmam. Tamam.

Scarlett: Belki de bir hoş geldin partisi ayarlarım.

Ben: Partici olmadığımı biliyorsun.

Scarlett: Parti gibi bir parti değil. Daha çok yeniden bir araya gelme kutlaması.

Ben: YAŞASIN. Eve dönüyorum!

Ben: Tahmin et n'oldu?

BH: denize düştü boğuldu.

Ben: ?

BH: pardon. n'oldu?

Ben: EVE DÖNÜYORUM. Sadece üç günlüğüne ama olsun.

BH: !!!! senin adına çok sevindim. ama?

Ben: Ama ne?

BH: GERİ GELECEKSİN, DEĞİL Mİ?

Ben: ☺

BH: smiley koyunca ne demek istediğini net olarak anlayamıyorum. "Geri geleceğim," de.

Ben: Geri geleceğim. Hem neden bu kadar takıldığını anlamadım. Sanki ben Chicago'dayken mesajlaşamayacağız.

BH: aynı şey değil. seni her gün görmeyi seviyorum.

Ben: Beni her gün görüyor musun?

BH: elinizi iyi oynuyorsunuz bayan Holmes.

• • •

Ben: Selam. Cuma günü görüşmeyi başka güne kaydırmamız gerek. Hafta sonu eve gidiyorum.

Ethan: "Geri geldiğimizde fakat, geç vakit, sümbül bahçesinden / Kolların dolu, ve saçların ıslak, konuşamıyordum / Ve gözlerim güçten düşmüştü, ne diri ydim / Ne de ölü, ve bir şey bilmiyordum / Bakarak ışığın yüreğine, sessizliğe."

Ben: Benim en sevdiğim kısım bu. Anlayabiliyorum. Konuşamamak. Ne diri ne de ölü olmak.

Ethan: Ben de anlayabiliyorum.

Ben: Belki biraz daha uyumayı denesen...

Ethan: Ha! Gideceğin için çok heyecanlı olmalısın.

Ben: Öyleyim. Heyecanlıdan da öte.

Ethan: Güzel. Benim için de bir dilim kalın hamurlu pizza ye.

Ben: Yerim. Ödevi telafi etmek için bir sonraki hafta buluşalım mı?

Ethan: Tabii. Pazartesi okuldan sonra?

Ben: Olur. O zamana kadar hepsini ezberlemiş olursun büyük ihtimalle.

Ethan: Çoktan ezberledim.

Bir uyuşturucu bağımlısı, şiir ezberlemekle uğraşır mıydı? Theo yanılıyor olmalıydı. Ethan uyuşturucu falan kullanmıyordu. Ethan uykusuzluk çekiyordu ve yaralıydı, bu her ne demekse artık. Tabii ki bunun ne anlama geldiğini biliyordum çünkü kimi kandırıyordum ki? Ben de yaralıydım.

bölüm 26

Yemek yiyemiyordum. Fazla gergindim. Birkaç saat içinde Caleb ile ilk randevumuza gidecektim ama şimdiye kadar sadece çevrimiçi takıldığımız için bunun gerçek bir randevu sayılıp sayılmayacağından emin değildim.

Bir gece önce geç saate kadar yazışmıştık ve kucağımda bilgisayarım ile uyuyakalmıştım. Sabah da ekranda yanıp sönen kelimeleriyle uyanmıştım. Üç şey, demişti: (1) *günaydın*. (2) *yüzümde klavye tuşlarının izleri var. "sdfgh" tuşları üzerinde uyumuşum*. (3) *24 saat içinde gideceksin ve ben seni özleyeceğim*.

"BH'nin Caleb olduğuna inanmıyorum," dedi Agnes, teklif ettiği patates kızartmasını kusacağımdan korktuğum için beşinci kez reddederken. "Yani, Dri haklı, tuhaf bir çocuktur ama yine de bilemiyorum. O, nasıl desem, utangaç biri değildir. Tanıdığım en direkt çocuklardan biri o."

"Ama ona nerede çalıştığımı söyledim ve o gün oraya geldi. Gem'in partisinde yazışırken onun da aynı anda telefonunda bir şeyler yazdığını gördüm. Ve ne zaman onunla konuşsam, o garip telefon sallama şeyini yapıyor. Hem benim söylediğim bir şeyden alıntı yaptı. O olmalı," dedim.

"Kesinlikle o," dedi Dri. "Ve ilk hamleyi yapmış olmandan da etkilendim. Cesur kızım benim." Dri bize bakmıyordu. Kafeteryanın diğer tarafında oturan Liam'ı izliyordu ve Gem de etrafta yoktu. "Sizce ayrıldılar mı?"

"Hiçbir fikrim yok," deyip omuzlarımı silktim. "Umursadığım da yok."

"Gemiam'ı alaşağı etmiş olabilirsin."

"Gemiam mı?"

"Gem ve Liam. Gemiam."

Dri'ye dönüp gözlerimi devirdim.

"Ben Jessaleb'dan bahsetmek istiyorum. Kız kardeşi ölmüş olsaydı muhakkak duyardım diye düşünüyorum," dedi Agnes ve midem kasılır gibi oldu.

"Onun hakkında hiç konuşmadığını söylemiştin," dedi Dri. Bir yandan bizimle konuşuyor, bir yandan da Liam Şov'u izliyordu. Her ne kadar Liam farkında bile olmasa da durumu fazla çaktırmasından endişeleniyordum. Umarım Gem farkına varmazdı. "Ve dedikodular vardı."

"Yani evet, kendisini kestiğini ve dev bir yeme bozukluğu olduğunu duymuştum ama kim bilir. Ama canına kıydığını falan düşünmemiştim, ailesinin onu Doğu Yakası'nda bir akıl hastanesine falan gönderdiğini sanıyordum," dedi Agnes. Ses tonu öylesine sıradandı ki sanki gerçek hayattan değil de bir kitap karakterinden bahsediyor gibiydi. Gerçek dünyadaki gerçek bir insanın ölü mü hayatta mı olduğunu tartışıyor gibi değildi. O an, gerçekte ne kadar da hissizleştığımız dank etti kafama, başka insanların problemlerinden bahsederken ne kadar da rahattık: *Kendini kesmek. Dev yeme bozukluğu.* Bizim için ne kadar basitti.

Keşke kardeşinden bahsetmemiş olsaydım. Şimdi Caleb'a ihanet etmiş ve üzerime hiç vazife olmayan bir şey yapmışım gibi hissediyordum. İyi ki annesinden bahsetmemiştim.

"Belki de mecazi olarak söylemiştir. Kız kardeşinin onun için ölü olduğunu kastetmiştir," dedi Dri ama bu mantıklı değildi. Caleb o kadar muğlak konuşan biri değildi. "Belki de bunu sa-

dece seninle bir bağ kurabilmek için söylemiştir annen konusunda?"

Agnes'in patates kızartmasından aldım ve yavaşça kemirmeye başladım. Eğer cesaret edebilirsem bunu Caleb'a sormayı düşünüyordum. Şimdiye kadar kimsenin ölü olmasını dilememiştim ama böyle bir şeyi uydurmuş ise hiç hoş olmazdı. Hayır, Caleb ona yakın olan birini kaybetmişti. Biz seçilmiş bir grup insandık, ölü aile kulübü ve kimin numara yapıp yapmadığını kesinlikle ayırt edebilirdim. O da tıpkı benim gibi günleri sayıyordu.

Kimse günleri saymak gibi bir şeyin numarasını yapamazdı.

İngilizce dersine geldiğinde Gem bana hiç bakmadan yerine oturdu. Sırtını, hoşnutsuzlukla sallanan atkuyruğunu ve çatılan kaşlarını görebiliyordum. Güzelliği öyle klasik, öylesine kabul edilmişti ki ona gözlerimi dikip bakmamam neredeyse imkânsızdı. Bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum ama onun gibi görünmek, ağzımı bile açmadan insanları büyüleyebilmek istiyordum. Onunki gibi, tüm erkekler tarafından düşünülüp meydana getirilmiş gibi görünen bir vücuda sahip olmak istiyordum.

Acaba Ethan da benim gibi ona bakıyor muydu? Elinde olmadan da olsa.

Geceleri benim onu düşündüğüm gibi Gem'i düşünüyor muydu?

Artık yapmamaya çalışıyordum aslında. Yani Ethan'ı düşünmemeye çalışıyordum. Ethan'ın yüzü gözlerimin önünde belirlediğinde yerine Caleb'ın yüzünü koymaya çalışıyordum ama hiçbir zaman işe yaramıyordu. Gündüzlerimi Caleb'la mesajlaşarak geçiriyor olabilirdim ama rüyalarım Ethan'la birlikteydi. O rüyalarda uyanıktı, elleri arzuluydu ve gözlerini benim gözlerime dikeyordu. O rüyalarda sevişmekten, yakınlaşmaktan ya da herhangi bir şeyden korkmuyordum. O rüyalarda kendimi çirkin

hissetmiyor, kendimi Gem’le kıyaslamıyordum. Güzel, güçlü ve cesur hissediyordum.

Sabahları günün gerçekliği üstüme çöreklenince ise utanıyor ve üzülüyordum. Yüzümü yıkarken aynaya bakınca sivilceler, kırmızı benekler ve çocukları gibi yuvarlak olan yanaklarımı görüyordum.

“Bayan Holmes?” dedi Bayan Pollack ve ne zamandır bana sesleniyor acaba diye düşündüm.

“Şey, evet?”

“Soruya cevap vermeye ne dersiniz?” Aniden sınıfta dolandığını hatırladım. Tetikteydim aslında, sıradakinin ben olduğunu biliyordum ama yine de düşüncelere dalmıştım. Bayan Pollack’e baktım; çekici bir kadındı ve onun yaşındayken büyük ihtimalle o da Gem gibi görünüyordu. Tek bir sivilcesi bile olmadığına emindim.

“Üzgünüm, ben...” Tüm sınıf bana dönmüştü ve Gem’le Crystal’ın suratlarında sırtmalar belirmişti. Birden yüzüm yanmaya başladı ve alnımdan aşağı inecek olan bir ter damlası belirdi. Elimle silip hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Chicago’da en iyi olduğum ders İngilizceydi. “Yani, ben dikkatli...”

“Raskolnikov’un evinde annesiyle ve kardeşiyle olduğu sahne. Her ne kadar içten içe çıldırsa da her şey son derece normalmiş gibi davranması,” diye araya girdi Ethan. Neden bahsettiğini bilmiyordum ama söyledikleri Bayan Pollack’i tatmin etmiş olacaktı ki sınıfın ön tarafına gidip tahtaya bir şeyler yazmaya başladı.

“Kesinlikle,” dedi ve bana son bir kez baktı. Bakışı beni şaşırtmıştı çünkü acımasızlık ya da acıma yoktu o bakışta. Daha başka bir şeydi. Empatiydi.

Sınıftan güvenli bir şekilde koridora çıktıktan sonra Ethan’a, “Teşekkürler,” dedim. “Beni kurtardın.”

“Benim için zevkti, Yumrucuk,”

“Umarım ödevdeki notunu düşürmem.” Birden omuzumdaki ağırlığı artmış olan çantamı kurcalamaya başladım. “Özellikle de seni birlikte yapmaya zorladıktan sonra.”

“Endişelenmiyorum.” Gülümsedi ve ben de kendimi gözlerine bakmaya zorladım. O mavilikte yıkanmak istiyordum. Theo’nun uyarıları yankılandı kafamda ve hemen gözbebeklerine baktım ama gayet normal bir boyuttaydılar.

“Güzel,” dedim. Çok akıllıca bir laf değildi. Flörtöz de değildi. Hiçbir anlamı yoktu. Belki bir saat içinde aklıma söylenebilecek daha iyi bir şey gelirdi. Sahneden ayrılışıma uygun olabilecek komik ve güzel bir şey.

Fakat şimdilik daha iyi bir şey gelmiyordu aklıma.

Ethan saçlarını havalandırmaya çalışıyormuş gibi kafasını karıştırdı ve yeniden gülümsedi.

“Yarın için iyi yolculuklar.”

“Teşekkürler.”

“Bizi unutma,” dedi ve ben söylediğini doğru düzgün düşünmeden Ethan kapıdan çıkmış ve arabasına olan yolu yarılamıştı bile. Biz derken neyi kastediyordu, Wood Valley’yi mi? LA’i mi? Kendisi ve beni mi?

Okulun kapısında durmuş Caleb’i bekliyordum. Saat üç gibi buluşabileceğimizi söylemişti ama saat üçü çeyrek geçiyordu ve hâlâ ortalarda görünmediği için gerilmemişim gibi davranmaya çalışıyordum. Çok derin bir şeyler düşünüyormuşum, hayatım yazdığım bu mesaja bağlıymış gibi telefonun ekranına bakıyordum. Fakat kimseye mesaj attığım yoktu çünkü böyle zamanlarda yazdığım kişi zaten Caleb’di. Bu yüzden tekrar tekrar parmaklarımı vuruyordum ekrana aslında: *Lütfen beni ekme. Lütfen beni ekme. Lütfen beni ekme.* Ne kadar süreliğine beklemem gerektiğini ve hangi noktada tam bir aptal olduğumun ortaya çıkacağını düşünüyordum.

Ancak şimdilik daha iyi bir şey gelmiyordu aklıma.

O sırada Gem çıktı ortaya; tabii ki aşağılanmama şahit olacak biri varsa o kesinlikle Gem olacaktı. BH'nin Gem olduğunu, tüm bunların bana yapılan büyük bir şaka olduğunu düşününce bir anlığına midem bulanır gibi oldu ama kendime hâkim olup bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Hayır, Gem'in sabah akşam bana mesaj yazacağı bir şakadan başka yapacak daha iyi işleri vardı muhtemelen. Caleb benimle yüzleşmeye hazır olmasa da benim BH ile olan arkadaşlığım gerçektir.

"Keşke geldiğin yere geri dönsen," dedi Gem yanımdan geçerken; kelimeleri dart okları gibi sert bir şekilde omzunun üzerinden savurmuştu.

"Ben de onu isterdim," dedim onun beni duyamayacağı bir sesle.

"Sen de ne isterdin?" dedi Caleb o sırada, yanıbaşımıdaydı ve onu görünce kocaman sırtımdan edemedim. Beni ekmemişti. Buradaydı işte, parmağında arabanın anahtarı sallanıyordu ve gitmeye hazırdı. Kahve içecektik ve nihayet konuşacaktık; klavyede hızla hareket eden parmaklarım gibi oldukça kolay olacaktı her şey. Ona güvenmemem gerektiğini biliyordum ama yine de güveniyordum. Üç şey, diye yazmaya başladım kafamda: (1) Beni anlıyorsun. (2) Bana Kilimanjaro'dan bahset. (3) Oraya çıktığında korktun mu?

"Hiç," dedim. "Kendi kendime konuşuyordum."

"Sık sık yapar mısın bunu?"

"Arada bir oluyor," dedim. Caleb o kadar uzun boyluydu ki ona bakmak için kafamı tuhaf bir açıyla geriye atmam gerekiyordu. Belki daha sonra aynı açıdan bir fotoğrafımı çekip yüzümün nasıl görüldüğüne bakmalıydım. Sadece çene ve kaşlar. Güzel görünüyor olamazdı bu manzara. Onun Ken görünüşüne layık bir Barbie değildim ben.

"Dinle, şu kahve işi," dedi ve o daha konuşmadan hayal kırıklığı tüm ağırlığıyla üstüme çöktü. Cesur olunca böyle oluyordu işte. Bu kadar iyimser ve olasılıklara açık olmam, bunun gerçekten gerçekleşecek olduğunu düşünmem ne kadar aptalcaydı.

Para atılarak kancayla oyuncakların yakalandığı makinelerden asla alınamayan pelüş hayvanlar gibiydim; sürekli kaldırılıp yere atılmama müsaade ediyordum. Seçilen değildim hiçbir zaman, özellikle de onun gibi görünen biri tarafından. "Sanırım bunu yapmamalıyız."

"Kahve içmemeli miyiz? Tamam." Yeniden telefonuma sarılmak istiyordum. BH'ye mesaj atmak. Söylemesi zor olan şeyi yazmak: *Neden? Neden yüz yüze görüşeceğin kadar iyi bulmuyorsun beni?*

Çenemdeki, yarım saat önce fondötenle kapadığım sivilceyi düşündüm. Gem'inkiler gibi bronz olmayan, gevşek ve hamur gibi görünen kollarımı düşündüm. Ayna karşısında ne kadar vakit geçirirsem geçireyim biri her zaman daha yamuk olan kaşlarımı düşündüm. Kıyafetlerim en az Caleb'inkiler gibi kişiliksizdi ve sanırım öyle olmaması gerekiyordu. Burnumun o âna kadar beni hiç rahatsız etmemiş olan genişliği, soyulmuş olan ojeleirim... Şu an kulak mememden bile rahatsızlık duyuyordum, dalında sallanan bir meyve gibi fazla gevşekti. Ve tabii ki her zaman hayal kırıklığı olan göğüslerim, bir şekilde hem küçük hem de sarkık olmayı başarıyorlardı.

Caleb hayal kırıklığımı görmemeliydi. Bu yüzden ben de onun umursamazlığını taklit etmeye çalıştım. Sanki sorun değilmiş gibi omuzlarımı silktim. Gülümsememin solmamasına çabaladım. Sanki biri uzanıp eliyle tüm organlarımı korkunç bir şekilde birbirine bağlamış gibiydi ve boğazımdaki o sert düğümü hissetmemeye çalıştım. O gerçek, yadsınamaz acıya rağmen gülümsemeye devam ettim.

"Biliyorsun, Liam yüzünden," dedi Caleb ve bir anda şaşkın bir ifade takındı. Anlamıyordum. Daha önce hiç duymadığım yabancı bir dil konuşuyordu. Agresif, sert ve acımasız harfleri yüzünden kulağa çok yanlış gelen bir dil.

"Liam mı? Yani... Bir dakika ya, ne?"

"Yanlış bir fikre kapılır diye düşündüm. Hem o benim en yakın arkadaşım ve bilirsin işte," dedi. Bilmiyordum. Benim Caleb'la kahve içmemden Liam'a neydi?

“Ben hâlâ... Yani, kafam karıştı. Hangi yanlış fikir? Liam’ın bu konularla ne alakası var ki?” Beynim yine tekliyordu. Belki de Caleb haklıydı: Her şeyi ekranda tutmak, açıkça söylemekten çok daha kolaydı. Orada söylenenler açıktı ve daha sonra yanlış anlaşılma mazeretiyle geri alınabilirlerdi.

“Gem’den ayrıldığını biliyorsun, değil mi? Senin için.” Caleb’in ses tonu sanki sıradan bir Wood Valley dedikodusundan bahsediyormuş gibiydi. Ve sanki konunun onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibiydi.

“Şey, hayır. Ayrıldıklarını bilmiyordum ve ayrıldılarsa bile benim bununla hiçbir alakam yok.” Yutkundum ve sesimin fazla agresif çıktığını fark edip yeniden konuşmaya başladım. “Yani, o kız kaltağın teki ve Liam da onun gerçek yüzünü görmüştür belki, yani çok acımasız olduğunu falan. Belki de bu açıdan benimle bağlantısı vardır. Ama bekle, ne?” Gergin olduğum için hafiften kekeliyordum. Durdum ve beynim ayak uydursun diye bekledim. Düşündüğüm şeyi söylemiyordu, değil mi? Hayır. Liam benden hoşlandığı için Gem’den ayrılmış olamazdı, değil mi?

Hayır, bu imkânsızdı.

Tanrım. Parmaklarımı cebimdeki kâğıda sürttüm. Chicago biletim. Ertesi gün daha hızlı gelmeliydi. Buradan çok, çok uzaklara gitmem gerekiyordu. Dri’nin, hiç anlamadığım o tuhaf Wood Valley ağıyla bunu bir şekilde öğrendiği ve yeni arkadaşlığımıza ihanet ettiğimi düşüneceği geldi bir anda aklıma. Liam’a ilgi duymadığımı biliyordu, değil mi?

Bunların hiçbir anlamı yoktu. Gem, sadece genç erkeklerin değil, yetişkin erkeklerin bile aklını başından alacak türde bir kızdı. Bir erkeğin benim için onu terkedeceği bir evren söz konusu bile değildi. Tabii BH, Liam değilse... Aramızda, Gem ile benim aramdaki devasa boşluğu doldurmasını sağlayacak entelektüel bir bağımız mı vardı acaba?

Hayır. Liam tek çocuktuk. Gerçek ya da mecazi bir anlamda ölü bir kız kardeşi yoktu. Hem yüz yüze konuştuğumuzda öyle gerçek bir bağ kurmuyorduk. En azından ben öyle düşünüyordum.

Liam, geçen gün dkkndayken kolay muhabbet edilen biri ve iyi bir dinleyici olduğunu söylemişti. Fazlasıyla utangaç birine öylesine söylenmiş şeyler olduğunu düşünmüştüm. Aslına bakılırsa o kadar da iyi bir dinleyici değildim. Sadece diğer insanların konuşmalarına izin vermekte iyiydim.

Hayır, Caleb durumu yanlış anlamış olmalıydı.

“Tamam, her neyse. Bu işe bulaşmak istemiyorum,” dedi ve uzaklaşmaya başladı.

“Bekle,” dedim, ona milyonlarca soru sormak istiyordum ama ona mesaj atmam büyük ihtimalle daha iyi olacaktı. Daha direkt ve etkiliydi böylesi.

“Ne?” Caleb arkasını dönmüştü. Yine aptal telefon sallama hareketini yapıyordu, sanki bu beni biraz daha rahatlatabilirmiş gibi: Yüksek ihtimalle gelecek olan bir mesajın vaadi.

“Hiç,” dedim. “Sadece kendi kendime konuşuyordum.”

BH: yolculuk için heyecanlı mısın?

Ben: BURADAN DEFOLUP GİTMEK İÇİN
SABIRSIZLANIYORUM.

BH: o kadar kötü bir gün müydü?

Ben: Ben sadece. Bak ne diyeceğim, boş ver gitsin.

BH: yapabileceğim bir şey var mı?

Ben: Hayır, pek sayılmaz.

Yanılmıştım. O kelimeleri yazmak, söylemekten daha kolay değildi: *Bugün duygularımı incittin. Liam’dan hoşlanmıyorum. Parmaklarım artık yoruldu. Sadece bir kahve içecektik.*

Ya da şunları: *Nasıl oluyor da kelimelerde bana bu kadar değer verirken yüz yüze geldiğimizde umurunda bile olmuyorum?*

Ya da belki de yüzde yüz emin olmak adına şu: *Sen Caleb'sın, değil mi?*

Yatağıma uzandım. BH'nin gerçek hayatta benimle takılmak istememesi çok da şaşırtıcı değildi aslında. Ben onunla konuşmayı kesmeden önce bile kendi babam benimle konuşmaya çok istekli görünmüyordu zaten.

Kendime acıdığım o anlar, yavaş ama kararlı, yatağımın altındaki aç bir canavar gibi yaklaşıyordu. Böyle durumlarda işin çok daha kötü bir hâl almasına neden olan o tetiği çekmemeye ve anemi düşünmemeye çalıştım. Kendime acımamı haklı gösteren bir nedendi: Annesi ölmüş bir ezik. Ona olduğu kadar benim için de fazlasıyla haksızlık olan bir kestirme.

Dri: AMAN TANRIM! AMAN TANRIM! AMAN TANRIM!

Ben: ?

Dri: Haklıydım! Gemiam TARIHE GÖMÜLDÜ.

Ben: Vay canına. Güzel.

Dri: Bence bu olay daha çok heyecanı hak ediyor. Ve şunu dinle: LIAM ONDAN AYRILDI.

Ben: Hımm. Heralde onun nasıl biri olduğunu anladı.

İkinci kısmı henüz duymamıştı anlaşılan. Belki de Caleb yanıliyordu. Belki de bu durumla hiçbir alakam yoktu. Belki de söylediklerini yanlış anlamıştım. Böylesi çok daha mantıklı olurdu zaten. Her iki şekilde de bu saçma dedikodunun muhatabı ben olmazdım, özellikle de doğru olmadığını umduğum için.

Neredeyse iki ay önce, o bankta oturmuş tek başıma yemeğimi yediğim zamanlarda son sınıftan herhangi bir öğrencinin bana çıkma teklifi etmesi fikri sadece inanılmaz değil, aynı za-

manda heyecan vericiydi. Gurur duymaktan çok daha ötesiydi: İnek fantazilerimin bir parçasıydı. Sonuçta okulun en havalı müzik grubunun vokalistiydi. Fakat şimdi Liam her şeyi berbat edebilirdi: Dri ile olan arkadaşlığımı, işimi ve belki de Ethan'la aramızda olanları. Zaten ne zaman Liam'ın konusu açılrsa muhabbet tuhaf bir hâl alıyordu. Ve tabii ki bir de ilişkimizi sadece ekran başında tutmak için uygun bir nedeni olan Caleb vardı.

Bu yeni Jessie, Californialı Jessie, hiç de sağlam olmayan bir yerde duruyordu. Dri'ye, BH'ye ve hatta Kitaplar Aşağı Kitaplar Yukarı'ya ihtiyacım vardı. Dri görünmez olmaktan şikâyet ediyordu. Benim endişem de onun uzaktan kuzeni sayılırdı: Hayatımdaki bu üç şey olmazsa ben de ortadan kaybolabilirdim.

Dri: KAHVE NASILDI? Bu kadar geç sorduğum için özür dilerim. L ve G konusunda heyecanlıydım da.

Ben: Gerçekleşmedi. İptal etti.

Dri: Üzüldüm. İyi misin?

Ben: Olan oldu.

Dri: Ne kadar Zen gördüm seni.

Ben: Ben evrenle bir bütünüm ve evren de benimle.

Dri: Cehenneme kadar yolu var.

Ben: Bir de o var tabii.



Telefonumu kapamış ve spor çantama koymuştum. Birkaç dakika olmasına rağmen şimdiden onu özlemiştim. Kendimi ekranına uzanmamak için zor tutuyordum. Onun yerine LA'ın giderek daha da küçük görüldüğü pencereye çevirdim gözlerimi. Buradan binalar, evler ve otobandaki yollar oldukça zararsız ve belirsiz görünüyordu. Ev olmayan herhangi bir yerden farksızdılar. PSAT için yanımda getirdiğim alıştırma kitabı kucağımda açık bir şekilde duruyordu ama içimden bakmak gelmiyordu hiç. Dört saatten az bir süre sonra Scarlett beni havalimanından alacak, birlikte DeLucci'nin restoranına gidecek, ikişer dilim pizza ısmarlayıp o uyduruk masalarda geçmişimizi yeniden canlandıracağız.

İki ay önce yaşadıklarım geride kalmıştı. Ona her şeyi nasıl berbat ettiğimi, yeni hayatımın parçalanmanın eşiğinde olduğunu anlatacaktım ve o da bana nasıl düzeltebileceğimi söyleyecekti. Dri ile arkadaşılığımı nasıl devam ettirebileceğimi, Caleb'ın da benimle yüz yüze görüşme konusunda daha istekli olmasını nasıl sağlayabileceğimi, işimi kaybetmekten nasıl kurtulabileceğimi söyleyecekti. Yaralı, muhtemelen tehlikeli ve kesinlikle kes-

tirilemez olan Ethan'a karşı duyduğum hislerden nasıl kurtulabileceğimi anlatacaktı.

Yeni olan her şeyin belirsizlik hissettirdiğini ve bunların çoğunun, belki de hepsinin sadece benim kafamda olduğunu hatırlatacaktı.

Dört saatten daha kısa bir süre içinde yeniden evimde olacaktım. Annem orada olmasa bile en azından tanıdık olduğum bir yerde olacaktım.

Akmasına izin verdiğim yaşları görececek kimsenin olmaması çok güzeldi. Sözcük listemdeki kelimeleri bulanıklaştırmalarına, büyük ve ıslak lekeler bırakmalarına bile izin veriyordum.

Daha sonra arabada giderken yan gözle Scar'a baktım. Daha farklı, sanki yüz hatları yerli yerine oturmuş gibi daha olgun görünüyordu. Saçları kısaydı artık, asimetrik bir şekilde küt kesilmişti. Kestirdiğini de hiç söylememişti aslında. Kuaföre gitmeden önce beraber yaptığımız gibi Pinterest'te olası modelleri bir araya getirmiş miydi yoksa anlık bir karar mıydı acaba? Nasıl karar vermiş olursa olsun sonuç harika görünüyordu. Scar, ailesinin eski Honda arabasının direksiyonunda, hiç duymadığım bir şarkıya ritim tutuyordu. Müzik de sıcaklık da boğucuydu. Paltom ve şalım dışarısı için kesinlikle gerekliydi ama arabada Chicago için giyinmiş hâldeyken ve emniyet kemeri takılıyken sıcaktan bayılmak üzereydim. Keşke binmeden önce üstümdekileri çıkarsaydım.

California'daki havayı, sabahları hava durumunu kontrol etmek zorunda olmayışımı düşündüm. Her gün mavi gökyüzü, kısa kollular. Ancak gıcıklayacak kadar güçlü bir esinti.

"Hapishaneden çıkmışım gibi hissediyorum," dedim ve camı açıp ne konuştuğumuzu duyabilelim diye radyonun sesini kısıtım. Burnuma Scarlett'ın tanıdık kokusu geliyordu: losyonunun hindistancevizi ve mango kokusu ve bir de tanıyamadığım, baharatlı bir koku. "Gerçekten öyle."

“Eğer hapishaneyi Beverly Hills’te, hizmetçisi ve aşçısı olan devasa bir malikane olarak tanımlıyorsan tabii ki. Kesinlikle hapishaneden çıktın,” dedi Scarlett ve sesinde, aşına olmadığı bir tını duyar gibi oldum. Sabrını taşırmışım gibi.

“Her şeyden önce ben Beverly Hills’te yaşamıyorum, öyle olmadığına biliyorsun.”

“Sakin ol, şaka yapıyorum,” dedi ve radyonun düğmesini kurcalamaya başladı. Müzik eskisi kadar yüksek değildi ama hâlâ sinir bozucuydu. “Ee, buradayken ne yapmak istersin?”

“Dürüst olayım mı? Seninle boş boş takılmak istiyorum. Piz-za yiyelim. Konuşalım. Gülelim. Seni, bizi özledim.”

“Evet ya. Sen gidene kadar vaktimizin ne kadar büyük bir bölümünü birlikte harcadığımızı fark etmemiştim.” Gözlerini yoldan ayırmamıştı ve ben yine paranoyaklık yapıp yapmadığımı merak ediyordum. Scar bir sebeple bana kızgın olabilir miydi? Tabii ki tüm vaktimizi birlikte geçiriyorduk. En iyi arkadaşlar da böyle yapmaz mıydı?

“Saçına bayıldım. Çok havalı görünüyor.”

“Biraz değişikliğe ihtiyacım vardı,” dedi ve radyonun sesini yeniden açtı.

DeLucci’nin hatırladığım kadar iyi olan pizzalarından yerken ona LA’de olan her şeyi anlattım. Tüm hikâyeyi baştan sona döküldüm. BH’nin Caleb olduğunu anlayışımı. Liam ve Dri’yi. Hatta Theo’nun Ethan hakkında söylediklerini bile. Ki başta onları anlatmasam diye düşündüm çünkü Scar’ın, hiç tanışmamış olmalarına rağmen ondan hoşlanmasını istiyordum. Fakat söz konusu Scar olduğunda dilimi tutamadığım için sonunda onları da anlattım. Başta gergin olduğum için biraz kekeledim. Sebebi büyük ihtimalle kahveydi, uçakta büyük bir bardak içmiştim. Ethan’ın anısına sütsüz ve şekersizdi.

“Ee, ne yapmalıyım sence?” diye sordum çünkü o her zaman ne yapılması gerektiğini bilirdi. Genç birinin vücudu içine hap-

solmuş yaşı insanlardan biri gibiydi. Göbek adı da ciddi ciddi Sage'di.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu ve diyet kolasının içindeki limonu kemirmeye başladı. "Çocuğun biri kız arkadaşından ayrılmış ve şimdi sana çıkma teklifi mi etmek istiyor? Pek mühim bir mesele."

"Aslında ben sadece... Benim istediğim..."

"Bence bunun üstüne fazla kafa yoruyorsun, J." Bir an için durup bana baktı, sanki iki ay öncesine göre ne tür değişiklikler olduğunu ölçüp biçiyor gibiydi. Saçım daha uzundu çünkü kestirmeye fırsatım olmamıştı ve Rachel'ın karbonhidratlarla pek arası olmadığı için büyük ihtimalle birkaç kilo da eksikim vardı. Bunlar dışında aynı görünüyordum.

"Belki. Sadece..."

"Bu arada daha sonra Adam da yanımıza gelecek. Bir de Deena," diye cümlemi böldü Scar.

"Artık Deena'yla mı arkadaşlık ediyorsun?"

"O kadar da kötü biri sayılmaz."

"Peki." Pizzamdan bir ısırık aldım ve bakışlarından kaçınmaya çalıştım. Scar, Deena'dan nefret ettiğimi biliyordu. İlk yılımızda Scar'la arkadaşlığımıza çomak sokmaya çalışmıştı. Arkasından abuk subuk şeyler söylediğimi anlatıyordu ama öyle bir şey yoktu tabii ki. Bir de sürekli yaptığı iğnelemeler vardı. Gem'in icra ettiği zorbalık sanatının yanında hiç kalırdı ama yine de o kategoride değerlendirilmeliydi.

"Biliyor musun, bu evrede zorlanan tek kişi sen değildin." Scar kola bardağını masaya koydu ve tabağına da biraz sıçrattı. Pizzasından bir lokma bile yememişti. "Yani benim de yeni arkadaşlıklar kurmam gerekti."

Bir anlığına işlerin tersine olduğunu düşündüm: Giden Scar olsaydı ve geride kalan ben olsaydım ne olurdu diye. Acaba zaten tanıdığım insanları yeniden tanımaya çalışmak nasıl olurdu? Bir sebeple arkadaş olarak seçmediğimiz insanlardı onlar. O âna kadar gidişimin başka birilerini etkilediği hiç aklıma gelmemişti.

“Özür dilerim. Bunun üzerine düşünmemiştim açıkçası.”

“Tabii ya.”

“Scar!” Gözlerine baktım ve neler olduğunu anlamaya çalıştım. Kavga mı ediyorduk? Daha önce hiç kavga etmemiştik. Arkadaşlığımız öyle değildi bizim: Birbirimize genç kız tripleri atmaz, üstünlük sağlamaya çalışmazdık. Her zaman birbirimizin gözdesi olmuştuk. Bu çok yeni bir durumdu ve Scar’ın bana kızgın olması, belki de arkadaşlığımızı çoktan geride bırakmış olması fikri kalbimin yalnızlıkla sızlamasına neden oldu. “Neler oluyor?”

Gözleri doldu ve onu görünce benim de gözlerim dolmaya başladı. Eve dönmeyi, daha önce yüzlerce kez oturduğumuz bu koltuklarda oturmayı ve aylardan sonra ilk kez rahatlamayı öyle çok istemiştim ki. Fakat şimdi aniden tek istediğim şey burası dışında herhangi bir yerde olmaktı.

Hayır, işin gerçeği başka bir yerde olmak istemiyordum çünkü nereye gidersem gideyim kendimi de yanımda götürüyordum. Bu beyne, bu vücuda ve insanlıktan çıkmış bu çirkin yığına tıkalıp kalmıştım.

Her şeyi böyle arapsaçına döndürmeyi nasıl başarmıştım?

Aklıma ilk gelen şey BH’ye mesaj atmak, burada her şeyin berbat gittiğini, artık evin bile ev gibi hissettirmediğini anlatmak oldu ama ardından bir önceki günü, benimle bir kahve bile içmek istemediğini hatırladım.

“Hiç. Unut gitsin.” Scar kendini pizzaya rendelenmiş peynir, kırmızı biber ve tuz dökerek oyalamaya çalışıyordu.

Hâlâ tek bir ısırık almamıştı.

“Scar.” Sesimde açık bir şekilde yalvarma tonu vardı: *Hadi, yeniden başlayalım.* Bununla savaştığım enerji yoktu. Hayır, enerji sorun değildi. Cesaretti. Birbirimize bağıracağımızı, zayıflıklarımızı ortaya çıkardığımızı, sevdiğimiz insanların ağızlarına asla almamaları gereken o kelimeleri söylediğimizi düşünemiyordum bile. Az önce ima ettiği şeyler: *Sen sadece kendini düşünüyorsun.* O kelimeleri söyledikten sonra bir daha arkadaş olamacağımız fikrine katlanamıyordum.

"Bu konuda konuşmayalım, tamam mı?" Scarlett yeniden limonunu kemirmeye başladı ve birkaç damla çenesine damladı. Ona peçete uzattım.

"Tamam." Ben iki dilim pizzamı yemiştım ama Scar, baharatlanmış ve hiç yenmemiş olan dilimlerini çöpe attı.

Scarlett kanepede Adam'ın yanına oturmuş ve bacaklarını onun kucağına uzatmıştı. Deena'nın devlet okulunda lise birinci sınıfa giden ve en az ablası kadar sinir bozucu plan kardeşi Joe bir kasa bira getirmişti. Belki de bu, Scar'ın ailesinin bodrum katına girmek için talep edilen ücretti. Deena, ılık olmalarına rağmen biralardan herkese dağıttı. Adam'ın en yakın arkadaşı Toby de gelmişti; anaokulundan beri onu tanıyor olmama rağmen doğru düzgün hiç konuşmadığım biriydi.

Herkes bir şekilde farklı ama aynı görünüyordu. Adam'ın suratı artık daha pürüzsüzdü, Scarlett bu konuda haklıydı ve daha az çocuksu görünüyordu. Birilerinin erkek arkadaşı olması fikri artık o kadar da saçma gelmiyordu. Scar onunla takılmayı tercih edebilir gibi görünüyordu. Adam'ın, bodrum katında internetten aldığı ağırlıkları kaldırdığını canlandırdım gözümde ki onların bodrum katı da aynı burası gibi linolyum kaplı ve alçak tavanlıydı. Böyle bilinçli bir proje için en uygun alandı. Deena da büyümüş gibi görünüyordu ama böyle düşünmemin sebebi daha dik duruyor olması olabilirdi. Scar'ın kulağına sürekli bir şeyler fısıldıyor ve ardından gülüşüyorlardı. *Tamam, anladık, demek istedim. Artık çok yakın arkadaşsınız.*

"LA nasıl?" diye sordu Adam ve odanın ortak ilgisi bir anda bana döndü. Oysaki birkaç saniye önce bir köşeye atılıp dışarıda bırakıldığımı düşünüyordum ama şimdi ilgi odağı bendim.

LA'den bahsetmek Scar'ın bana daha da sinir olmasına neden olabilirdi. Hele ki bu sorular onun erkek arkadaşından gelirken. Yoksa ara sıra seviştiği biri mi demeliydim?

"Bilirsin işte," dedim ve biramı diktım. "Güneşli."

“Scar saray ya da onun gibi fiyakalı bir yerde yaşadığını söylüyor,” dedi Toby ve birasını benimkine vurdu. Sanki LA’ye taşınmak, tercih ettiğim bir üniversiteye girmem gibi şahsi seçimimmiş gibi.

“Evet ama pek de görüldüğü gibi değil. Yani güzel bir ev tabii ama bize ait değil. Buraları özlüyorum ben.” Scar’ın bakışlarını yakalamaya çalıştım ama o Adam’la oynaşmakla meşguldü. Rachel’in evini, dışarıyı izlemen için yalvaran büyük camları düşündüm ve ardından etrafıma, bodrum katına baktım. Ne kadar varoş olduğumuzu hatırladım.

“Senin, peşinden koşan magazincilerin olduğu zengin çocukların okuduğu bir okula gittiğini söyledi.” Toby’nin sesinde beni şaşırtan bir ton vardı; düşündüğümde çok daha derinden çıkıyordu sesi. Şimdiye kadar hiç aksan diye düşünmediğim bir Chicago aksanı duyuyordum. Wood Valley’dekiler de ben konuşurken aynı şeyi mi duyuyorlardı?

“Bilmem. Oradakiler kesinlikle farklı tabii.” Bunca zamandır Scar yeni lüks dünyamdan bahsederken böbürlendiğimi falan mı düşünmüştü? Biz onunla hep aynı dili konuşmuştuk. Fakat burada, bu bodrumda olmayı; Deena, Adam ve bu tuhaf ekiple ılık bira içmek değil de onunla patlamış mısır yiyip Netflix izlemeyi tercih edeceğimi muhakkak biliyor olmalıydı. Wood Valley’nin kulağa ilginç ve havalı gelmesini sağlayan şeyler aynı zamanda beraberinde yalnızlığı da getiren şeylerdi. Kobe bifteğinden ya da uzun çitlerden etkilendiğim falan yoktu.

Yeni arkadaşlarımın Chicago’da olduğunu, benim onların hayatına dahil olmaya çalıştığım gibi onların da aynı şeyi benim eski hayatıma dahil olmak için yaptıklarını düşündüm. Bazen aşırıya kaçan kahve harcamalarına, okul sonrası buluştukları özel ders hocalarına ve bir kez bile ikinci el dükkanlarına ayak basmamış olmalarına rağmen Dri ve Agnes’in seve seve ucuz bira içeceklerini ve Scar’la acaba saçını yeniden uzatsa mı diye sohbet edeceklerini biliyordum. Caleb da burada takılabilirdi çünkü rahatlıkla insan içine karışıyordu. Öyle sayılırdı yani. Hepsi bir şekilde uyum sağlardı.

Bu karede bir yere oturtamadığım tek kişi Ethan'dı ama bunun sebebi büyük ihtimalle Ethan'ı saklandığı o köşeler dışında başka hiçbir yerde hayal edemememdi. Aslında düşününce bana benziyordu: Kendi beyninde olup bitenlerle diğerlerininkinden olan bitenler arasında kocaman bir fark olduğunun bilincinde olmasının ağırlığını taşıyordu. Bize en yakın olan insanların bile kafalarında bambaşka şeyler dönüyordu.

Bir de bunu çok uzun uzadıya düşünmememiz gerekiyordu çünkü bu, ne kadar izole yaşamak zorunda olduğumuz düşüncesi, baş edemeyeceğimiz kadar ağırdı.

Sarhoş olmuştum ve sıcak bira midemde kaynamaya başlamıştı. Scar ve Adam çamaşır odasındaydılar, kapı kapalıydı ve o an, gelen seslerden yola çıkarak, seks yaptıklarını düşündüm. İlk kez de değildi büyük ihtimalle. Belki de Deena'ya tüm detayları anlatmıştı ve yeni en yakın arkadaşı ona, benim internette izlediğim kısa bir pornodan çok karışık olduğu sonucu çıkardığım ince konularda tüyolar veriyordu. Cinsellik eğitiminde anlatılan muzun üstündeki kondom da değildi sadece. Nasılı, nedeni ve benim hiçbir fikir yürütemeyeceğim neyin daha iyi hissettireceği konuları da vardı. Belki de Scarlett'ın artık benimle arkadaş olmak istememesinin sebebi buydu çünkü ben ona bu tip yararlı bir danışmanlık hizmeti veremiyordum.

Bir de sarhoş olduğumda "yararlı danışmanlık hizmeti" demem de diğer bir sebep olabilirdi.

Düşününce, ben de benim arkadaşım olmak istemezdim aslında.

Deena ve Toby, Schwartzesların koltuğunun L köşesinde öpüşüyorlardı. Bir hafta önce, buraya taşınmanın ve bu bodrumda yaşamının tüm sorunlarının çözümü olduğunu düşündüğümde tam da hayallerimi süsleyen noktada. Ben gittikten sonra görünüşe göre Joe boynunun etrafına kulaklık dövmesi yaptırmıştı ki teknolojinin gidişatından yola çıkarsak bu, çevirmeli

telefonun dövmesini yaptırmak kadar saçmaydı. Artık dövmeli olan Joe, benimle konuşmaya çalışıyor ve her soruyla gıdım gıdım bana doğru kayıyordu. Tabii ki soruları çok aptalcaydı: Brad ve Angelina'yı gördün mü? Hollywood yazısının harflerine çıkıp oturabiliyor musun? Eleme yoluyla ortaya çıkan sonuca göre onunla birlikte olmam gerektiği sonucunu çıkarmış, odada kalan insanlar arasında yapılacak basit bir hesaplama ile onu seçmiş olduğumu düşünüyor olmalıydı.

Elimde olmadan telefonumu çıkardım ve BH'ye mesaj attım.

Ben: Uyanık mısın?

BH: her zaman hizmetinizdeyim. Chicago nasıl?

Ben: Dürüst olayım mı? Bok gibi.

BH: ?

Ben: Ben sadece... Öncelikle sarhoşum ve beni bir türlü rahat bırakmayan bir çocuk var.

BH: gerçekten mi? iyi misin? polisi arayayım mı?

Ben: HAYIR! Öyle demek istemedim. Hayır. Kötü bir çocuk değil, sadece sinir bozucu. Ve nedenini bilmiyorum ama Scar bana kızgın. Deena en yakın arkadaşı olmuş gibi. Ve ben çok şey hissediyorum...

BH: yalnız.

Ben: Yalnız.

BH: ben buradayım.

Ben: Ama değilsin işte. Değilsin.

BH: buradayım.

Ben: Ben oradayken bile orada değilsin.

BH: sarhoşken hep böyle varoluşçu mu olursun?

Ben: Benimle bir kahve bile içmek istemedin. Sadece kahveydi.

Ağlamaya başlamıştım ve mesajlaşmam ya da elini bacağımından çekişim değil de gözyaşlarım Joe'nun geri çekilmesine neden olmuştu. Benimle kırıştırmanın alternatifi görünüşe göre telefonunda oyun oynamaktı. Telefonundan gelen bip seslerini duyuyordum. En azından benim gözyaşlarım sessizdi. Zaten odadaki herkes fark edemeyecek kadar meşguldü.

BH: sen neden bahsediyorsun?

Ben: NEDEN BAHSETTİĞİMİ ÇOK İYİ BİLİYORSUN.

BH: Gerçekten bilmiyorum.

Ben: KİM OLDUĞUNU BİLMİYORMUŞUM GİBİ DAVRANMAYI KES.

BH: bekle Jessie, gerçekten kafam karıştı. kim olduğumu biliyor musun? Yani, geçen gün biliyor olabileceğini düşündüm ama ardından mümkün olmadığını anladım. sana söyleyecektim ama...

Ben: Sadece kahve içecektik. Ben o kadar, ne bileyim, korkunç biri miyim, o kadar... Neyse, boş ver.

BH: Neden bahsettiğini bilmiyorum. gerçekten. bu konuşmayı ayık olduğun bir zaman yapalım mı? bu hiç de istediğim yöne doğru gitmiyor...

Ben: Evet. Benim de.

Telefonumu kapadım. Yukarı çıkıp küçük banyoya girdim. DeLucci pizzamı ve altı kutu birayı kustum ve Scar'ın dünya haritalı duş perdesini ya da ben bildim bile orada olan Şapkadaki Kedi şeklindeki sabunluğunu gördüğümde zerre kadar nostaljik hissetmedim kendimi. Mavi pofidik banyo paspasında oturdum ve dünya dönmeye devam ederken sakin kalmaya çalıştım.

bölüm 28

“Uyan bakalım, uykucu,” dedi Scar. Bir gözümü açtım. Üzerinde kısa kollu bir pijama vardı ve saçlarını minik bir atkuyruğu yapmıştı; zerre kadar akşamdan kalma görünmüyordu. Boynunda, ailesinin yanına gitmeden önce kapayacağını düşündüğüm bariz bir morluk vardı. Nasıl geldiğimi ve uyuduğumu bilmediğim yatağın ucunda bağdaş kurmuş oturuyordu. Bana bir bardak su uzattı. “Lütfen bana Joe’yla kıştırmadığımı söyle.”

“İyy. Hayır. Tabii ki hayır.” Başım zonkluyordu, beynim çürüyormuş gibi içten dışa doğru yayılan bir ağrı vardı. Önce doğrulur gibi oldum ama hemen ardından yine yattım. Fazla hızlı olmuştu. Çok hızlı hem de. “Şey, aslında biraz erken dönmeyi düşünüyordum.”

Ben iyice düşünemedim kelimeler ağızımdan çıkıvermişti. Scarlett’a ve eskisi gibi olamayacak arkadaşlığımıza bu kadar yakın olmayı daha fazla kaldıramayacaktım. Sevgiliden ayrılmanın tam da böyle bir şey olduğunu düşündüm.

“Yapma. J. Gerçekten. Böyle olmasın.”

“Benden neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum.” Gözlerim kapalıydı ve böyleyken bunları söylemek çok daha kolay-

dı, onları sadece karanlığın derinliklerine gönderiyor gibiydim. Dün akşam tüm gözyaşlarım tükenmiş olmalıydı çünkü şimdi akıyorlardı. Sadece kaybın getirdiği çekilmez bir duygu vardı.

“Senden nefret etmiyorum.” Scar yatağın üzerinde kayıp yanına oturdu ve kolunu omzuma dayadı. “Tanrım, leş gibi kokuyorsun.”

Güldüm. “Teşekkür ederim. Kustum dün gece.”

“Hadi oradan.”

“Scar...”

“Senden nefret etmiyorum.” Durdu. Kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyordu. “Ama giden sendin. Ben değil. Buradan giden sendin.”

Scar’ın kafasının ardından pencereye baktım; hâlâ sonbahar olmasına rağmen ağaçlar şimdiden yapraklarını dökmüşlerdi. Dallar çırtlıplaktı ve onları soğuktan koruyacak hiçbir şeyleri yoktu. Titredim ve battaniyeyi üzerime çektim.

“Bu hiç adil değil. Ben gitmek istemedim ki. Bunu biliyorsun.”

“Ama bana nasıl olduğumu bile doğru düzgün sormadın. Sen gitmekle kalmadın, sen... terk ettin.”

“Sende bir değişiklik olmadığını düşündüm. Hayatımda bir sürü değişiklik oluyordu ve sana hepsini anlatmak istiyordum. Daha önceden de yaptığımız buydu çünkü,” dedim ve alt dudakım tanıdık şekilde titremeye başladı. Belki de o haklıydı, ben hatalıydım ve her şey benim suçumdu. Scarlett, babam, BH ve çok yakında Dri. Belki de tuhaf, kozmik bir sebeple annem. Benim gibi kendine düşkün narsistler annelerini hak etmiyordu.

“Ne kadar zorlandığımı biliyor musun? Deena’yla takılmak istediğimi mi sanıyorsun? Gittiğinde kimsem yoktu. Kimsem,” dedi Scar. “Sense bana bir şey, herhangi bir şey sormadın bile. Hiçbir şey.”

“Üzgünüm. Haklısın. Hiç farkında değildim.”

“Bir de sana kızgın olduğum için kendimi kötü hissettim çünkü annen öldü ve taşınmak zorunda kaldınız ve sen orada kötü

üveyinsanlarla yaşıyordun. Ama bu arada o kadar da kötü değil gibiler. Ama yine de en yakın arkadaşına ihtiyacım var, anlıyor musun? Her şey seninle ilgili değil.” Scar öne doğru eğildi ve öyle şiddetli ağlamaya başladı ki tüm vücudu sarsılıyordu. Kollarımı arkadan ona doladım ve sırtına yaslandım ama neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Scar, her şey yoluna girecek. Her şey iyi olacak. Konuş benimle,” dedim ama konuşabilecek gibi görünmüyordu. Çok fazla ağlıyor ve burnunu çekiyordu. Ben de bekledim. Bu kadarını yapabilirdim. Bekleyebilir ve sonra onu dinleyebilirdim.

Ben yataktan kalkıp ona yüzünü temizlesin diye bir mendil uzattığımda, “Adam benden ayrılacak,” dedi. Yer sarsılıyor gibi hissediyordum ama bu akşamdan kalma hissiyatını Scar için göz ardı edebilirdim.

“Neden? Yani böyle düşünmene neden olan şey ne? Senden çok hoşlanıyor gibi görünüyor,” dedim çünkü gerçek buydu. Çamaşır odasına yaptıkları pek de gizli olmayan kaçıştan önce Adam sürekli Scar’ı izliyor, ne zaman bir şaka yapsa tepkisini görmek için onu kesiyordu. Sadece güldüğünü görmek değil, aynı zamanda bunun olmasını sağlayan kişi olduğunu bilmek istiyor gibiydi.

“Ben sadece... bilmiyorum. Sebeplerinden biri seks meselesi olabilir.”

“Hangi seks meselesi?” Çoktan birlikte olduklarını bana söylemediğinin farkında değil miydi? Ben farkına bile varmadan birbirimizden o kadar uzağa mı sürüklenmiştik?

“Henüz yapmadık. Geçen sene Deena çirkin bir hamilelik korkusu yaşadı ve ben böyle bir şey yaşamaya hazır değilim. Utanç verici ama korkuyorum. Ne yaptığımı bile bilmiyorum.”

“İlk seferinde kimse ne yaptığını bilmez, değil mi?”

“Ve ben çok...” Durdu ve battaniyeyi başına çekti. Bu yeni Scar’ı tanıyamıyordum. Benim tanıdığım Scar korkusuzdu, benim gibi, hayattaki kaçınılmaz şeylerden korkmazdı. Erkeklerin şapşal, sallantılı bölgelerinden mesela.

Battaniyeyi çektim ve onu benimle yüzleşmeye zorladım.

“Anlat bana.”

“Kendimi ona öyle kaptırdım ki bu hisler dayanılmaz geliyor. Ondan bir gıdım bile hoşlanacağımı düşünmüyordum ve şimdi, lanet olsun, kendimi nasıl dizginleyeceğimi bile bilmiyorum. Tek düşündüğüm o,” dedi ve tam olarak ne demek istediğini anladım. Benim de yaralı ve birlikte olunması imkânsız olan Ethan’a karşı hissettiklerim bunlardı. İstemiyor olsam da bunca zaman devam etmişti. Yaptığım şeylerin tamamen onunla alakasız olduğu zamanlarda bile: Sinir bozucu Joe ile içki içerken Ethan’ın bu karede nasıl duracağını merak ettiğimde olduğu gibi. Hiçbir zaman Chicago’ya gelmeyecekti. Asla Scar’ın bodrum katını görmeyecekti. Fakat ne olursa olsun orada, aklımdaydı işte.

Çok aptalca gelse de BH’yi de o şekilde düşündüğümü itiraf etmeliydim. Ancak Caleb’ı, yani gerçek hayattaki BH’yi değil, ekranımdaki hâlini. Benim için her zaman orada olan hâlini.

Gerçek değildi tabii ki. Mükemmel mesajı yazmak için fazladan zaman olduğunda hepimiz kendimizin daha iyi hâllerine dönüşüyorduk. Tanıdığım ve gerçek hayata ayak uyduramadığı düşüncesiyle kafayı bozmuş olan BH. Sanal bir ruh eşiydi o, gerçek değildi. Bunun farkındaydım.

“Scar, bu çok güzel bir şey.”

“Hayır, çok korkunç bir şey. Kendimi aptal gibi hissediyorum. Adam’dan bahsediyoruz yahu. Senin eski komşun ve dünyanın en kötü öpüşen çocuğu Adam. Ama tabii artık mükemmel öpüşüyor.” Battaniyeyi yine kafasına çekti ve ben de geri çekiştirdim.

“Bana baksana. O da senden hoşlanıyor. Vücut çalıştığını fark ettim. Yoksa neden böyle bir çaba içine girsin ki? Ellerini üzerinden çekemiyor ve sürekli sana bakıyor. Sü-rek-li.” Kollarımı yeniden ona doladım çünkü çok mutlu olmuştum. İyi bir erkek arkadaşı ve sahip olmak istediği her şeyi hak ediyordu o. Yan komşunun dahil olduğu romantik komedi hikâyesi kesinlikle mutlu bir sonu hak ediyordu. Her ne kadar teknik olarak

Adam onun değil, benim eski komşum olsa da. Yeterince yakın sayılırdı.

Ve haklıydı: Ben gitmiştim ve bir an olsun, taşınmamızın onun için ne anlama geldiğini düşünmemiştim. Adam hakkında, yeni hayatı hakkında yeterince soru sormamış, sadece kendi hayatım hakkında şikâyet etmeye odaklanmıştım.

“Senin yanında olamadığım için çok üzgünüm. Tam bir pislik gibi davrandım ama artık buradayım, tamam mı?”

“Tamam,” dedi ve omzumda burnunu çekti.

“Şimdi bana her şeyi anlat,” dedim ve o da öyle yaptı.

Daha sonra Scar’ın annesinin acı soslu, tofulu ve erişteli çorbasından içtik; Scar, bunun akşamdan kalmalık için mükemmel bir şifa olduğunda ısrar etmişti. Yediklerim boğazımdan geri çıkmadığı için mücadeleleyi kazandığım sonucunu çıkardım.

“Adam, bilgisayarı için çıkartma yapmamı istiyor,” dedi ve bunu duyunca gülümsedim. Gerçekten bu çocuğa kendini fena kaptırmıştı. Konuştuğumuz konu ne olursa olsun, Adam’la bir bağlantı bulmayı başarıyordu.

“O çıkartmalar harika. Etsy’de* satışa çıkarmalısın.”

“Evet, daha sonra dövmesini yaptırır belki diye birkaç şekil seçti ama ben ona gerçekten anlamı olan bir şey yapmak istiyorum. Onu ya da bizi sembolize eden bir şey. Ama bilmiyorum. Böyle bir şey için belki de çok erken.”

Çorbalarımızı hüpürdetmeye ve içinde bulanık bir sıvı olan kaselerimize bakmaya devam ettik. Bunun için erken olup olmadığını bilmiyordum. Bunun pek de uzmanlık alanım olduğu söylenemezdi ve durumları berbat etmek istemiyordum.

“Bipleyip duran senin telefonun mu?” diye sordu Scar. Oturduğumuzdan beri en az on mesaj saymıştım ama daha fazlası da olabilirdi.

“Evet,” dedim.

* El işi ürünlerin satışının yapıldığı bir site. -çn

“Bakmak istemiyor musun?” Bilerek telefonumu çantamda bırakmıştım. Kasıtlı verilmiş bir karardı. Bu sabah telefonu açtığımda, okumaya korktuğum bir sürü mesaj gelmişti zaten. Birkaçı Agnes ve Dri’dendi ama benimle arkadaşlıklarını kesmek istiyorlarsa pazartesiye kadar bekleyebilirler diye düşünmüştüm. Büyük ihtimalle içlerinde en kötüsü de BH’den gelen mesajdı. Sarhoşken ona mesaj attığıma inanamıyordum. Beni telefonda uzak tutacak bir icada ihtiyacım vardı. Acaba böyle bir şey var mıydı? Yoksa bile ben bulacaktım ve pazarı altüst edip katrilyonlar kazanacaktım.

“Sanmıyorum.”

“Acil bir şey olabilir,” dedi.

“Ne mesela? Babam bana ulaşmak isteseydi sizin sabit telefonunu arardı. Şu an tamamen seninim. Wood Valley saçmalıklarına yer yok.”

“Wood Valley saçmalıklarını dinlemek istiyorum. Gerçekten,” dedi Scar ve ayağa kalkıp gerindi; hareketlerindeki bir şey acaba yoga dersleri mi alıyor diye düşünmeme sebep oldu. “Ama arada sırada ben de kendimden bahsetmek istiyorum.”

“Üzgünüm.” Bu benim yeni mantramdı. Bu kelimeyi bu kadar sık kullanmamın, ki bu sabah en az yüz kez söylemiş olmalıydım, değerini yitirmesine neden olmağını umuyordum. Annem öldüğünde en nefret ettiğim kelime buydu çünkü bu, insanların benimle baş etmesi ve hayatlarına devam etmesi için kolay bir yol gibi geliyordu. İçinde hiçbir şey olmayan, güzelce paketlenmiş bir hediye gibiydi. Sadece o gün için değil, sonsuza kadar ölü kalacağını anladıklarına dair hiçbir belirti yoktu bu kelimede.

“Telefonunu getiriyorum.”

“Hayır. Lütfen getirme.”

“Ama bunun yapılması gerek.” Çantamdan telefonumu aldım ve ekranı yana kaydırıldı. “Şifren ne?”

Acı sostan dilim yanmış ve gözlerim sulanmıştı. Yine de bir vudum daha aldım çorbadan. Scar’ın gözlerine bakmamaya çalı-

şıyordum. Onun yerine erişteleri ve yosunu karıştırıp bir düğüm hâline getirdim.

“Peki. Zaten biliyorum.”

“Bilmiyorsun,” dedim ama tabii ki biliyordu.

“Bir-iki-üç-dört. Evet, açıldı. Sana şunu değiştirmen gerektiğini kaç kez söyledim?”

Güldüm ama korkuyordum. Telefonumda ne vardı? BH olanlar hakkında ne söylemiş olabilirdi? Benim uzakta olduğumu bildikleri hâlde neden hem Dri hem Agnes mesaj atmıştı? *Umarım bana kızgın oldukları için değil de Liam’ın aklının başına geldiğini ve Gem’le barıştığını söylemek için yazmışlardır,* diye düşündüm. Wood Valley’nin, ülkenin bir ucundan buraya kadar sızması ne kadar tuhaftı.

“Yok canım!” Scar ciyakladı ve ellerini çırpı. “O olmadığını umuyordum zaten!”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordum.

“Bak!” Scar telefonu verdi ve ekranda ben, Agnes ve Dri’den oluşan bir grubunun yazışmalarını gördüm.

Agnes: BÜYÜK HABER. Barney’s’de Caleb’i gördüm.

Dri: Eee?

Agnes: KIZ KARDEŞİYLE BİRLİKTEYDİ!

Dri: Ölmemiş mi yani?

Agnes: Hayır. Gayet hayattaydı ve aslına bakarsanız bin dolarlık bir çanta almakla meşguldü.

Dri: JESSIE!!!! AMAN TANRIM!!! AMAN TANRIM!!!

Agnes: Sana Caleb’in BH olmadığını söylemiştim.

“Ne, bekle bir dakika ya?” Scarlett’a baktım. Kafam karışmıştı. BH tabii ki, Caleb’ti. Her zaman fark edilmek istemeyen biri gibi giyiniyordu. Partide telefonuyla birilerine mesaj atıyordu. Ve ona söyledikten sonra Kitaplar Aşağı Kitaplar Yukarı’ya gelmişti. Ne zaman yüz yüze konuşsak, birkaç saniye sonra hemen bir mesaj geliyordu. Bir de telefonla verdiği şu selamlar falan vardı. Ölü kız kardeş meselesi uydurma mıydı yani?

Hem bir kere benim kahve içme önerimi konuşmuştuk da sonra ben onu iptal etmemiş miydim?

Mesajları aradım. İşte buradaydı:

Ben: (3) Bir de haberin olsun, sadec kahve.

BH: tamam, sana şeker yok.

Ben: Ne?

BH: espri. bir *Seinfeld* göndermesi.

Ben: Komik değil.

BH: sadece kahve. sakın ol.

Sanki elimde zehirli bir şey tutuyormuşum gibi telefonu Scar’a verdim. Her şeyi yanlış mı anlamıştım? Yazım hatası yapmıştım ve BH de kahveyi şekersiz içtiğimi söylemeye çalıştığımı düşünmüştü. Sadece kahve derken de yüz yüze görüşmenin büyütülecek bir şey olmadığını söylediğini sanıyordum ben.

“Evet! Caleb’dan hiç hoşlanmamıştım. Alınma ama puştun teki gibiydi. Kilimanjaro’ya rağmen hem de. Sanki bunca zamanını seninle mesajlaşmaya ayırabildiyse seninle buluşmak istemesi de gerekirdi.”

“Bekle, sen de o olmadığını düşünüyorsun yani. Gerçekten mi?” Başım yeniden dönmeye başlamıştı. Scar yanılıyordu. Bu

urbanın işe yaradığı falan yoktu. Acı sosun boğazımı yakarak yukarı çıktığını hissedebiliyordum.

"Tabii ki. Kim ölü bir kız kardeş konusunda yalan söyler ki?"

"Sınıf arkadaşlarına isimsiz bir şekilde mesaj yazan ucubeler."

"İmkânı yok. Resmi olarak ortada işte. BH, Caleb değil."

"O zaman BH kim?" diye sordum.

"Bak," dedi Scar ve telefonumu geri verdi.

BH: Endişeleniyorum. iyi misin? kızgın olabilirsin ama sadece iyi olduğunu söyle.

BH: selam?

BH: tamam, gecenin bir yarısı ve düzgün düşünmen imkânsız olmasına rağmen sakın olmaya çalışıyorum. kendime telefonunun şarjının bittiğini ya da benimle konuşmak istemediğin için kapadığını söyleyeceğim ki her ne kadar sebebini anlayamasam da bu sorun değil ya da bir köşede seni rahat bırakmayan o gerizekalı serseriyle birlikte olmadığını söyleyeceğim.

BH: sabah oldu. iyisin, değil mi? evet. DEĞİL Mİ?

BH: üç şey: (1) sana sadece tek bir yalan söyledim. gerisi, diğer her şey doğrudu. büyük bir yalan olsa da neden öyle söylediğimi anlayacağını düşünüyorum. umarım anlarsın. (2) BU her şeyden çok daha önemli. bu gerçek. diğer her şey çoğu zaman öyle gelmeseydi. (3) bütün gece söylediklerini düşündüm, mesajlarını milyonlarca kez okudum ve olduğumu sandığın kişinin kim olduğunu bildiğimden eminim ve şunu söyleyebilirim ki yanıyorsun.

BH: sadece bugünlük dördüncü bir madde ekliyorum. hadi, buluşalım.

“Tamam işte, Caleb o. Çünkü yalan söylediğini söylüyor. Caleb olmalı,” dedim. “Kız kardeşi hakkında yalan söyledi ve geri kalan her şey doğru.”

“İmkânı yok. Başka bir konuda yalan söyledi. Belki de kız kardeşi hakkında yalan söyledi ama o yalanı söyleyen Caleb değildi. O olamaz işte. Biliyorum,” dedi Scar ve bir sebepten ötürü her ne kadar bu insanlardan hiçbiriyle tanışmamış da olsa ona inandım. Caleb beni hiç önemsemiyormuş, ufacık muhabbetlerimizle bile ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. BH ise tam tersiydi, sürekli daha fazlasını öğrenmek, günümün en küçük ayrıntısını bile duymak istiyordu. “Bence Liam.”

“Yok canım,” dedim.

“Senin için Gem’i terketmesini açıklar bu.”

Scar’a gülümsedim ama Liam’ın BH olmasını umut ettiğim falan yoktu. Bu birçok şeyi mahvederdi, özellikle de Dri’yi.

“O zaman daha önce konuşurken beni dinliyordun,” dedim ve hâlâ arkadaşım olduğu ve bir ömür boyu da olacağı için minnettar hissettim. Annemi biliyordu. Ve önceki beni de. Bu hiç de azımsanacak bir şey değildi.

“Tabii ki dinliyordum.”

Ben: Dün gece için özür dilerim. Kendimde değildim. Uzun hikâye. Ama evet... hadi, buluşalım. Artık zamanı gelmişti.

BH: Kesinlikle, tartışmasız şekilde zamanı geldi.

bölüm 29

“Tuhaf gelen şey ne biliyor musun? Bizim okulda bir sürü insan var. BH herhangi biri olabilir. Yani, şu ciddi osurma sorunu olan Ken Abernathy olabilir. Yani böyle olması çok üzücü. Ya da Bay Shackleman bile olabilir!” Scar ve ben arabayla etrafta dolanıyorduk. Belirli bir rotamız yoktu. Sadece tanıdık oldukları için sokaklar arasında dolaşıyorduk. Eski sınıf arkadaşlarımdan aksine buralar hiç değişmemiş gibiydi. Ağaçlar şimdi çıplak olabilirlerdi ama geçtiğimiz sonbahar ve yine ondan öncekinden farklı bir durum değildi bu. Her ne kadar yeni bir aile tarafından alınmış olsa da evim bile tam da hatırladığım gibi görünüyordu. Tek fark ön bahçedeki gidonuna püskül bağlanmış olan üç tekerlekli bisiklet ve bir çalılığın ardındaki futbol topuydu. Bu eklemeler görüntüden silinsin diye gözlerimi iyice kısıtım.

Artık evim olmayan bir evdi.

Anne, nerelerdesin? Oradan ziyade burada olduğunu düşünerek ne kadar da aptallık ettim.

“Bay Shackleman kim?” diye sordu Scar.

“Beden eğitimi hocam. Tam bir sapık.”

"Tanrım. BH, boynunda bile kılları olan yaşlı bir adam çıksa ne komik olur, değil mi?"

"İyy. Düşünsene kelmış ve bira göbeği varmış."

"Liam trenine binmen gerekiyor sanırım çünkü kesinlikle BH, Liam çıkacak." Scar, arabayı marketin önüne çekti ve orada öylece oturup marketin kocaman camlarına, floresan lambalarına ve yiyeceklerle dolu raflarına baktık. Burada, arabanın içinde olmayı seviyordum. Plastikten ve metalden oluşan bir koza gibiydi.

Anne, seni çok özledim. Seni seviyorum.

"Bilmiyorum işte, bilmiyorum," dedim ve odaklanmaya çalıştım. "Liam'a o gözle bakamıyorum. Tatlı biri ama... öyle düşünmek tuhaf hissettiriyor. Evet. Kulağa tuhaf ve inanılmaz seçici davranıyormuşum gibi geldiğini biliyorum. Herhangi biri benden hoşlandığı için mutlu olmalıyım..."

"Hadi ama, saçmalıyorsun. Eğer ondan hoşlanmıyorsan, hoşlanmıyorsundur. Çaresiz olmanı gerektirecek bir durum yok. Sadece önünde olanı görmüyor olabileceğini söylüyorum. Adam ve ben gibi mesela." Güldüm, elimde değildi. Adam ve Scar. Scar ve Adam. Bu mesele çok şirin geliyordu bana. "Peki, tamam. Gül bakalım. Şu işten kurtulalım. Çünkü söyleyeceklerim bitmedi daha."

"Scar ve Adam bir ağacın dalında oturmuşlar. Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R. İlk önce aşk gelmiş, sonra evlilik. Ardından da beşikte uyuyan bir minik."

"Tanrı korusun."

Kendi kendime söylediğimde bile kulağa tuhaf gelse de asıl söylemek istediğim şeydi: Liam bazen bana fark edildiğimi hissettiriyordu ama tam olarak görüldüğümü hissettirdiği söylenemezdi. Ben tam anlamıyla görülmek istiyordum. Belki de Liam'ın BH olmadığını düşünmemin başka bir sebebi de buydu. Çünkü BH beni gerçekten görüyordu. Buna inanıyordum. Neler yaşadığımı anlıyordu. Aramızda bir bağ vardı.

"Şu seks meselesi. Konuşmak ister misin?" diye sordum. Seks

* Amerika'da yaygın bir çocuk şarkısı. -çn

yapmalı mı yoksa yapmamalı mı sorusu Adam ile ilişkilerine dair şimdiye kadar konuşmadığımız tek konuydu.

“Yapmak istiyorum. Yani, cinsel organlarımın yapmak istediği ortada. Ama ya bu konuda çok kötü bir iş çıkarırsam, onu iğrendirirsem ya da hamile falan kalırsam?”

“Geçen seneki sağlık dersini hatırlıyor musun? Kondomları gösterdikleri? Muz. Penis. Aynı şey işte, değil mi? Hem onu iğrendirecek falan değilsin.”

“Kondomu nasıl kullanmam gerektiğini çözsem bile, yırtılabilirler, işe yaramayabilirler ya da öyle bir şey olabilir. Hap kullanmaya başlayabilirim ama onu da anneme söylemeden yapmamın bir yolu yok ki söylersem de keçileri kaçıtır.” Scar dümdüz karşıya bakıyordu. Bu konuşmayı yüzlerimiz birbirine dönük değilken, göz kontağı olmadan yapmak en iyisiydi.

“Adam seni zorluyor mu? Bu konuyu onunla konuştun mu?” diye sordum.

“Pek sayılmaz. Muhakkak isteyeceğini biliyorum, yani yapmayı, konuşmayı değil. Ama konuşmaya da razı olur sanırım.”

“Neden bekleyip işlerin nereye varacağına bir bakmıyorsun? Büyük ihtimalle o da bakirdir. Hem annen sizin sürekli birlikte takıldığınızı görürse konuyu o gündeme getirir belki.”

“Annemle tanıştın sen, değil mi?”

“Bilmiyorum ya. Her şeyi şu an çözmek zorunda değilsin sadece.”

“Yapmam gerekiyor mu sence?” diye sordu. Onu böyle görmek tuhaftı. Çok hassas ve şüphe içindeydi. Âşıktı. Annem bu durumda ne derdi diye düşündüm çünkü hayatta olsaydı böyle şeyleri konuşacak kadar yakın olacağımızı düşünüyordum. Fakat büyük ihtimalle olmazdık. Çünkü on altı yaşına bastığınız anda bir şeyler değişiyordu. Anne babanız müttefiğiniz olmaktan çıkıyor ve gözünüze daha çok engel gibi görünüyorlardı. Yaşıtların arasında annesi tarafından evden çıkmamak üzere cezalandırılmak isteyen tek kişi bendim büyük ihtimalle. Çünkü böylesi cezanın tam tersi oluyordu benim için.

“Benim ne düşündüğüm önemli değil. Kendini nasıl rahat hissediyorsan onu yapmalısın.”

“Kaçamak cevap, Jess.” Güldüm ve onu dirseğimle dürttüm. Scar’ın şu anda ihtiyaç duyduğu şeyin Scar gibi biri olduğunu fark etmiştim. Ona her şeyi olduğu gibi anlatabilecek biri.

“Dürüst olmak gerekirse, benim bunları söylüyor olmam şaşırtıcı gelebilir ama üzerine fazla düşünüyorsun. Rahatla. Yapmak istediğini, tam da yapmak istediğin zaman yap. Hazırsan öne çık ve her şeye hazır ol. Hazır değilsen de öyle olman sorun değil. Şu an çok önemli bir mesele gibi geliyor olabilir ama öyle değil.” Her ne kadar bunlar özellikle de bu konu başlığı altında daha önce kendime söylemeyi başaramadığım şeyler olsa da aklı başında ve kendinden emin biri gibi konuşmuştum. “Sanırım şu anda karar vermen gereken şey şu: İlk sefer olduğu için mi korkuyorsun? Çünkü kabul edelim, ilk sefer biraz korkutucu oluyor, değil mi? Yoksa hazır olmadığın için mi korkuyorsun? Burada gerçekten doğru bir cevap yok.”

“Benim gibi konuştun,” dedi Scar ve nihayet kafasını bana döndürdü. Gözlerinde yaşlar birikmişti ki bunu görünce üzüldüm çünkü mutlu olması gerektiğini düşünüyordum. Her ne kadar kafasında canlandırdığı gibi olmasa da sonunda istediği şeye, sevmeye ve sevmeye kavuşmuştu.

“Ustasından öğrendim,” dedim ve gülümsedim. Sonra aynı anda, üzerine bile konuşmadan, eski Scar ve J gibi, kapılarımızı açtık ve markete girdik. Her şey bu kadar karmaşık bir hâl almadan önce olduğu gibi doğruca marketin arka tarafına, buzlu içecek makinesine doğru gittik.

Dri: Liam sana çıkma teklifi etti mi?

Ben: Hayır!

Bir dakika, yalan mı söylemiş oluyordum şimdi? BH oysa ve döndüğümde buluşacaksak, bu sayılır mıydı? Caleb'ın söylediklerinin doğru olduğunu, Gem ve Liam ikilisinin ayrılmasının sebebinin ben olduğumu varsayarsam bunu Dri'ye söylemek zorunda mıydım?

"Ona söyleme!" dedi Scar. Omzumun üzerinden mesajlarımı okuduğu sırada aklımdakileri de okumuş olmalıydı. Bodrum katına geri dönmüştük ve televizyondaki yakışıklı vampirlerin çaresiz genç kızları kötü vampirlerden kurtarmalarını izliyoruz. Patlamış mısırımız da vardı. Daha mutlu olamazdım. "Gerçekten, bu sadece duygularını incitecektir. Hem yalan söylemiş sayılmazsın. Liam henüz sana çıkma teklifi etmedi."

Dri: Bence çıkma teklifi edecek. Senden hoşlanıyor.

Ben: Ben onunla ilgilenmiyorum.

Dri: Ya BH oysa?

Ben: BH o değil.

Dri: Ama ya oysa?

Ben: Dri!

"Onunla çıkmayacağını söylemeni istiyor. Bunu söyleyemezsin. Eğer o BH'yse, bir şans vermen gerekir. Vermen lazım," dedi Scar; güveni yerine gelmiş gibiydi. İşte benim hatırladığım yakın arkadaşım buydu: Doğruyu eğip bükmeden doğruca söyleyen. "Eğer gerçekten arkadaşınsa bu kararını anlayışla karşılar."

"O benim arkadaşım ama daha çok yeniyiz. Farklı bu. Aramızda bir güven bağı kuramadık daha, anlıyor musun?"

"Ama yine de öyle olmalı."

"Liam, BH değil."

"Her neyse. Ama bence kesinlikle o." Scar'a güldüm çünkü Wood Valley'deki arkadaşlarım hakkında bir televizyon programındaki karakterlerden bahseder gibi konuşması komikti. Sanki bölüm sonundaki şaşırtıcı olay için bahse giriyordu. Bazen benim de aynı şeyi yaptığım oluyordu. Wood Valley bazen yapmacık bir hayat gibi hissettiriyordu.

Dri: Liam'ın kız kardeşi yok.

Ben: Gördün mü işte.

Dri: Bilmiyorum. Ben yine de Liam'ın BH olduğunu düşünüyorum. Ve evet, çok kıskanıyorum.

Ben: Lütfen. Kıskanma.

Dri: Peki. Yine de seni seviyorum. Defalarca "Kimsenin Bilmediği Kız"ı dinleyip kendime acıyacağım.

• • •

Theo: NELER OLUYOR? Liam, Gem'den seninle birlikte olabilmek için mi ayrıldı?

Ben: Sana kim söyledi bunu?

Theo: HERKES. Liam çok YAKIŞIKLI. Onu tavlamayı nasıl başardın?

Ben: Kimseyi tavladığım falan yok.

Theo: Kızım, sürprizlerle dolusun.

Ben: Pek sayılmaz.

Theo: Herkese, "tertemiz bir nefes gibi" olduğunu söylüyor.

Ben: Çok kibarmış ama kulağa deodorant gibi olduğumu söylüyor gibi geliyor.

Theo: Bu arada baban seni havaalanından almam için ısrar etti, bagaja bavul vermesen iyi olur. Bekletme beni.

* * *

Ben: Üç şey. (1) Kim olduğumu bilmiyorum. Keşke bilseydim. Scar'ın bazı teorileri var ama ben emin değilim. Senin başka biri olduğuna sanmıştım ama şimdi yanıldığımı biliyorum. (2) Sanırım ben sana hiç yalan söylemedim. Yani, ilk gün dışında. Sana kara kuşağımın olduğunu söylemiştim ama hayatımda hiç karate yapmadım. Çok berbat bir yalancıyım. Seninle konuşmak benim için oldukça kolay çünkü kim olduğumu bilmiyorum. Sanırım senin için böyle değil. (3) Artık yuvamın neresi olduğunu bilmiyorum.

BH: belki de yuva, bir yer olmak zorunda değildir.

Ben: Belki de.

bölüm 30

Yine havadaydım. Bu defa uzaklaşan, giderek daha ufak bir hâl alan yeşil ve kahverengi alanlardan ibaretmiş gibi görünen şehir Chicago'ydu. Yine kucağımda alıştırma kitabı vardı ve yüzüne bile bakmıyordum. Pencereden dışarıyı izlerken, hangisini tercih edeceğimi düşündüm: Doğu'ya, artık kendine ait bir hayatı ve benim için az yeri olan Scar'a dönmek mi yoksa beni korkunç şeylerin beklediği Rachel'in evine, kafası karışık babama gitmek mi? Liam'la ve eğer fikrini değiştirmezse BH'yle yüzleşmek. Geçtiğimiz hafta boyunca babamın çağrılarını ve mesajlarını görmezden gelmiştim. Sessizliğimiz fazla gürültülü bir hâl alıyordu. Küskünlüğüm karmakarışık, zor ve kötücül bir şeye dönüşüyordu.

Emniyet kemeri ışığı söndükten sonra, tam evden çıkacağım sırada Scar'ın bana verdiği zarfı açmaya koyuldum. "Bir ayrılış hediyesi," demişti. Zarfı elimde döndürdüm, açmaya korkuyordum. İçinde, Scar'ın paylaşmaktan asla kaçmayacağı bilge laflar olduğunu umut ediyordum. Annem öldükten sonra acıyı hissetmemem için kafamı başka şeylerle meşgul etmek gibi bir işe girişmişti. Mükemmel bir şekilde altından kalktığımı ve bu iş için

ne kadar çok çaba sarfettiğini o zamanlar pek anlamamıştım. O günlerde bana, o zamanlar mantıklı gelen tek şeyi söylemişti ki o sözler hâlâ mantıklı geliyordu: "Şu konuda anlaşalım, başına gelen şeyin hiçbir şekilde mantıklı bir yanı yok ama sanırım öyleymiş gibi davranmak zorunda kalacağız."

Çünkü hiç mantıklı değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Güçlü olarak bunu atlatacaktık; her zaman, insanın gücünü emen, ruhunu parçalayan bir keder karşısında güçlü olacaktım ama asla annemin gidişini kabullenmeyecektim. Lise mezuniyetimde olmamasını, bana asla nutuk atamayacak olmasını, ona nazımı geçiremeyecek olmamı, ilk üniversite kabul ya da ret mektubumu okurken yanımda olmayacak olmasını, büyüüp nasıl bir insana dönüşeceğimi görememesini kabullenmeyecektim. Sadece büyük bir bilinmeyene doğru tek başıma ilerleyecektim.

Zarfı açtım ve içinden yeni bir bilgisayar çıkartması çıktı. Daha önce benim için hazırladıklarından çok daha büyüktü. Siyah ve beyazdı. Samuray kılıcı savuran bir ninjaydı ve vahşi bakışlarıyla gözleri kocaman açılmıştı. Yanında bir de not vardı: *Kendini, benim seni gördüğümü gibi görmeni istiyorum: Bir savaşçısın sen. Güçlü ve dayanıklı. Kesinlikle havalı. Tam anlamıyla anasının kızı. Seviyorum seni, Scar.*

Çıkartmayı, bir işaret almış gibi göğsüme yasladım. Her şeyden korkmaktan vazgeçecektim artık. Yaralanmaktan ya da reddilmekten. Babamın benimle ilgili tereddütlerinden. Dri'nin duygularını incitmekten. Liam ve Gem'le yüzleşmekten. BH ile yüz yüze görüşmekten. Her gün pasparlak ışığa doğru tek başıma, çıplak ilerlemekten korkmayacaktım artık.

bölüm 31

Theo koyu gri ve çizgili bir ceket ve aynı renkte bir şort giymişti; kafasında da şoför şapkalarından vardı. Elinde, adımın el yazısıyla yazıldığı bir kâğıt tutuyordu. Her durum için nasıl uygun kıyafeti bulduğunu merak ettim daha önce de birçok kez yaptığım gibi. Bu kombin gardrobunda var mıydı yoksa *Jessie'yi havalandırma alanından alma etkinliği* için özellikle mi alışveriş yapmıştı? Hangisi olursa olsun çabasını takdir ediyordum. Her ne kadar benim yararına yapmıyor olsa da.

"Selamlar leydim. Arabanız bekliyor," dedi Theo ve çantamı alıp omzuna astı. "Tek çantan bu mu? Ayakkabıların nerede?"

Ayağımdakileri işaret ettim.

"Ümitsiz vakasın resmen," dedi ve beni klimalı terminalden sıcak Los Angeles akşamına çıkardı. "Bunu yapmak istememin tek nedeni her şeyi döküleceğini düşünmemdi bu arada. Hadi, dökül bakalım."

"Yani sen önerdin? Babamın ısrar ettiğini söylemiştin."

"Her neyse işte. Arada bir iyilik yapıyorum. Kimseye söyleme. Dökül hadi."

"Neyi döküleyim? Söyleyebileceğim bir şey yok ki," dedim ve doğruyu söylememe rağmen bakışlarından kaçındım. Liam'ın Gem'den benimle birlikte olmak için ayrılması sadece bir dedikoduydu. Liam ne aramış ne mesaj atmış ne de bana çıkma teklifi etmişti. Ona birlikte olabileceğimiz fikrini verecek hiçbir şey yapmamıştım ve yapmaya niyetim de yoktu. Ayrılıklarının sebebi en başta beraber olmalarının sebebi kadar bilinmezdi benim için. Hem iş dışında Liam'la herhangi bir ilişkimiz bile yoktu. BH değilse tabii. Scar'ın büyük teorisine rağmen öyle olmadığını düşünüyordum.

"Tamam, o zaman ben bildiklerimi anlatayım. Görünüşe göre Bay Liam sana abayı yakmış. Öyle böyle değil hem de. Senin 'çok iyi bir dinleyici' olduğunu düşünüyormuş," dedi Theo, havada tırnak işareti yaparak. Beni sıkışık trafiğin arasından geçirerek otoparka yönlendirdi ve hatta trafikten korumak için kolunu etrafıma bile doladı. Theo'nun tam bir centilmen olduğunu söylemeliydim.

"Ama bu hiç anlamlı gelmiyor," dedim. "Yani, okulun en çekici kızına sahipti. Gerçekten. İkinci sınıf derecelerini gördüm. En çekici kız seçilmiş geçen senenin yılığında. Fotoğrafı bile var."

"Dünya sırlarla dolu ve acayip bir yer. Hem zevkler ve renkler tartışılmaz." Vans ayakkabılarıma abartılı bir bakış daha attı. Ona bakarken orta parmağımın tırnağıyla çenemi kaşır gibi yaptım.

"Liam'ın bana çıkma teklifi etmesini istemiyorum." Theo beni arabasına yönlendirdi ve hatta yolcu koltuğunun kapısını hafifçe eğilerek açtı. Arabasının içi, Scar'ın ailesine ait, içi şeker paketleriyle ve benzin fişleriyle dolu Honda'nın içine nazaran yepyeni durumdaydı. "Her ne kadar... gururlanmış olmam gerekse de."

"Neden olmasın ki? Tatlı bir çocuk. Çok zeki sayılmaz ama yine de..." Theo park yerinden geri geri çıktı ve kolaylıkla yola girdi. Benden çok daha rahat bir şofördü; sanki tüm yollar onunmuş da diğer insanların kullanmalarına izin veriyormuş gibi rahatlıkla şerit değiştiriyordu. "Ah Tanrım, sakın bana Ethan yüzünden olduğunu söyleme."

"Ethan yüzünden değil. Ve o senin sandığın gibi biri değil," dedim sesimdeki savunma tonundan nefret ederek.

"Sen de ona abayı yakmışsın belli ki."

"O benim arkadaşım."

"Burada değildin." Theo'nun yüzünde karanlık bir ifade belirdi. Başta numara yaptığını düşündüm. Yeni bir role bürünmeye çalışıyordu. "Bana güven, o noktaya gelmek istemezsin."

"Burada değildin derken ne demek istiyorsun?"

"Xander öldüğünde. Hepimiz onun bir şeyler kullandığını biliyorduk ama eroin? Çok tehlikeli bir madde. Hem de öncesinde okulda bir tanrı gibiydi. Orgistan'dan ötürü." Theo kornalara hiç aldırmadan minivanlı bir annenin önüne kırdı. "Gerçek işler yapmaya başlayacaklardı hem de. Sunset müzik festivali falan. Aşırı dozdan ölünce hepimiz çok şaşırdık. Ama öyle değildi de. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Bunun Ethan'la ne alakası var? Yani tamam, bir müzik grubunda beraber çalışıyorlarmış falan ama bu Ethan'ın da bağımlı olduğu anlamına gelmez." Bunun, gruptan bir arkadaşının kendini yavaş yavaş öldürmesini izlemenin Ethan için nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Benim, annemin görünmez kanser hücrelerinden oluşan bir orduyla savaşmasını izlerken hissettiğim kadar umutsuz hissetmiş miydi acaba?

"Xander, Ethan'ın ağabeyiydi."

"Ne?" diye sordum, ilk seferinde söylediğini duymama rağmen. Ethan'ın gözlerinde gördüğüm ve kendimden hatırladığım o şeye bir isim verememiştim bir türlü. Pencereden dışarı bakarkenki ifadesi, bunalımı, uykusuzluğu. Kederi. "Ethan'ın abisi mi öldü? Aşırı doz eroinden?"

Sesli bir şekilde söylemiştim, böylece bazı şeyler yerine oturmuştu. Zihnimde bir araya gelmeye başlayan bir düşünce vardı ve eğer haklıysam, bu her şeyi değiştirirdi. Ben bir ninjaydım. Güçlü ve kararlı ve dayanıklı olacaktım. İstedğim şey için savaşacaktım. Fakat ben bir ninja değildim, kafam karışık ve fıldır fıldır dönüyordu. Her şey öyle hızla bir araya geliyordu ki

kalbim neredeyse atmıyordu, çok yavaştı. Telefonumu çıkardım hemen çünkü BH'ye, büyük buluşmamızı beklemeden bir soru sormak istiyordum.

Üç basit kelime: "Sen Ethan mısın?"

Ethan, Ethan, Ethan.

Kafamda yeni bir mantra vardı ve mutlulukla *sürtükkaltakşiş-kopatates* ile yer değiştirmişti.

Söylediği yalan bu kadar basit olabilir miydi? Bir ağabey yerine kız kardeş. Hem ben bunu nasıl hiç düşünmemiştim? Etrafımdaki herkese ve her şeye nasıl böyle kayıtsız kalmıştım?

Ethan, Ethan, Ethan.

Umut etmeye yeltenmiyordum. Artık umut etmeye bile yeltenmiyordum.

Telefonumu çantama geri koydum. Düşüncelerime yön vermek ister gibi kafamı salladım. Bir kez yanılmıştım zaten. Yeterince düşünmeden karara varmamalıydım. Bekleyip görmeliydim.

Ama. Ethan.

"İyi misin?" diye sordu Theo. "Yüzün yeşil oldu sanki."

"Evet," dedim. "İyiyim."

BH: koca California eyaletinde bir tane bile Waffle Evi olmadığını biliyor muydun? Arizona'ya gitmek zorundayız.

Ben: Nedenmiş o?

BH: WAFFLE. senin en sevdiğin kelime. benim en sevdiğim yemek. kısmet bu. hem bir araya gelişimize şiirsel bir cazibe katar.

Ben: Evet, bu kadar hassas olmanı takdir ediyorum ama seninle Arizona'ya gitmeyeceğim.

BH: peki. o zaman IHOP'ta* buluşalım. pankekler de waffleların başka bir şekli değil midir zaten?

Ben: Gerçek hayatta da bu kadar tuhaf mısındır?

BH: sabret biraz.

Ben: Sabrediyorum zaten. Bu arada seninle ilgili teorilerim var. Yeni teoriler.

Sen Ethan mısın? Lütfen. Ethan. Ol. Ancak bunu yazmadım. İyice düşününce, asıl meselelerin etrafından nasıl dolanıp doğruca konuya girmediğimizi görebiliyordum. Ethan'la ders çalışmalarımızı, Starbucks'taki sohbetlerimizi düşündüm; acaba hiç ipucu vermiş miydi bana? Hayır, aklıma gelen bir şey yoktu, üzerine iyice düşünmeme rağmen.

Ethan'ın birkaç eski mesajına baktım. Lanet girsin. Yazım kurallarına harfi harfine uyuyordu. Her cümlesi büyük harfle başlıyordu.

Yatağıma uzanıp gözlerimi kapadım. Dileğimi evrene ulaştırmaya çalışıyordum. Tanrı'ya ulaştırmak gibi bir ümidim yoktu. Çünkü eğer Tanrı varsa daha önce birçok kez beni görmezden gelmişti.

BH: öyle mi? Umarım hayalkırıklığı olmam senin için.

Ben: Ha. Ben de öyle umuyorum.

BH: her zaman bu durumun adil olmadığını söyledin, yani benim senin kim olduğunu bilmem ama senin bilmemen ama tanıştığımızda, bilemiyorum. sanırım her şey altüst olacak.

* ABD'de birçok eyalette bulunan bir kahvaltı restoranları zinciri. -çn

Ben: Ne zaman her şeyi altüst edeceğiz o zaman? Sakın iptal etmeye çalışma.

BH: Yarın okuldan sonra?

Kalbim sıkışır gibi oldu. Zaten, *Çorak Ülke* üzerinde çalışmak için Ethan'la plan yapmıştık. Bu bir tür oyun muydu? Hangi versiyonunu seçeceğime dair bir oyun. Hayır, belki de her şeyi yanlış anlamıştım. Belki de Ethan, BH falan değildi. Hayalkırıklığı içimde yavaş yavaş belirmeye başlıyordu.

Ben: Olmaz. Okulla ilgili bir şey için planım var. Salı günü de çalışmam gerekiyor. Çarşamba?

BH: ne meşgul kadınsın ama beklemeye değer olduğunu biliyorum.

Ben: Öyleyim. Peki ya sen?

İşte, yine ortaya çıkmıştı. İlk yazışmaya başladığımız zamanlar kullandığım ama zaman içinde kaybolan flörtöz tavır. Bu tavır bana ait değildi, sadece çok zorlarsam ortaya çıkıyordu. Şimdiden, sırf değer verdiğim bir erkeğin yanında normal davranmadığım için aramızdaki o rahatlığı kaybetmiş miydik yani? Hayır. Parmaklarımı, şimdi bilgisayarımın arkasında olan ninja çıkartmasının üzerinde gezdirdim, korkmayacaktım. Bu BH'ydi. O her ne olursa olsun, her kim olursa olsun, Ethan olsun ya da olmasın, savaşmaya değerdi.



“Ne?” Ethan bana lattemi uzattı ve daha önceden yapmayı planladığımı gibi ödemeyi teklif bile etmedim. Starbucks’ın koltuklarına oturduk ve Ethan da tam karşıma geçti. Kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordum çünkü bir şeyleri anlamaya çalışmakla yeterince meşguldüm. BH’nin Caleb olduğunu sanarak aptallık etmiştim. Aynı hatayı iki kez yapmak istemiyordum.

“Ne ne? Bir şey demedim ki.”

“Bana bir tuhaf bakıyorsun. Yüzümde bir şey mi var?” Ethan dudaklarını yalamaya başladı ki aslında yediği kekten kalan ufak bir kırıntı vardı ama benim baktığım o değildi.

“Özür dilerim. Bugün pek kendimde değilim.” Bardağımı, sanki narin bir şeyi korumaya çalışıyormuş gibi sıkı sıkı tuttum: Yaralı bir kuş gibi mesela. “Sanırım hafta sonu beni biraz yordu.”

“Nasıldı?” diye sordu ve sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi gülümsemeye başladı. Bu da onun BH olduğunu daha çok düşünmeme neden oldu çünkü BH sürekli bir şeyler öğrenmeye çalışırdı. Aynı zamanda kesinlikle BH olmadığını da düşündürüyordu çünkü BH hafta sonumun nasıl olduğunu biliyordu.

Fakat daha da önemlisi BH olamayacağını düşünüyordum

Çünkü onun BH olmasını istiyordum ve bir Şeyin gerçekleŐmesi için en hızlı yol buydu: Benim onu fena hâlde istemem.

“Harika. Ama başları biraz sürtüşmeli oldu. Uzun hikâye. Ama sonrası süperdi. Ayrılmak zor oldu,” dedim ki bu hem doğrudu hem de değildi. Ayrılmak zordu ama kalmak da aynı şekilde zor olurdu. Bulunduğum hiçbir yer özlem duymamı sağlamıyordu; sabit durmak riskliydi, kendimi bir hedef gibi hissetmemeneden oluyordu. Belki de Ethan da bu yüzden uyumuyordu. Aynı yerde sekiz saat geçirmek tehlikeliydi.

“Eminim öyledir. O çıkartma yeni mi?” Ethan ninjamı işaret etti; tüm gün boyunca bilgisayarımın üstündeydi ama ilk fark eden oydu. Hatta Gem bile fark etmemişti çünkü bugünkü tek işi bana “terlisin” demek olmuştu. Kasım ayında havanın otuz iki derece olduğunu düşününce söylediğİ şey çok da yaratıcı sayılmazdı.

“Evet. Chicago’daki en yakın arkadaşımı Scarlett yaptı benim için. Dövme gibi oldukları söylenebilir. Onlara resmen aŐığım.”

“ok güzel görünüyorlar. Onları Etsy’de falan satışa çıkar-malı.”

“Ben de aynısını söyledim!” Ona baktım ve göz göze gelince hemen bakışlarımı kaçırdım. Bu çok fazlaydı. Bir an önce arşamba gününe gidip BH’yle tanışmalı ve yoluma devam etmeliydim. Ethan değilse de bu saçma aşktan vazgeecektim. Theo hem haklıydı hem de yanılıyordu: Bu, ateşle oynamaktan farksızdı. Onun yanında olmaktan fazlasıyla zevk alıyordum.

Şimdi o da bardağını sıkı sıkı tutuyordu. Bir yerde, karşınızda sizin yaptığınız şeyleri yapanların size benzediğİyle ilgili bir şey okumuştum. Fakat bu doğru olsaydı, ben de bağdaş kurmuş oturuyor ve Ethan gibi saçlarımla oynuyor olurdum. Onun yaptıklarını yapmak yerine kucağına kıvrılıp yatmak istiyordum. Başımı göğsüne yaslamak istiyordum.

“Aklın yolu.”

“Aklın yolu.”

Sen BH misin?

Neden her gün Batman tişörtü giyiyorsun?

Neden uyumuyorsun?

“Neden uyumuyorsun?” diye sordum çünkü düşündüklerim içinde en kolayı bu gibiydi. Belki de artık geride bırakmış olsak da kulağa en az saldırganca gelendi. Keşke sohbetlerin de başında trafik ışıkları olsaydı: Durman ya da ihtiyatlı davranman gereken yerde beliren bir işaret.

“Bilmiyorum. Hiçbir zaman aramız pek iyi olmadı ama son bir senedir sanki uyku, hızla hareket eden bir tren gibi ve arada sırada, gecede bir iki kez geliyor ve eğer yakalamak için çok hızlı koşmazsam ucunu tümünden kaçırıyorum. Biliyorum. Tuhaf adamın tekiyim.”

Pencereden dışarı bakmaya başladı yine. “Tuhaf” kelimesini öylesine sıradan bir şeymiş gibi söylemişti ki mesajlarımıza gönderme de yapıyor olabilirdi, yalnızca bu kelimeyi kullanmış da olabilirdi. Sık kullanılan bir kelimeydi sonuçta. Bir anlamı yoktu.

“Çok şiirseldi. Tren metaforu yani. Belki de bir şeyler kullanman lazım. Uyumak için.”

Ethan bana baktı ve o gözlerde bir soru ya da bir cevap vardı. Belki de ikisi birden.

“Yok. Bir şey kullanmak istemiyorum.”

“Tüm şiiri ezberledin mi gerçekten?”

“İlk bölümü, evet. Birçok sese bürünebilmesi hoşuma gidiyor. Yüksek bir sesi var sanki, anlıyor musun?” Ethan’ın Orgistan’la prova yaptığını, gitarını tıngırdattığını, avazı çıktığı kadar şarkı söylediğini hayal ettim. Kulağa şifa gibi gelen sesiyle. Her gün okuldan sonra tekrar tekrar şarkılarını dinliyordum. Bir müzik grubuna saplantılı olan ilkokul kızları gibi Ethan’ın sesini ayırt etmeye çalışıyordum. Onun sesi Liam’inkinden daha güçlü, daha sertti. Pürüzlüydü. Aynı zamanda hem kızgın hem de uysaldı.

“Ağabeyin için çok üzüldüm,” diye geveleyiverdim ve o da bir bundan bahsettiğim için en az benim kadar şaşırmış göründü. “Yani, üzgünüm demek bir işe yaramıyor ama olanları yeni

duydum, Wood Valley'deki herkesten bir buçuk yıl gerideyim ve birkaç hafta önce söylediğin gibi sırf bana kendimi rahatsız hissettirecek diye bundan bahsetmemelik edemezdim. Her neyse işte, çok kötü bir durum ve söyleyeceğim hiçbir şey işe yaramayacak. Ama üzgünüm."

Her ne kadar daha söyleyeceklerim olsa da sustum. Yaşadıkları hiçbir zaman doğru gelmeyecek de olsa bir gün yeniden uyuyabileceğini, zamanla daha iyi olacağını söylemek istiyordum. O söylenenlerin, *zaman tüm yaraları iyileştirir* laflarının zamanla daha doğru geleceğini ama aslında hiç doğru olmadığını söylemek istiyordum. Onu anladığımı söylemek istiyordum. Fakat bunu zaten bildiğini düşünüyordum.

"Teşekkürler," dedi ve yeniden kafasını pencereye çevirdi. Şimdi çok uzaklardaydı sanki ve kendime nihayet ona dokunma izni versem, kolumu koluna koysam, parmaklarımı saçlarına gömsem ve yanağımı yanağına dayasam da hiç hissetmeyecek gibiydi. "Beni eskiden beri tanımayan bir tek sen varsın. Herkes tıpkı onun gibi olduğumu ya da neden yeniden eskisi gibi olamadığımı merak ediyor. Ama ben o değilim ve eskisi gibi de değilim, anlıyor musun?"

"Ethan, Ethan olan bir Ethan'dır. O her kimse artık," dedim.

Ethan kafasını sanki yaşadığımız âna dönmüş gibi aniden bana çevirdi, pencereyi unutmuştu. Onun yerine bana bakıyordu; gözleri gözlerime gömülmüştü ve neredeyse yalvarır gibiydi ama sebebinin ne olduğunu anlayamıyordum. Tanrım, ona dokunmak istiyordum ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Ya ona dokunmamı istemiyorsa ne olacaktı? Belki de sadece arada sırada kahve içebileceği birine ihtiyacı vardı. Belki de ben bundan ibarettim.

Bunu anlayabilirdim. Chicago'dan ayrılma fikri, her gün beni çocukluğumdan beri tanıyan ve her zaman olduğum Jessie gibi davranmamı bekleyen insanlarla çevrili olmama fikri bir zamanlar aradığım cevapmış gibi geliyordu ama sonra öyle olmadığını fark etmiştim.

"Kesinlikle. Anlıyorsun. Ben benim işte, o her kimse artık."

"Keşke Çorak Ülke'yi ezbere okuyabilseydim çünkü bu âna çok uyardı bence." Gülümsedim ki bu, teninin tenime değdiğini hissetmekten farksızdı ama hayır, asla aynı şey olamazdı.

"Liam sana çıkma teklifi edecek. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ne?" Onu duymuştum, tabii ki duymuştum ama ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Liam'ın şu anda burada olanlarla hiçbir alakası yoktu. Ethan'ın BH olup olmadığı konusunda hâlâ emin değildim ama bunun ne kadar önemi olduğunu da kestiremiyordum artık. Çünkü Ethan gerçetti, tam karşımdaydı, ekrandaki dikkatlice yazılmış kelimelerden ibaret değildi.

Yanılmıştım. Bu aptal aşktan vazgeçmeyecektim çünkü aptal bir aşk değildi bu. Hiç de öyle değildi. Belki de BH'ye karşı duyduğum hisler aptalcaydı. Herhangi biri olabilirdi. Mesaj atmak kolaydı. Fakat böyle konuşmak? Bu zordu.

Ethan omuzlarını silkti. Onu duyduğumu biliyordu.

"Ben... Bana çıkma teklifi etmesini istemiyorum," dedim. Şimdi de sebebini bilmediğim bir nedenle benim gözlerim yalvarıyordu. Bana dokunması için mi? Lütfen bana dokun. *Elin şuracıkta duruyor.*

Ethan'ın ilgisi yeniden bardağına yöneldi, koyu renk kahvesini karıştırmaya başladı. Bana dokunmamıştı. "O zaman hayır demelisin sanırım."

Yatağıma uzanmış yaptığımız konuşmayı tekrar tekrar düşünüyordum. *O zaman hayır demelisin sanırım.* Aramızdaki boşluğun ne kadar olduğunu ölçtüm, yarım metre bile yoktu ve bu kısacık mesafeyi nasıl kapatacaktık acaba?

BH: kırk sekiz saatten daha az bir süre. gerildim.

Ben: Ben de. Ama işler yolunda gitmezse bu aşamaya dönebiliriz. Bu şekilde arkadaş kalmaya.

BH: öyle mi düşünüyorsun? ben emin değilim.

• • •

Scarlett: Hapların internet üzerinden alınabildiğini biliyor muydun?

Ben: İnternette SAKIN ilaç alayım deme. Hapları istiyorsan JİNEKOLAĞA GİT.

Scarlett: Of ya. O ayakların konduğu yerden nefret ediyorum. Çok küçük düşürücü. Fazlaca kişisel soru.

Ben: Hadi ama, büyü biraz. BUNU YAPABİLİRSİN. Belki de artık benim güç veren bilgisayar çıkartmaları yapmam gerekiyordur çünkü bu ilişkideki sen oldum birdenbire.

Scarlett: Orgistan'ı dinledim bugün.

Ben: VE?

Scarlett: Enfes.

• • •

Ethan: Sanırım artık ödevi yazmaya başlasak iyi olacak. Üzerine konuşmayı bırakmalıyız.

Ben: Öyle mi düşünüyorsun?

Ethan: Evet. Bahara kadar vakti olduğunu biliyorum. Ama uzun bir şiir ve bizim de artık başlamamız lazım. Belki de haftada birden fazla kez buluşmalıyız.

Odamın ortasında çılgınca dans etmeye başladım. Tüm vücudumu sallıyor, fazlasıyla geniş bir şekilde gülümsüyordum.

Ben: Tamam. Olur tabii.

Ethan: Güzel.

Ben: Şükela.

* * *

BH: günün ilginç bilgisi: telgrafın kullanıldığı günlerde, insanlar da şifreli bir şekilde konuşuyorlarmış. bizim kullandığımız kısaltmalar gibi.

Ben: Bunu bilmiyordum.

BH: Neden bilmiyorum ama bundaki rastlantısallığın hoşuna gideceğini düşündüm.

Ben: Konuşmak için bu kadar fazla yol olması çok güzel.

BH: KESİNLİKLE.

bölüm 33

Okula gitmek üzere hazırlandığımız sırada, "Artık babanla konuşmalısın," dedi Theo ve bana o yeşil meyve sularından uzattı. Bu sağlıklı meyve suyu işine bir eylem ya da bir hayat tarzı olarak bakmaya başlamamış olsam da içmekten hoşlanır olmuştum. Fakat Theo'nun aksine, hâlâ yiyecek bir şeylere de ihtiyaç duyuyordum. Bu nedenle bu benim kahvaltım değil, atıştırmağımıydı.

"Neden?" Koca mutfakta, evde bir tek biz vardık. Rachel ile babam saatler önce çıkmışlardı. Rachel işten önce pilatese gidiyordu. Babamın da sabah mesaisi vardı. Yakında Chicago'da zaten yapabildiği işi burada da yapabilmek için sınava girecekti.

"Çünkü o senin baban."

"Ee, ne olmuş?"

"Kaç yaşındasın sen?"

"Bunu Bay Öfke Nöbeti mi söylüyor?" O akşamın sonrasında Theo çatalını fırlatınca yemek sandalyelerinden birine soya sosu sıçrattığı fark edilmişti. Ancak önemi yoktu, sandalyenin kumaşı yeniden döşeniyordu.

"O bir kerelikti, dostum. Değişime pek açık değilim ben."

"Beni ve babamı neden önemsiyorsun ki?" Meyve suyundan

bir yudum aldım ve sıvının tüm iç organlarımı temizlediğini hayal ettim. Evet, sıvılaştırılmış lahana içmek beni tam bir züppe yapmıştı.

“Bu eve negatif enerji getiriyorsun. Zaten evin içinde yeterince kötü dalgalar geziniyor.”

“Hadi ama.”

“Yarın başımıza ne gelecek bilemezsin. Ne kadar ömürleri kaldığını. Sadece iki ebeveynin oluyor zaten ve biz şimdiden bire düştük bile. Hâlâ vaktimiz varken elimizdekilere iyi davranalım.” Theo tahta bir kaşık kaptı ve tezgâhın üstünde ritim tutmaya başladı. İyi de bir ritim yakalamıştı. İyi olmadığı bir konu var mıydı acaba?

“Her neyse.”

“Ciddiyim. Giderek Wood Valley veletleri gibi davranmaya başlıyorsun.”

“Peki.” Tabii ki Theo haklıydı. Tıpkı Scar gibi. Daha iyi, daha güçlü ve daha cesur olmalıydım. Bir ninja olmalıydım ama dövüşmek yerine konuşacağımızdan tam olarak bir ninja sayılmazdım.

“Peki ne?”

“Peki, onunla konuşacağım.”

“Güzel. Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim.” Sanki 1950’lerdeymişiz, ben onun oğluymuşum da beyzbolda sayı almışım gibi yumruğunu hafifçe çeneme dokundurdu.

“Sen çok absürt bir insansın. Bunu biliyor muydun?” diye sordum.

“Daha kötü sıfatlar da duyduğum olmuştu.

Ben: Peki. Hadi konuşalım. Theo’yu öne sürmek de akıllıcaydı bu arada.

Babam: Theo’yu öne sürmedim ama konuşmak istediğine sevindim. İŞKENCE gibiydi bu yaptığın. SENİ ÖZLEDİM.

Ben: Şimdi de aşırı duygusal davranan sensin.

Babam: Yardımcı olabileceğini düşünerek bir ebeveynlik kitabı okudum. Saçmalığın daniskasıydı.

Ben: Ne yazıyordu?

Babam: Aramıza bir süreliğine mesafe koymamızı.

Ben: Hımm. İçinde yaşadığımız evin büyüklüğü düşünülüğünde sorun olmamıştır.

Babam: Ne zaman konuşabiliriz? Nerede?

Durum bu raddeye gelmişti işte: Babamla barışmamızı planlamamız gerekiyordu. Eskiden aramızdaki her şeyin ne kadar normal olduğunu hatırladım. Sadece normal değil aynı zamanda doğaldı da. Öncesinde... o olaydan önce annem her akşam yemek pişirirdi ve masaya birlikte oturup sohbet ederdik. Gün içinde olan ilginç bir şeyi paylaşmak gibi bir oyunumuz da vardı ve ben de anlatacaklarımı biriktirirdim: Bay Goodman'ın kimya dersinde bana bir soru sorduğunu ve cevap veremediğimi; çalıştığım yere Smoothie Haydutu'nun geldiğini ve bir çocuğun içeceğini çaldığını; Scar'la bilim fuarı için partner olduğumuzu ve sırf klişe olduğu için volkan yapmak istediğimizi. Günümü bir fotoğraf için filtre seçer gibi şöyle bir gözden geçirdiğimi ve aileme seçtiğim hikâyeyi takdim ettiğimi hatırlıyordum. BH'yle yaptığımız sohbetlerdeki üç şeyden çok da farklı değildi aslında.

Annem yanımda olsa, son yirmi dört saatimle ilgili ne öğrenmek isterdi acaba? Belki de ona lahana suyunu anlatırdım. Ya da BH'nin sabahki mesajını ve buluşacağımız zamana kaç dakika kaldığını saydığını söyleyebilirdim. Ya da Ethan'ın, "O zaman hayır demelisin sanırım," dediğini ve benim de bu söylediğini

kafamda tekrar tekrar döndürdüğümü anlatabilirdim. Beş mükemmel kelime.

Düşününce, belki de bunu anlatmazdım. Belki de bu hazineyi kendime saklardım.

Ben: Bilmem. Bir ara?

Babam: Anlaştık.

Bayan Pollack İngilizce dersinden sonra, "Jessie, bir saniye bekler misin?" diye sorunca midem kasılır gibi oldu. Bu sefer ne yapmıştık ki? Crystal'ın söylediğini göre Gem midesini üşüttüğü için gelmemişti. "Kusmaktan içi dışına çıktı, fena kıskanıyorum," gibi bir şey demişti hatta. Bu yüzden günü olaysız bir şekilde atlatmış olduğum için rahatlamıştım çünkü üzerimde beni mükemmel bir hedef hâline getirecek çizgili bir elbise vardı. Normalde giydiklerime oranla daha kız işiydi ama lanet olsun, burası çok sıcaktı.

Sınıfın kalanı dışarı çıkarken sandalyemde kaldım. Ethan bana meraklı bir bakış atınca omuzlarımı silktim ve o da gülüp sessizce iyi şanslar dedi. O gülümsemeyi ve kelimelerini yakalayıp cebime atmak, bir şans tilsimi gibi yanımda taşımak istiyordum. O gittikten sonra bile şapşal gülümseme suratımda kalmıştı. Ethan'ın suçuydu bu.

"Seninle geçen hafta hakkında konuşmak istedim. Sana bir özür borçluyum," dedi Bayan Pollack ama bu sefer sandalyesine ters oturmadı. Düzgün bir öğretmen gibi masasının arkasında öylece durdu. Kankaymışız gibi konuşma numarasından vazgeçmiş gibiydi ama zaten sorun o değildi ki. Sorun suçlamasıydı. "Tüm hafta sonunu konuşmamızı düşünerek geçirdim ve her şeyi yanlış ele aldığımı fark ettim."

Bakakalmıştım, söylenecek doğru kelimeleri arıyordum. Teşekkür ederim? Sorun değil? Önemli değil?

"Sorun değil. Gem'in tam bir sürtük olması sizin suunuz değil," dedim ve ardından korkulu gözlerle ona baktım. İkinci kısmı sesli söylemeye niyetli değildim aslında. Bayan Pollack gülümseyince rahatladım çünkü Ethan'a çorak lke projemizden sırf kocaman bir ağzım olduğu için F aldığımızı aıklayabileceğimi sanmıyordum. Hem geçtiğimiz haftaya kadar Bayan Pollack en sevdiğim ğretmenimdi ve tek sebebi de okulun ilk günü beni bütün sınıfın nne dikmemesi değildi.

"Lisedeyken ben de pek popüler değildim. Aslında düşününce..." dedi ve omuzlarını silkti. "İşkence görüyordum. Zorbalık yapıyorlardı. Ve senin Gem'le yaşıadığının şeyi görünce ne diyeceğimi bilemedim. Sadece yardım etmek istiyordum."

Şimdi her an ağlayabilirmiş gibi görünüyordu. Belki de kimse lisede yaşıadıklarını atlatamıyordu. Parlak saçları olan güzel bir kadındı şimdi; Gem'in büyümüş hâli olduğu bile söylenebilirdi. Daha farklı göründüğünü düşünmek çok zordu.

"Ben sadece... zgn olduğumu söylemek istedim. Seni bir süredir izliyorum ve daha şimdiden kendinin kim olduğunu anlamış gibisin. Senin yaşındaki çoğu kızın kendine bu kadar güveni yok ve büyük ihtimalle Gem'in seni tehdit olarak algılamasının sebebi de bu," deyince neden bahsettiğini merak etmeden edemedim. Benim hiçbir konuda kendime güvendiğim falan yoktu. "Her neyse, lise... en kötüsüdür."

"Lise ğretmeni olmanız çok ironik o zaman," dedim ve yeniden güldü.

"Terapistimle konuşmam gereken bir konu bu. Bu arada, okuldaki danışmanla görüşebilirsiniz. Sürekli alışan bir psikiyatristimiz var. Bir de yaşam kou."

"Cidden mi?"

"Değil mi? Okul ücretlerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar işte. Neyse, onlara olmasa bile ihtiyaç duyduğun zaman bana gelebilirsin. Öğretmenlik yapmayı seçmemin asıl nedeni senin gibi ğrenciler."

"Teşekkürler."

“Bu arada, Ethan’la hazırladığınız *Çorak Ülke* ödevini okumak için sabırsızlanıyorum. En parlak öğrencilerimsiniz siz. Büyük umutlarım var.” Sırada Dickens vardı.* Edebi bir kelime oyunu yapmıştı. Lisede zorbalığa maruz kalmasına şaşmamak gerekirdi.

“Uğultulu tepelere” kadar çıkmayı planlıyoruz,” dedim. Ayağa kalktığım sırada elini kaldırıncı, “Yaşasın inekler!” dercesine ona bir beşlik çaktım.

Kitaplar Aşağı Kitaplar Yukarı’da tamamen müşterisiz bir gündü ve ben de tezgâhın arkasında oturmuş BH’yle mesajlaşıyordum. Chicago’dan döndüğümünden beri Liam’ı görmekten başarıyla kaçınmışım ve bugün çalışmadığı için de çok mutluydum. Bana çıkma teklifi ederse nasıl hayır diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ben: Buluşmak istediğine emin misin?

BH: evet, sanırım. neden sordun? gözün yemedi mi yoksa?

Ben: Hayır. Sadece, herkes olabilirsin. Senin için daha farklı. Sen karşına kimin geleceğini biliyorsun.

BH: eh, en azından seri katil ya da öyle bir şey olmadığını söyleyebilirim.

Ben: Seri katiller genelde seri katil olduklarını itiraf etmezler. Aslında düşününce, bu seri katillerin ilk yaptıkları şey değildir? “Ben seri katil değilim, hayır.” demek?

* Büyük Umutlar (Great Expectations), Charles Dickens’ın 19. yy İngilteresi’ndeki köylerin yaşamını yansıttığı bir eseridir. -çn

** Uğultulu Tepeler (Wuthering Heights), Emily Brontë’nin 1847’de yayımladığı romanı.

BH: doğru. sözümü geri alıyorum. insanların olduğu bir yerde buluşalım. korkunç beyaz bir karavan ya da şeker getirmem.

Ben: O zaman nerede buluşalım, Dexter Morgan? IHOP mu gerçekten?

BH: evvet. IHOP'u seviyorum. mutlu surat gibi görünen pankekler yapıyorlar. 3'le ilgili bir takıntım var, 3:45'e ne dersin?

Ben: Tamam. Kim olduğunu nasıl anlayacağım?

BH: ben senin kim olduğunu biliyorum ya?

Ben: Ve?

BH: gelip kendimi takdim edeceğim, Bayan Holmes.

Ben: Cesur adam.

BH: ya da kadın.

Ben: !!!

BH: şaka.

Kapının üzerindeki zil çalınca kafam hemen kalktı. *Lütfen Liam olma*, diye düşündüm.

Neyse ki o değildi.

Maalesef ki gelen babamdı.

"Demek burada çalışıyorsun," deyip etrafa bakındı; parmakları tıpkı benimkiler gibi, kitapların sırtlarında gezindi. Annem kadar sıkı bir okur değildi ama kitapların sihrini kabul ederdi. Ben

* Jeff Lindsay'nin romanlarındaki seri katil başkarakter. 2006 yılında Showtime tarafından çekilen ve oldukça popüler olan dizisi de vardır. -çn

küçükken sürekli bir şeyler okurdu bana. Beni Narnia ile tanıştıran da oydu. "Daha iyisini düşünemezdim, senin adına sevindim."

"Beğendiğine sevindim ben de," dedim ve acaba hiç kavga etmemiş gibi mi davranacağız diye düşündüm. Neredeyse on dört gündür konuşmadığımızı göz ardı mı edecektik?

"Smoothie yapmaktan daha iyidir herhalde?" Göğsünde hâlâ, üzerinde "Size nasıl yardımcı olabilirim?" yazan plastik isimliği vardı ve onu orada öylece sallanırken görmek babama şefkatli davranmam gerekiyormuş gibi hissettiriyordu.

"Evet. Ama Smoothie Kralı'nda Scar vardı. Onu özlüyorum." Başıyla onayladı. Hafta sonu gezimle ilgili bile konuşmamıştık daha. Sormamıştı ve... Aslında bu doğru değildi; mesaj atmış ve ben de onu görmezden gelmişim ve ona hâlâ teşekkür etmemiştim. Belki de Theo haklıydı: Sandığımdan daha çok Wood Valleyli olmuşum. Acaba Scar'ın annesi babamı arayıp bir rapor vermiş miydi? Kustuğumu ya da bodrumda içki içtiğimizi bildiğini sanmıyordum. Onu birkaç kez görmüştüm ve her gördüğümde bana sarılıp, "Diğer kızımı özlemişim," demişti ki her ne kadar çok küçük bir doğruluk payı olsa da bu söylediğini çok tatlıydı.

"Biliyorum." Hemen etrafına bakındı ve yalnız olduğumuzu gördü. Sanki *Artık konuşabiliriz*, der gibi başını salladı. "Ben her şeyi özlüyorum."

Her şey derken annemi kastediyordu. Bu kelimeyi sesli söyleyemiyor olmamız ise çok komikti. Söyleyemezdik. Ne kadar doğru olurlarsa olsunlar, bazı şeyleri söylemek çok daha zordu.

"Kasım ayında buranın otuz iki derece olduğuna inanabiliyor musun? Hiç doğal değil bu," dedi ve yere çöküp sırtını Çabucak Zengin Olun rafına dayadı. "Soğuğu özleyeceğimi düşünmezdim ve aslında özlemiyordum. Ama bu hava biraz rahatsızlık verici. Pizza da berbat. Pizza glütensiz olmamalı. Yanlış bu."

"Alışacak çok şey var," dedim. Ona daha fazlasını vermeli miydim? Partiyi başlatmalı mıydım? *Baba bana sormadan bizi buraya getirdin*, demeli miydim? *Beni yeni bir okula, yeni bir hayata atıp, "Tataul" dedin ve beni kurtların elinde bir başıma bıraktın.*

Sessiz kaldım. İlk hamleyi o yapmalıydı.

“Dinle, zor olduğunu biliyorum. Ve ben de işleri kendi açımdan yola koymakla o kadar meşguldüm ki bir süre babalık görevimi yerine getiremedim. Her şeyin daha kolay olacağını düşünmüştüm. Her şeyin. Çok safmışım. Ya da çaresiz. Evet, öyle olmalı. Saf değil, çaresiz.” Bunları hemen önünde duran çocuk kitapları rafına bakarak söylüyordu ki bu bana her zaman tuhaf bir düzen gibi gelirdi, paranın doğruca çocuklar üzerinden akması. Babam boya kalemlerinin greve çıktığı, ana renklerin sahipleri tarafından fazla kullanıldıklarından dolayı şikâyet ettiği bir kitaba bakıyordu.

Omuzlarımı silktim. Keşke bu konuşmayı kâğıt üstünde ya da daha da iyisi BH’yle mesajlaşmalarımız gibi ekranda yapabiliseydik. Çok daha kolay ve temiz olurdu öylesi. Tam olarak söylemek istediklerimi söyler, eğer kelimeler doğru gelmezse, doğru olana kadar değişiklik yapardım.

“Chicago’ya dönmek ister misin? Eğer istediğin buysa bunu yapabiliriz. Scar’ın evinde yaşamamı istemem. Bir ev kiralarız, sen okulunu bitirirsin ve üniversiteye gideceğin zaman ben buraya geri gelirim. Tabii sen de böyle olmasını istersen. Rachel ile bir yolunu buluruz. Benim için sen bu dünyadaki en önemli şeysin. Sen mutlu değilsen ben de değilim. Son aylarda tam tersiymiş gibi görüldüğünün farkındayım ama öyle değil aslında.” Geçtiğimiz hafta sonunu düşündüm. Scar ve Adam’ı, benim dahil olmadığım yeni hayatını. Hepimiz bir şekilde ilerlemiştik ve şimdi oraya geri taşınmak geri gitmekten farksız olacaktı. Hem annem de orada değildi artık ve anılar onlara tutunabildiğiniz sürece yanınızda taşıyabileceğiniz şeylerdi. Kabul, Chicago asla zorbalık görmeyeceğimden emin olduğum bir yerdi ve bu büyük bir artıydı ama Gem eyaletten tüymeme neden olacak kadar da korkunç değildi.

Burada kurduğum yeni düzenimi düşündüm. BH’yi ve Ethan’ı, belki de BH/Ethan’ı; Dri’yi, Agnes’ı ve hatta Theo’yu. Sanırım bir de Liam’ı. İngilizce öğretmenimin benim en parlak öğ-

rencilerinden biri olduğumu söylemesini. Bu, Harward'a yılda sadece beş öğrenci gönderen bir okuldan geldiğim düşünülürse büyük bir iltifattı. Wood Valley zengin züppelerle dolu olabilirdi ama aynı zamanda mükemmel bir kütüphanesi vardı, ben iyi bir kitapçıda çalışıyordum ve bana ezberden şiir okuyabilen bir çocukla üniversite seviyesinde bir şiir üzerine çalışabiliyordum. Tuhaf bir şekilde LA, Rachel'in sayesinde benim gibi bir inek için cennete dönüşmüştü.

Ethan'ın gülümsemesini düşündüm. O gülümsemeyi her gün görmek istiyordum. Hayır, dönmek istemiyordum.

"Yok. Yani, sürekli Chicago'yu düşünüyorum ve oradayken de bir anlığına sadece evime dönmek istedim ama kızgın olduğum konu bu değil. Zaten dönsem de evimdeymişim gibi hissetmeyeceğimi biliyorum. Hissettiğim şey..." Gözlerim dolmuştu ve doğruca kasaya bakıyordum; dokuz rakamı giderek ortadan kayboluyordu. Söylemek istediğim şeyi nasıl söylemem gerektiğini bilmemekten nefret ediyordum.

"Benimle her şeyi konuşabileceğini biliyorsun, değil mi? Kendini yalnız hissetmeni istemiyorum asla." İşte, o söylemişti ve artık ben de sesli bir şekilde söyleyebilirdim.

"Baba, sen beni yetim bıraktın sanki. İkinizi birden kaybetmişim gibi oldum, üstüne bir de Scar'ı kaybettim. Beni öylece bırakıp her şeyi tek başıma çözmemi bekledin."

Çözmüştüm de aslında. En azından büyük bir kısmını. Belki de Scar haklıydı; Düşündüğümünden çok daha güçlüydüm.

"Ne kadar yalnız kaldığımı hayal edebiliyor musun? Artık değil. Yani, artık iyiyim. Ama kısa bir süre önce şu dünyada kimsem yokmuş gibi hissediyordum. Ve sen her gece Rachel'la dışarıdaydın ya da bilgisayarına gömülmüştün. Ondan nefret ettiğim falan yok. Yani, aslında onu tanımıyorum. Sanırım... biletler için benim adıma teşekkür etmelisin ona." Durup bir nefes aldım. Tabii ki o teşekkürü benim etmem gerekiyordu ve edecektim de. "Bu eve taşındık ve beni duvarlarında sanki üçüncü sınıfa giden bir çocuk tarafından yapılmış gibi görünen tabloların

olduğu bir odaya attınız. Olayı ne gerçekten onların? Her neyse, evdeki tablolar ya da üzerinde koca koca harfler olan sabunlar değil olay ki onlarla yıkayınca ellerim güzel kokuyor falan ama bunlar bana ait değil, anlıyor musun? Ben sadece... çok boktan bir durum baba. Yani gerçekten boktan."

Hayır, gözyaşları geri çekilmemişlerdi; geri gelmiş ve yanaklarımdan aşağı süzölmeye başlamışlardı. İsteydim ve yakın zamanda kapıdaki zilin çalmayacağını umuyordum. Son otuz saniyede babama son üç ayda söylediğimden çok daha fazlasını söylemiştim. Bazen konuşmaya başladığımda kelimeler yüzeye çıkmanın bir yolunu bulunca önlerine geçmeyi başaramıyordum.

"Ah, tatlım." Babam ayağa kalktı ve bana doğru gelmeye başladı. Bana sarılacağını düşünerek elimle gelmemesini işaret ettim. Ona sarılıp ağlamak istemiyordum. Buna hazır değildim. "Çok üzgünüm," dedi.

"Özür beklemiyorum. Hiçbir şey beklemiyorum. Sana kızgınlığım ve kızgın olmakta haklıyım. Ve yakında kızgınlığım geçecek. Sen benim babamsın, o yüzden tabii ki sana kızgın kalamayacağım. Anlıyorum, dünyamız paramparça oldu ve sen devam etmek için yeterli gücü bulamadın. Ben de aynı şeyi Scar'a yaptım. Keşke daha güçlü, daha iyi falan olsaydım ve senden gelecek hiçbir şeye ihtiyaç duymasaydım. Ama öyle değilim ve sana ihtiyacım var. Bunu birlikte atlatabilseydik çok güzel olurdu ama yapamadım. Olan oldu. Artık bu hâldeyiz ve bir şekilde idare ediyoruz. Ama çok zor bir durumdu."

"Çok zordu demek bu durum için yetersiz kalıyor bence, 'çok boktandır' diyelim," dedi babam ve gülümser gibi oldu. Elimde olmadan ben de ona gülümsedim. Küfürlü konuşmaktan nefret ederdi; iki yıl önce olsa, asla boktan kelimesini kullanmazdı. "Tamam, bana kızgın olabilirsin. Her gün olan bir şeyi sana anlatmayı özledim. Sen benimle konuşmaya başlayınca söyleyeyim diye not alıyorum her şeyi. Ve artık birlikte zaman geçirmemiz gerek."

"İy, hayır. On altı yaşındayım ben. Babamla birlikte takılamam." Söylerken ona gülümsedim. Babamı büyük ihtimalle

onun beni özlediğinden daha çok özlemiştim. "Bu... hiç de havalı değil."

"İzin verirsen sana bir ebeveyn tavsiyesi vereyim. Havalı olmak çok abartılıyor."

"Dedi plastik isimlik takan adam."

"Kabul."

"Onu seviyorsun, değil mi?" diye sordum birden; rasgele bir soruydu ama bir yandan da değildi.

"Rachel'i mi? Evet, seviyorum. Aslında biraz çabuk atladım duruma ve zamanla birbirimizin tuhaflıklarını çözeceğiz ama evet, onu seviyorum. Ama bu şu anlama gelmiyor..." Ona gü-lümsedim. Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. Artık çocuk değildim. Hissettiklerinin benimle hiçbir alakası olmadığını farkındaydım. Ya da annemle.

Aşkın sonsuz olmadığını da biliyordum.

Ayrıca şunu da biliyordum: İki yıldan az bir süre sonra üniversiteye gidecektim ve onun yalnız olmadığını bilmek güzel olacaktı.

"Anlıyorum."

Babam yeniden etrafına bakındı, kâğıt kokusunu içine çekti.

"Annem burayı çok severdi. Aptalca ismini bile. Ama sonundaki ünlemden emin değilim."

"Biliyorum."

"Seni seviyorum, tatlı patatesim."

"Biliyorum."

Telefonum bipledi, Scarlett'tan mesaj gelmişti.

Scarlett: Vay anasını. Yaptık.

Ben: Gerçekten mi? Şey mi?

Scarlett: Evet.

Ben: Ve?

Scarlett: Performansımıza 7 ya da 8 veririm ki bu da ilk sefer için hiç de fena sayılmaz. Biraz acıdı. Ve şu kondom meselesi biraz karışık, muzla olduğundan daha karışık. Biraz da tuhaftı. Ama yine de... güzeldi. Bir dakika sonra yeniden yapacağız sanırım.

Ben: NEREDESİN SEN?

Scarlett: Banyoda. Sana hemen söylemem, bir de çişimi yapmam gerekiyordu. O yüzden aynı anda ikisini birden yapıyorum.

Ben: YANİ ADAM HÂLÂ SENİN YATAĞINDA?!?!

Scarlett: Evvet. 😊

Ben: Bana az önce emoji mi yolladın?

Scarlett: Ne diyebilirim ki? Abayı yaktım bu çocuğa. Tamamen güvende olmak için haftaya hapa başlayacağım.

Ben: Senin adına sevindim, küçük kaltak!

Scarlett: Seviyorum seni.

Ben: Ben de seni seviyorum. Öptüm. Adam'ı benim için kutla.

"Neye gülüyorsun öyle?" dedi babam, benim ekranıma şapşal şapşal gülerek baktığımı görünce. *Scar bekaretini verdi!* Yüksek sesle söylemek istiyordum çünkü çok heyecan vericiydi, onun adına çok mutlu olmuştum ama yapamazdım.

"Hiç, Scarlett komik bir şey yazdı."

"Annesi erkek arkadaşının olduğunu söyledi," dedi babam ve güldüm. Bayan Schwartz'ı ve babamı Scar ve Adam hakkında dedikodu yaparken hayal ettim.

“Evet.”

“Gerçekten Adam Kravitz’le mi çıkıyor? O çocuk hep çok çelimsiz görünürdü.”

“Vücut çalışıyor artık.”

“Onlar adına sevindim.”

“Mutlular.”

“Senin hayatında bir erkek var mı?”

“Baba,” dedim ve anında kızarmaya başladım. Ona Ethan’ı, BH’yi, her şeyi anlatmak istesem bile fazla kafa karıştırıcı ve karmaşık olurdu.

“Peki,” dedi. “Küçükken sana nasıl bu kadar kocaman olduğunu sorardım ve sen de ‘Uzadım!’ derdin, hatırlıyor musun?”

Babam, benimkinin aksine bir telefon tutmayan ellerine baktı ve bu gergin andan kurtulmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Anne ve babam sürekli küçüklüğümden bahseder ve “Hatırlıyor musun?” diye başlayıp çocukken yaptığım bir şeyi anlatırlar ve birbirlerine gülümseyerek bakarlardı. Sanki bunun benimle hiçbir alakası yok gibiydi, sanki birbirlerine, *Başardığımız şeye bir bak, der gibiydiler.*

Kafamı hayır anlamında salladım, hatırlamıyordum.

“Eh tatlım, basbayağı büyüdün sen. Senin yanında olamadığım için çok üzgünüm. Ama seninle gurur duyuyorum. Annen de gurur duyardı. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Bunu biliyor muydum? Gurur duymamazlık etmeyeceğini biliyordum ama bu gurur duymakla aynı şey değildi. Onu bu şekilde düşünmeye, “yapardı” ya da “ederdi” şeklinde kalıplaştırmaya hazır olduğumdan emin değildim.

“Evet,” dedim, boş elleri, plastik isimliği ve yüzündeki ifade yüzünden. Alışmaya çalıştığımız bu düzen, onun için benim için olduğundan çok daha zor olabilirdi. “Tabii ki biliyorum.”

BH: bu akşam yemek servisinde ne var?

Ben: Çok lezzetli bir balık ve bol miktarda kuskus. Ne diyorlardı?

BH: İsrail yemeği.

Ben: Evet biliyorum. Sadece shift tuşunu kullandırmak istedim sana. Sana üzerinde, "Her isim bir gün büyük harfle yazılmamayı tadacak." yazan bir tişört yaptıracağım.

BH: bir de bana tuhaf diyorsun.

Yukarı çıktığımda Rachel odamda beni bekliyordu ve yine annemin fotoğrafına bakıyordu.

"Çok güzelmiş," dedi Rachel, merhaba der gibi. Bu akşam üzgün görünüyordu ve elinde de bir kadeh şarap vardı. Her zaman yüksek çıkan sesi tıpkı geçen günkü gibi az çıkıyordu.

"Evet," dedim ama Rachel'la annem hakkında konuşmaya hiç hazır değildim. Bu bir gün rahatlıkla yapmayı başarabileceğim bir şey olacak mıydı ondan bile emin değildim. "Aa, duvardaki tabloları indirmişsin."

Etrafa bakındım. Şimdi büyük ihtimalle tanımam gereken büyük bir sanatçıya ait olduğunu düşündüğüm, ilkokul çocuğuna aitmiş gibi görünen tablolar odanın bir köşesine konmuştu ve duvarlar artık bembeyazdı. Sadece noktalama işareti gibi bırakılmış birkaç tırnak izi vardı.

"Üzgünüm. Onları fark etmemiştim. Kocam, şey, yani Theo'nun babası evin dekorasyonundan sorumluydu ve onları da o seçmişti. Genç bir kızın odası için çok da doğru seçimler değildi büyük ihtimalle." Rachel kadehinden bir yudum aldı ve çok güzel görünen kaşmirle kaplı kollarını ovaladı. "Duvarlara kendi istediğin şeyleri asmalısın. Poster ya da her ne istersen. Kendine ait bir yer yarat."

"Uçak bileti için teşekkür ederim. Chicago için yani," dedim. "Çok nazik bir hareketti."

Rachel, önemli bir şey değilmiş gibi elini salladı. Onun için öyle olabilirdi ama benim için önemliydi.

“Bir de sana yeni bir yatak alacağız. Çift kişilik belki? Bu akşam kadar bu yatağın ne kadar saçma olduğunu fark etmemiştim. Ah, bir de Theo’nun hocalarına derslere artık senin de gireceğini söyledim. Bunu daha önce neden akıl edemediğimi bilmiyorum. Kusuruma bakma.” Yüzü düşmüştü ve her an ağlayabilirmiş gibi görünüyordu. Ne olmuştu? Bununla yüzleşebilecek kadar donanımlı olup olmadığımdan emin değildim.

“Teşekkürler. Aslında yatak görüldüğünden daha rahat. Yani, sen iyi misin?” Ağlamasına seyirci kalıp hiçbir şey sormamazlık edemezdim. Bu yanlış olurdu.

“Kötü günler. İyi günler. Nasıldır bilirsin. Harika bir insan olan babanı bulmuş olmam bunun zor veya karmaşık olmadığı ya da benim onu özlemediğim...” İnsanın ancak California’daki yoga derslerinde öğrenebileceği, karından başlayıp yükselen derin bir nefes aldı. “Ve Theo’nun da onu özlediğini ve ona yetmediğimi biliyorum. Yetmiyorum işte. O yüzden zor zamanlar yaşıyoruz. Böyle içimi döktüğüm için üzgünüm, burada olmamalıydım.”

“Sorun değil,” dedim ama aslına bakılırsa tamamen dağılmıştım. Bu ev acılarla ve Theo’nun dediği gibi kötü dalgalarla doluydu ama aynı zamanda yeni başlangıçlarla dolu bir evdi. Belki de şans getirsin diye birkaç mum yakmalı ya da daha iyisi, o güzelim beyaz duvarlara bir şeyler asmalıydık. “Biliyorsun, bu ev çok güzel ama belki de duvarlara fotoğraflar da asmalısın. Kocanın, şey, yani diğer kocanın, Theo’nun babasının fotoğrafını ya da Theo’nun çocukluk fotoğraflarını. O da böylece onu hatırlayabilir.”

Rachel bana baktı, gözyaşlarını kolunun yeniyle sildi; bunu görünce irkilmemeye çalıştım çünkü kirpikleri rimelliymiş ve kağıt ancak kuru temizlemeyle silinebilirdi.

“Çok iyi bir fikir,” dedi ve doğruca bana baktı. Neredeyse gülümseyecekti. “Bu iş biraz riskli, değil mi? Sen ve ben.”

“Sanırım.”

“Senin üzerine düşmemek için gerçekten çok uğraşıyorum ve sonra da üzerine düşmediğimden endişeleniyorum, anlıyor musun?” Ayağa kalkıp kapıya doğru gitti. Dönüp bir kez daha bana baktı.

“Evet,” dedi. “Eninde sonunda çözeceğiz bunu.”

bölüm 34

Erken gelmişim, bu yüzden ilk masaya oturdum; BH beni görmeden ben onu göreyim diye yapılmış korkakça bir hamleydi. Sırtımı IHOP'a ve pankek yığınınına dönmüştüm ve çift kanatlı kapıların ardından otoparkı izliyordum. Sadece on beş dakika sonra BH'yle buluşacaktık. Tam karşıma oturup kendisini tanıttı ve sanal ilişkimiz gerçek bir boyuta geçecekti. Her şey tam burada, şimdi gün yüzüne çıkacaktı. Çok daha fazlasına ve daha basit bir hâle bürünecekti: Konuşulan kelimelere.

Tabii ki her şeyin berbat olması ihtimali de vardı. Belki de yüz yüze geldiğimizde birbirimize söyleyecek hiçbir şey bulamayacaktık. Büyük ihtimalle Ethan değildi. Burada terli avuç içlerimle ve ıslak koltuk altlarımla otururken bunun farkında varmışım. Bu, isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Geldiğimde saçlarım açıldı ama sonra toplamışım ve şimdi yine salmam gerektiğini düşünüyordum. Bütün akşamı ne giyeceğimi düşünerek geçirmiştim.

Dri, "Rahat bir şeyler giy," demişti.

Agnes, "Mükemmel bir şeyler giy," demişti.

Sabahın erken saatlerinde, eğer normal kıyafetlerimden farklı bir şey giyersem fazla çabalıyormuşum gibi görüneceğini düşünmüştüm.

Scar, "Kendin ol," demişti.

Şimdi aptal kot pantolonum ve tişörtüm fazla normal gibi geliyordu. Daha fazla makyaj yapmalı, kendimi daha güzel hissetmemi sağlayacak bir şey, herhangi bir şey yapmalıydım. Belki de BH şimdiye kadar beni sadece uzaktan görmüştü ve tam karşıma oturunca hayal kırıklığına uğrayacaktı. Uzak mesafeden güzel olup olmadığını çaktırmayan kızlardan mıydım ben?

Orada oturmuş kusurlarımı sıralıyor, kendi kendimi incitiyordum. Çenem fazla yamuktu. Burnumda siyah noktalar vardı. Kalçalarım bu plastik sandalyede otururken fazlaca yayılıyordu. Hayır, bunun sinirlerime hiçbir faydası yoktu.

Garson bir fincan kahve getirdi. Küçük kahve kreması paketlerinin hepsini açıp kutuları üst üste dizdim, yıkıp sonra yeniden dizdim. Kalkıp gitmeyi bile düşündüm. BH'yle tanışmama gerek yoktu. Nasılsak öyle devam edebilirdik. Onu hayalet arkadaşım olarak tutup muhakkak birlikte olmak isteyeceğim biri gibi hayal edebilirdim.

Dri: BOL ŞANS! Eğer Liam çıkarsa vazgeçme.

Ben: Cidden mi?

Dri: Evet. Benimki gelip geçici bir şey. Ama BH'yle aranızdaki gerçek.

Ben: Korkuyorum. Ama Liam olduğunu düşünmüyorum.

Dri: Ben de.

Ben: Sen gerçek bir arkadaşsın.

Dri: BH'yle birbirinize deliler gibi âşık olacağınızı ve başka kimseyi düşünecek vaktiniz kalmayacağını unutma, tamam mı?

Ben: Ha!

Dri: Daha gelmedi mi?

Ben: Hayır.

Dri: Daha gelmedi mi?

Ben: Hayır.

Dri: Daha gelmedi mi?

Yeniden hayır yazmak üzereydim, bu oyunu sevmiştim. Hem dikkatimi dağıtıyordu hem de komikti. Fakat tam o sırada BH geldi ve midem altüst oldu. Boğazımın gerildiğini ve gözyaşlarının gözlerimi ıslattığını hissediyordum ve böyle hissettiğim için kendimi daha da kötü hissediyordum. Böyle hissetmek istemiyordum ama hissediyordum yine de. Nasıl bu kadar yanılmıştım?

Gelen Liam'dı.

Tamam.

BH, Liam'dı.

Kendime gelmeye, buna bir anlam vermeye çalıştım. En azından Bay Shackleman ya da Ken Abernathy değildi. Liam iyi bir çocuktü, okulun en güzel kızına sahip olmuştu. Bu kesinlikle iyi bir şey olmalıydı.

Daha beni görmemişti. Kasadaydı ve naneli şeker gibi bir şeyler alıyordu ama ben onu arkadan tanımıştım. Liam'dı.

Liam, Liam olan bir Liam'dır.

Döndü ve beni görünce yüzü değişim geçirdi. Gülümsemesi o kadar büyüktü ki böyle bir neşeyi hakedecek ne yaptığımı düşündüm.

Bunca zaman Liam'la yazışmıştım.

"Seni burada görmek ne güzel, yabancı," dedi. "Oturmamın sakıncası var mı?"

Dilim tutulmuştu. Telefonumu çıkarıp BH'ye *Tabii, keyfine bak*, demek istiyordum. Bir de, *Anlamıyorum*, demek. Başımı evet der gibi salladım. En azından Dri'nin bana kızmayacağını biliyordum. En azından elimde bu vardı.

Ona, *Sen Ethan değilsin*, demek istiyordum. *Senin Ethan olmanı istiyordum*.

Ancak bunu söylemenin çok acımasızca olacağını biliyordum. Onun bana, *Daha güzel olmanı istiyorum*, demesi gibi olurdu.

"Seni görmek çok güzel," dedi Liam ve karşımdaki sandalyeye oturdu. Sahnedeiken olduğu gibi hoş görünüyordu bugün: kendinden emin ve rahat.

"Evet, seni de öyle," dedim ve ben de ona gülümsemeye çalıştım. Fakat gülümsemem istediğim kadar etkili değildi.

"Bu çok tuhaf ve belki de hiç sırası değil belki de ama ben sana bir süredir bir şey sormak istiyordum. Acaba bir ara benimle yemeğe çıkar mısın?" İşte, Liam bana çıkma teklifi ediyordu. Gerçekten. Gerçek hayatta. Ekrandaki BH değil, gerçek hayattaki BH.

Ancak tüm duyabildiğim Ethan'ın yüksek sesle söylediği kelimelerdi: O zaman hayır demelisin sanırım.

Yine de o, BH, Liam olmadan, Liam da BH olmadan önceydi. Her şeyin değiştiği son on dakikadan önceydi. Peki ya bu gerçekse ne olacaktı? Yani ben ve Liam, ben ve Ethan değil. Belki de gerçekten her şeyi yanlış anlamıştım. Liam'la dükkanda yalnız kaldığımızda tuhaf ve birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz yokmuş gibi hissetmemin nedeni neydi? Peki ya Gem gibi biriyle çıkmış olması? Gerçi insanlar her zaman kötü seçimler yapardı.

"Ben..." Kahvemden bir yudum aldım, bardağın içine bakarken dalıp gittim. İçimde ayaklanmaya başlayan dehşeti, buradan çekip gitmek için duyduğum isteği bastırmaya çalışıyordum. Telefondayken her zaman sahip olduğum o ekstra zamanı isti-

yordum. Düşüncelerimi düzene sokmak için birkaç saniye bile yeterdi. Telefonda olsa böyle bir durumda ne yazardım diye düşündüm. Yazmak çok daha kolay bir hâle getirirdi. Ağzım yerine parmaklarımı kullanmak. *Evet*, yazabilirdim. Ya da *Tamam*, *olabilir*. Ya da *Güzel*. Ya da...

Ancak ben bir şeye fırsat bulamadan masamıza düşen bir gölge geldi. İlk aklıma gelen Gem'in buraya geldiği ve bana bir yumruk atarak her şeyi bitireceği oldu. Sonum, yerde boylu boyunca yatmak olacaktı. Fakat bu çok komik bir düşünceydi çünkü gelen Gem değildi. Hem yumruk atmak onun tarzı değildi. Bundan daha sinsiydi o.

Gelen Ethan'dı.

Ethan, Ethan olan bir Ethan'dır.

Ethan da buradaydı ve kafam karışmıştı; ne yapacağımı bilemiyordum. Karşımda Liam'ın oturduğunu gördü ve yüzünde önce karanlık bir ifade belirdi, sonra tamamen ifadesiz bir hâl aldı. Onun gülümsemesini görmek, o mükemmel beş kelimeyi bir kez daha söylemesini istiyordum: *O zaman hayır demelisin sanırım*.

Bu kesinlikle her şeyin daha anlamlı bir hâle gelmesini sağlardı. BH'ye arkamı dönüp gitmeyi, üç şeyi, o tatlı gece sohbetlerini ve son birkaç aydır ayakta kalmamı sağlayan her şeyi geride bırakmamı kolaylaştırırdı.

BH, Liam'dı. Liam, BH'ydi. Basit bir denklemdi. Basit matematik. Bunu kabullenmenin zamanı gelmişti.

"Selam," dedi Ethan ve gözlerinde yine o yalvaran ifade vardı. O beş kelimeyi söylemeden söylüyordu sanki. Ben de Liam'a cevap vermek yerine, Ethan'a döndüm. Fazladan zamanım olurdu böylece.

"Selam," dedim. Ardından her şeyi yanlış anlamış olabileceğimi, aslında rüya falan gördüğümü düşündüm çünkü Caleb da gelmişti ve Ethan'ın arkasında duruyordu. Tabii ki bu üçlü BH'nin kendini açığa çıkardığı an burada olacaktı. Bu bir rüyaydı. Öyle olmalıydı çünkü üçü birden BH olamazdı ve daha ön-

ceden de böyle rüyalar görmüştüm. Hepsi bir arada oluyor ve sonra birbirlerine dönüşüyorlardı.

Fakat hayır, Caleb'in üstünde gri tişört vardı. Ethan Batman'i giymişti. Ve Liam ise gömlek giymişti çünkü o arkadaşlarına nazaran gardırobuna daha fazla dikkat ediyordu. Burada Liam'a bir puan verebilirdim.

Eğer bu bir rüyaysa yapacakları bir sonraki şey şarkı söylemeye başlamak olurdu. *Kimsenin Bilmediği Kız*'la serenat yapabilirlerdi.

Ancak kimse şarkı söylemiyordu.

Rüya değildi.

Emin olabilmek için tırnaklarımı avuç içlerime gömdüm. Canım yandı.

"Naber?" dedi Caleb ve bakışları Liam'dan bana döndü. Sanki *Hamleni yap dostum*, der gibiydi. O ve Ethan, BH'nin Liam olduğunu biliyorlar da buraya neler olacağını görmek için mi gelmişlerdi? Belki de bu işte hepsinin parmağı vardı, BH'nin şifresini kullanıp benimle yazışmışlardı. Bunların hepsi çirkin bir şakadan mı ibaretti? Üçü de bu işin içinde miydi?

Babamın Chicago'ya taşınmakla ilgili söylediklerini düşündüm; acaba mesele oraya kadar varacak mıydı? Uçaktaydım, aşağılanmıştım ve kalbim kırılmıştı.

"Bekle," dedi Ethan ve önce bir adım öne, ardından bir adım geri attı. Tuhaf bir şekilde dans ediyor gibiydi ve yüzü kızarmıştı. "Erken gelmişsin."

"Dostum, burada bir şey konuşuyoruz," dedi Liam ve bana baktı. Sanki soruyu yeniden sorar gibiydi. *Doğru ya. Yemek*. Eğer bu kadar hayal kırıklığına uğramış olmasaydım, BH'nin ilk yüz yüze konuşmamıza bana yemeğe çıkmayı teklif ederek başlamasını şirin bulabilirdim.

"Liam," dedi Ethan ve elini Liam'ın omzuna koydu ama o, eli kızgınlıkla silkti. Çok aptaldım. Bu ikilinin birbiriyle sorunu olduğu çok netti. Dri'nin de söylediği gibi aralarında yaşanan bir olay vardı. Liam grupta Ethan'ın abisinin yerini almıştı.

() zaman hayır demelisin sanırım.

Bunu tamamen yanlış anlamıştım: O beş kelimenin, Ethan'ın beni latemesiyle hiç alakası yoktu. O sadece Liam'dan nefret ediyordu. Bunu fark etmek çok korkunçtu.

"Neden her zaman bir gölge gibi üzerime düşüyorsun?" Liam ayağa kalkıp Ethan'ın karşısına dikildi. Aylardır, belki de yıllardır biriken bir gerginlik vardı ve bunun arasına girmem mümkün değildi.

Liam'ın elleri yumruk hâlini almıştı ama IHOP, kavga etmek için en saçma yerdi. Burada çocuklar, polyesterle kaplı koltuklar ve gülen yüzlü pankekler vardı. Ve çok çeşitte şurup. Hatta bazı içecekler, üzerinde şirin vişnelerle geliyordu.

Caleb, Liam ve Ethan'ın arasına girdi ve bunun üzerine Ethan teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. Yumruk atmakla ya da yumruk yemekle ilgilenmiyor gibiydi. Belki de benimle de ilgilenmiyordu.

"Tamamen yanlış anladın, dostum. Öyle bir şey değil," dedi Ethan ve ellerini indirip ceplerine soktu. Telefonunu çıkardı. "Bana bir saniye ver."

Ethan'ın gözleri Liam'ın değil, benim üstümdeydi ve benimle konuşmadan aslında benimle konuşuyordu. Fakat ne söylediğini anlamıyordum. Sadece ona bakmaya devam etmek istediğimi biliyordum. Yeniden her şey anlayamayacağım kadar hızlı ve aynı zamanda yavaş geliyordu çünkü kalbimin atışlarını, kanın beynime sıçradığını hissedebiliyordum. Titreyen parmaklarımın etrafındaki sıcak fincanı hissediyordum.

Telefonum biyledi. Mesaj gelmişti. Ekranı baktım ve kilidi açtım.

BH: benim.

Yeniden kafamı kaldırdım. Ethan gergin bir şekilde bana gülümsüyordu. Bakmadan yazıyordu mesajı resmen.

BH: ben. o değil. ben.

BH: bir de büyük harflerle söyleyeyim istersen. **BEN.**

“Sen mi?” diye sordum sesli bir şekilde, ellerime ihtiyaç duymadan. Kelimeler tam da ihtiyaç duyduğum yerdeydi. Nihayet, nihayet kavırıyordum. Gözlerim Ethan’ın kılere kitlenmişti. Elimde değildi, sırtıtmaya başlamıştım. “Gerçekten. Sen misin?”

“Benim,” dedi Ethan ve telefonunu kaldırdı. “Erken geldin. Arkada Orgistan toplantısı yapıyorduk ve fazlaca uzadı. Sonra senin yanına ilk o geldi.”

Gergin bir şekilde kıpırdanan Liam’a baktım; kafası karışmış ve hâlâ kızgınmış gibi görünüyordu. Konuşmalarımızı izliyor ama hiçbir şey anlamıyordu. Nasıl anlayacaktı ki? Ben bile zor anlıyordum.

Ethan, Ethan olan bir Ethan’dır.

Ethan, BH’ydi.

“Liam, üzgünüm. Yapamam. Yani, o Ethan. Ethan’mış,” dedim ama söylediklerimin hiçbir şekilde anlamlı olmadığını biliyordum çünkü şimdi Ethan tam karşımdaki sandalyede oturuyordu. Birbirimize şapşal şapşal gülümsüyorduk ve bu, olması gerektiğinden çok daha basitmiş gibi görünüyordu.

Liam şimdi çok daha şaşkın ve kızgın görünüyordu. Caleb omuzlarını silkti ve *Boş ver dostum, buna değmez, der* gibi kapıya baktı.

“Neyse,” dedi Liam. Caleb’in ima ettiğini anlamış gibiydi ve kelimeler omzu üzerinden ona öylece atılırken kapıya doğru yürümeye başladı. Caleb her zamanki gibi bana ve Ethan’a telefonuyla selam verdi ve Liam’ın peşinden koşturdu.

“Sen?” diye sordum Ethan’a yeniden çünkü bir kez daha söylemem gerekiyordu. Yeniden yok yere bir şeyler uydurmadığımdan ve rüya görmediğimden emin olmam gerekiyordu.

“Seninle tanışmak bir zevk Jessie, Jessie Holmes. Sana mesaj

atan tuhaf tip bendim." Ethan, gözlerinde gergin bir bakışla beni izliyordu. "Bugün işler istediğim gibi gitmedi."

Güldüm çünkü hissettiğim şey rahatlamadan çok daha öte bir şeydi.

"Ne? Yoksa neredeyse bir yumruk savaşına girmeyi beklemiyor muydun?"

"Hayır, hayır, beklemiyordum."

"Sen olduğuna inanamıyorum," dedim ve tuttuğumun bile farkına varmadığım nefesi rahatlayarak verdim. Telefonum bipledi.

BH: hayal kırıklığına uğradın mı?

Ben: HAYIR!!!

BH: gelip yanına oturabilir miyim?

Ben: EVET!!!

Ethan kalıp yanıma oturdu ve şimdi kalçaları benimkine değiyordu. Onun güzel Ethan kokusunu alabiliyordum. Bahse varım ki dudaklarının tadı da kahve gibiydi.

"Merhaba," dedi ve uzanıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Merhaba," dedim.

Konuşmaya başladıktan sonra her şey Ethan'la takıldığımız zamanlarda olduğu gibiydi ama aynı zamanda farklıydı da. Çünkü bir proje üzerine çalışmıyorduk, sadece bir arada olmak istediğimiz için bir araya gelmiştik ve artık onu gerçekten tanıdığımı hissediyordum çünkü son iki ayı parmak uçlarımızla yaptığımız konuşmalarla geçirmiştik.

"Neden?" diye sordum. Aramızdaki boşluğu kapadı ve elini

elimini üstüne koydu. Ethan'la el ele tutuşuyorduk. Elini bırakmak istemeyeceğimden emindim.

"Ne neden?"

"Neden bana ilk gün e-posta attın?"

"Abim şey olduğundan... insanlarla nasıl konuşacağımı falan unutmuş gibiydim. Babam bir terapistle gitmem için ısrar etti ve terapist de konuşmak yerine yazmanın yardımcı olabileceğini söyledi. Ve okulun ilk günü seni gördüğümde, tavrındaki bir şey seninle tanışmam gerektiğini hissettirdi. Tam da anlayabildiğim bir şekilde kaybolmuş görünüyordun. Ben de e-posta atmaya karar verdim. Gizli kalmak çok daha güvenli gibi göründü." Sanki *Evet, ben tuhaf biriyim, der gibi kafasını salladı.*

"Başka birilerine de yazdın mı peki?" diye sordum.

"Birkaç kez ona, buna. İnsanları izlemeyi seviyorum. Bazı öğrencilere elimden geldiğince kibar bir şekilde bazı şeyler söyledim. Ken Abernathy'ye, Gem'in matematikte ondan kopya çektiğini anlattım. Ama seninle olan şey farklıydı. İki aylık uzun bir sohbet gibiydi."

"Yani Wood Valley'nin Batman'ini sayılırsın."

Güldü ve tişörtüne baktı. "Pek sayılmaz. Bu abimin tişörtü. Aptalca biliyorum ama işte..."

"Sana soru sorup cevabını alabilmeyi çok sevdim."

"Ben de bana soru sormanı sevdim."

"Üç şey söyle bana," dedim çünkü üç şeyimizi seviyordum. Artık yüksek sesle söyleyecek olsak da onları kaybetmek istemiyordum.

"Bir: Yaygın inanışın aksine uyuşturucu kullanmıyorum. Onlardan ölesiye korkuyorum. Tylenol bile kullanmıyorum. İki: Çorak Ülke'nin ilk kısmını sırf seni etkileyebilmek için ezberledim. Normalde gecenin bir yarısı Xbox oynarım ya da uyuyamadığımda kitap okurum ama bunun beni daha havalı falan göstereceğini düşündüm."

"İşe yaradı. Rüya gibiydi." Ses tonum bile gülümsüyor gibiydi. Bunun mümkün olduğunu bilmezdim.

“Üç: Annem dün rehabilitasyona girdi. Çok umutlanacak kadar saf değilim çünkü aynı git geli daha önce de yaşadık ama en azından bu da bir şeydir.”

“Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum. Yazışıyor olsaydık, büyük ihtimalle sana üzgün surat falan yollardım.” Elini hafifçe sıktım; bu da bir başka konuşma şekliydi. Ethan’ın uyuyamamasına şaşmamak gerekirdi çünkü ailesi benimkinden de kötü durumdaydı.

“Senin sıran. Üç şey...”

“Tamam. Bir: Gerçekten sen olmanı umdum. Bir ara emin gibiydim, sonra emin olamadım ve bir an için Liam olduğunu düşündüm ve ağlamak istedim.”

“Liam o kadar da kötü değildir. Ona daha iyi davranmalıyım. Özellikle de şimdi. Ah Tanrım, bacaklarımı falan kıracaktır kesin.” Ethan gülümsedi. Liam’dan hiç mi hiç korkmuyordu aslında.

“Öyle bir şey yapmayacak. Gem’e geri dönecek ve balonun kral ve kraliçesi falan olacaklar. Burada öyle bir şey olduğuna eminim. Böylece sorun kalmayacak. Aslında kötü oldu çünkü ben onu Dri’ye ayarlamak istiyordum.”

“Bu arada, Dri ile arkadaş olabileceğini söylerken ne kadar da haklıydım, değil mi?”

“Evet, haklıydın. Birçok konuda haklıydın.”

“İki...”

“İki...” Durakladım. Ne söylemek istiyordum? Çok uzun bir zamandan sonra ilk defa, tam da olmak istediğim yerdeydim. Böyle oturmaktan memnundum. Tam burada. Onunla.

“İki: Kimsem olmadığı bir zamanda en yakın arkadaşım olduğun için teşekkürler. Bunun gerçekten... bir anlamı var benim için.” Şimdi de o benim elimi sıkıyordu ve bu kendimi o kadar iyi hissetmemi sağlamıştı ki neredeyse gözlerimi kapatacaktım. “Üç ise... Üç yok. Kafam hâlâ dönüyor zaten.”

“Benim bir tane var.”

“Söyle o zaman.”

“Üç: Seni öpmek istiyorum ama öyle böyle değil yani.”

“Öyle mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi ben ona doğru döndüm ve o da bana doğru döndü. Son üç saattir burada oturduğumuz için ayıp olmasın diye Ethan'ın bir sürü yemek siparişiyle, pankeklerle, soslarla ve elmalı turtayla donattığı IHOP masasında oturuyorduk ama aslında her şey hızla uzaklaşıyordu.

Sadece o ve ben vardım; Ethan, Ethan olan bir Ethan'dır ve Jessie, Jessie olan bir Jessie'dir. Dudakları benimkilerle buluştu.

Fakat bazen bir öpücük, öpücük olan bir öpücük değildir. Bazen o öpücük, aslında şiiirdir.

Sevgili okur,

Bana Üç Şey Söyle'de ana karakterim Jessie, annesi öldükten sonra geçen günleri sayıyor. Tıpkı Jessie gibi ben de annemi on dört yaşındayken kaybettim ve tabii ki bilmiyormuş gibi davranıp bunun tesadüf olduğunu söylemeyeceğim. Değildi. Ve ben de aynısını yapardım: Günleri sayardım. Şimdi yirmi dört yıl oldu. Yirmi dört! Bu nasıl mümkün oldu ki? *Bana Üç Şey Söyle* ile birlikte hayatımın çok uzun zaman önce bir kutuya kapattığım, bir kenara koyduğum ve büyük harflerle "Fazla Acı Verici" yazdığım bir dönemle nihayet yüzleşme şansı buldum. Kendime dair bazı şeyleri keşfetmek gibi bir derdim yoktu ama o ilk kaybı ve ardından gelen hesaplaşmaları didiklemek her zaman istediğim bir şeydi. Genç bir kız olduğum dönemlere bakmak ve başınıza geleceğini bile hayal edemeyeceğiniz bir şeyi yaşamak.

Fakat aynı zamanda, ölü bir annenin yer aldığı bir kitap yazmak istemedim. Onun yerine ilk kaybın verdiği yalnızlığı çok daha büyümlü ve evrensel bir şeyle birleştirmek istedim: İlk aşk. Jessie benim gibi değil; o çok daha havalı ve benim on altı yaşındaki hâlimden ve hatta şimdiki hâlimden bile daha kendini bilir durumda. Ancak o da benim başka bir versiyonum, bir üst versiyonum belki de. Yarattığım tüm karakterler gibi aslında. *Bana Üç Şey Söyle* ile birlikte kendime, aslında ben olmayan kendime on altı yaşındayken istediğim o tek şeyle birlikte Jessie'yi armağan ettim: Gerçekten görölmek. Tanındığını hissetmek. Biri Hiçbiri'ye rastlamak.

Genç yetişkinliğin en büyüleyici yanı ilklerle dolu olmasıdır. Bazıları harikadır ve bazıları da... o kadar harika değildir. Bir yerde Jessie annesiyle ilgili, "Büyüyüp nasıl bir insana dönüş-

tüğümü göremeyecekti," diyor. Annemin ölümünün üzerinden geçen yirmi dört yılın ardından her ne kadar o bunları görmemiş olsa da birçok soru soruldu ve cevaplandı. *Bana Üç Şey Söyle*'yi yazmak bana dünyanın sonsuza kadar genişliyor gibi görüldüğü zamanların nasıl hissettirdiğini hatırlattı.

Okuduğunuz için size ne kadar teşekkür etsem azdır. Size sıradan bir kitap gibi görünüyor olabilir ama benim için çok büyüklü bir ilk oldu: Genç yetişkinler için yazdığım ilk roman. Bunu yapacak cesareti bulmam sadece yirmi dört yılımı aldı.

Julie Buxbaum

Teşekkürler

Her ne kadar bu kitap bir gün antika yedek sürücülerindeki kelime yumaklarından birine dönüşecek olsa da sayacağım kişilere yürek dolusu minnettarlığımınla teşekkürlerimi sunmak istiyorum: Jenn Joel'e, zeki, yürekli bir menajer ve şampiyon olduğun için. Her tekrarıyla *Bana Üç Şey Söyle*'nin daha iyi bir şeye dönüşmesine vesile olan Beverly Horowitz'e. Fena hâlde özlediğim harika ve benzersiz insan Elaine Koster'a. Kimselere benzemeyen Susan Kamil'e. Kahkahaları, destekleri ve yazma hayatımın daha az kasvetli olmasını sağladığı için Kurgu Yazarları Kooperatifi'ne. Kitaplar Aşağı Kitaplar Yukarı ismini bulan John Foley'ye. Aynı anda birçok şeyi başarmama yardımcı olan Karen Zubietta'ya. Beni kulüplerine kabul ettikleri ve isimlerini paylaşmama izin verdikleri için Florelara. Sevdiğim şeyi yapabileyim diye birçok şeyden fedakârlık eden Mammaji'ye sonsuz minnettarım. Benim dürüst ve neşeli kalmamı sağlayan Josh'a, en iyi ağabey piyangosunu kazanmışım belli ki. Mükemmel biri olduğu için babama. Her gün hatırlanan ama ismi yeterince söylenmeyen annem Elizabeth'e. Ve tabii ki kocam Indy ve iki minikimiz Elili ve Luca'ya. "Sevgi" çok küçük bir kelime. Benim olduğunuzu söyleyebildiğim için onur duyuyorum.